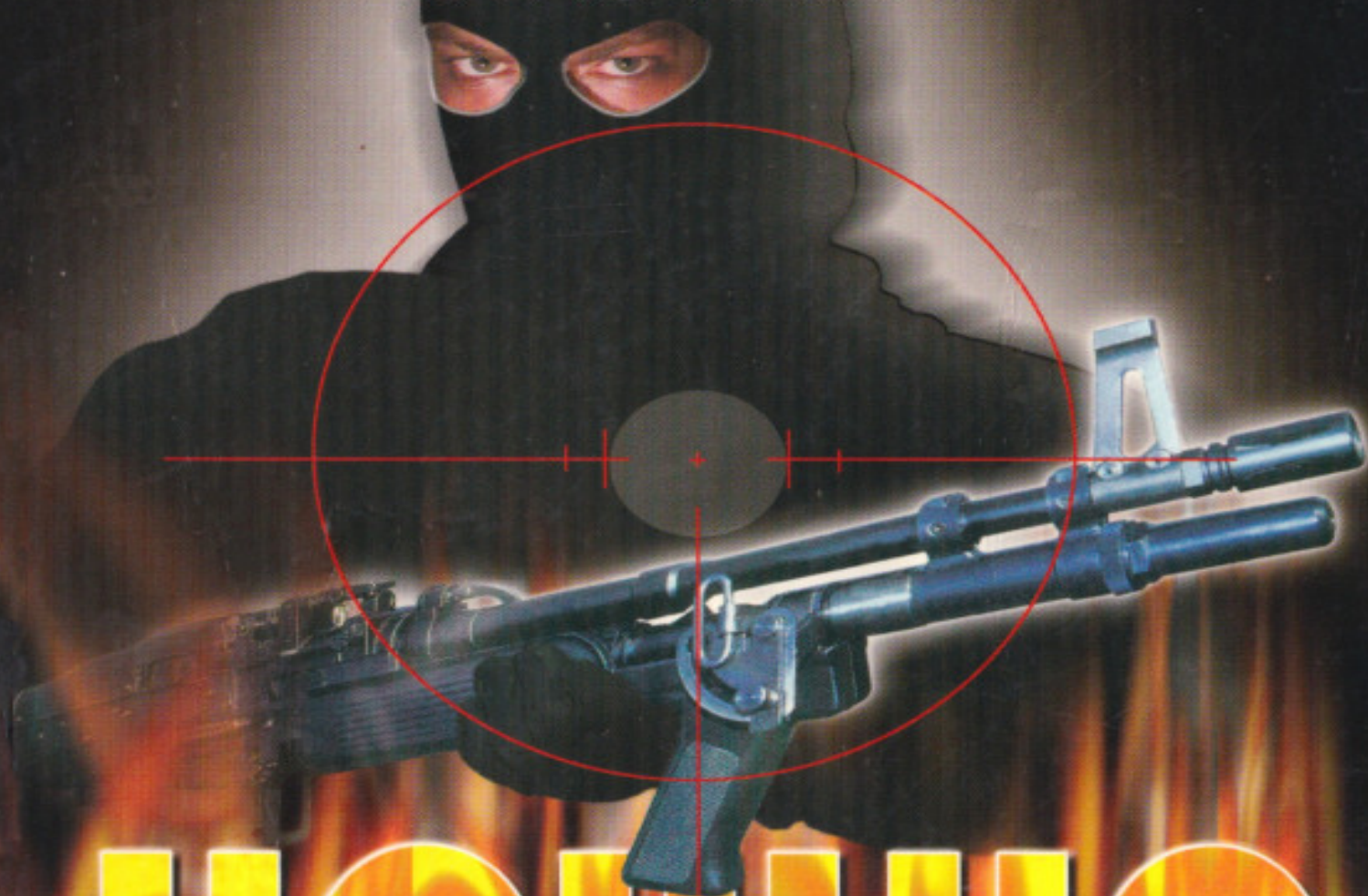

ПОРЕДИЦА ИЗБРАНИ ТРИЛЪРИ

**Ф. ПОЛ УИЛСЪН
И СТИВ ЛАЙЪН**

НОЩНО

ИЗТРЕБЛЕНИЕ

„Романът е истински разбивач! Напрежението е повече, отколкото в няколко трилъра едновременно!“

Джеймс Патерсън

**ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН, СТИВ
ЛАЙЪН
НОЩНО ИЗТРЕБЛЕНИЕ**

Превод: Милен Ценов

chitanka.info

„Романът е истински разбивач! Напрежението е повече, отколкото в няколко трилъра едновременно!“

Джеймс Патерсън

Обучен от баща си да убива перфектно, Джейк Нахт става най-добрия професионалист в Америка. Но когато приема специална поръчка от шефа на мафията, Фредо — да убие виден сенатор, той не предполага, че ще попадне в капан. Ранен от корумпиран полицаи, Джейк е напълно парализиран.

Фредо е уверен, че песента му е изпята. Но не знае, че блестящият доктор Грeъм разработва нова, изключително рискована, но спасителна терапия. Ако той успее, Джейк не само ще проходи отново, но ще получи своя шанс за разплата.

„Първокласен трилър, който навлиза в непознати за медицината дебри... Страховито!“

Клайв Къслър

„Има същото значение за медицинския трилър, каквото имаше и романът на Джон Гришъм «Фирмата» за правния трилър.“

Дейвид Морел

„Ф. Пол Уилсън е един от най-големите майстори на трилъра!“

Лари Кинг

„Напрежението нараства неудържимо до впечатляващата развръзка!“

Пъблишърс Уикли

ЧАСТ ПЪРВА. УДАРИ

1. ФРЕДО

Август

Джейк получи съобщението от Фредо Папилярди по обичайния начин — типичната малка бележка, пусната в пощенската му кутия в Атлантик Сити. На нея пишеше: „Обади се на Фредо“.

И Джейк се обади. Обикновено Джейк казваше на Фредо къде и кога да се срещнат. Този път обаче беше по-различно. Фредо настоя срещата да стане следващия вторник, около четири следобед, на място, където имаше телевизор. Това не се понрави на Джейк. Едно от правилата на Сардж гласеше: *Винаги бъдете тези, които определят условията за една среща.*

Само че този път Фредо бе особено настоятелен — искаше всичко да стане непременно по този начин.

— Абсолютно необходимо е — повтаряше той.

И Джейк отстъпи. Фредо побърза да поиска среща в хотелска стая, но Джейк нямаше желание да отстъпи чак до такава степен. Той му даде адреса на бар-грил „При Леонардо“, в един от кварталите на Ей Си — Феърмаунт.

Джейк взе от бармана Ърни две халби бира, настани се на маса в тъмния ъгъл и се почувства така, както бе желал — почти невидим.

„При Леонардо“ беше доста забутано място — една от причините да се харесва толкова на Джейк. Вътре беше винаги тъмно, толкова тъмно, че посред бял ден редовните клиенти изглеждаха като вампири, кръжащи в мрака. Всъщност това място приличаше на стотиците други заведения из Атлантик Сити, които човек определено не би могъл да види на пощенските картички.

Ей Си не беше любимият град на Джейк, но беше най-близкият до дома му край река Бас. Всъщност в съзнанието му имаше два различни града Ей Си. Първият беше новият Атлантик Сити — градът, който човек би могъл да види на пощенските картички: град на брега на океана, пълен с хора и осеян с високи, лъскави казина. И тогава изникваше другият, старият, през който преминаваха автобусите с комарджии и туристи, преди да стигнат до казината. Тук тротоарите

бяха винаги мръсни и разбити, витрините на магазините — празни, а старите развалини, наричани сгради, рядко издържаха повече от две поколения. Като че ли Бейрут се беше преместил на брега на Джърси.

„При Леонардо“ беше част от втория Ей Си. Намираше се в работнически квартал, на четири блока западно от Троп Уърлд. Всичко тук изглеждаше различно — като че ли часовият пояс ставаше друг, климатът ставаше друг, дори страната ставаше друга. Джейк го харесваше не само защото вътре винаги беше тъмно, но и защото никога не беше пълно с хора, а и собственикът — самият барман Ърни, имаше „избирателен“ Алцхаймер — знаеше всяка статистическа подробност за всеки, който някога е обличал екипа на Филис или Ийгълс, но никога не знаеше нищо за никого от посетителите на своя бар. Ако човек опитаеше да говори с Ърни за клиентелата му, доста бързо щеше да се наложи да се закълне, че заведението е абсолютно празно ден и нощ.

Джейк видя как Фредо влетя вътре и застана в мрака, изгубен и неориентиран. Наблюдаваше го как се затътри към бара — единственото светло островче в тъмнината наоколо.

— Търся един човек.

Ърни го погледна остро.

— Ей, приятел, т'ва май не е барът, който ти тря'а.

— Много смешно. Човекът се казва Джейк.

— Джейк чий? Не познавам никакъв Джейк.

Добрият стар Ърни.

— Насам — каза Джейк, като взе запалката си и размаха пламъка като някой хевиметъл, заслушан в балада. Той я държа така, докато Фредо си проправи път до масата му.

— Боже, Джейк, т'ва тука изглежда кат' няк'ва шибана пещера.

— Спокойно, очите ти ей сега ще свикнат.

— Виж сега, нали се разбрахме да се видим на място с телевизор?

— Има един на бара.

— Да бе, така е, ама виж, че по него дават шибаната игра.

— И това може да се оправи. И какво трябва да гледаме в четири?

— Нашата „мишена“, ако разбираш какво искам да кажа.

Джейк се замисли. Четири часът беше твърде рано за новините. Така че кой ли щеше да се окаже тяхната цел? Нима беше водещ на телевизионно шоу? Той се вгледа във Фредо. Знаеше, че той има тъмна коса, тъмни очи и маслиненна кожа и че обича лъскави обувки, скъпи спортни якета и тежки златни ланци. Обаче всичко, което успя да забележи в тъмното, бе зализана назад коса, масивно телосложение и спортна фланелка. На врата му едва-едва проблясваше златна верижка. Фредо бе успял човек и бе горд с това. Джейк не би се учудил, ако дори на табелите с номерата на колата му беше изписано: „Тежкар номер 1“.

От друга страна, Джейк много внимаваше, за да не го сбъркат с някого от „момчетата“ като Фредо. Имаше права руса коса с едва забележими сиви кичури, дълъг, прав нос, сини очи, остра брадичка, слабо телосложение. Носеше дънки и риза. По него нямаше злато, никакви верижки, нищо, което отразява светлината.

Той побутна халбата към Фредо:

— Това е за теб. Имаме още малко време за убиване.

— Тези тук нямат ли какво вино?

— Какво ще пиеш?

— Каберне или нещо подобно.

— Ърнест, добри ми приятелю! — извика Джейк, като размаха отново пламъка на запалката си във въздуха. — Една бутилка от най-доброто ти каберне совиньон, ако обичаш.

Ърни се изхили и вдигна средния си пръст пред екрана на телевизора.

Джейк прибра запалката си и побутна халбата още по-близо до Фредо:

— Май ще трябва да останеш на бира.

Фредо взе халбата и кимна неодобрително с глава по посока на бара.

— Тоя пич не ме кефи много. Хич не ми изглежда като някой, който ще превключи на нашия канал в четири.

— Всичко е наред с Ърни — каза Джейк, като пресуши халбата си. Е, бирата можеше да бъде и малко по-студена, а чашата — почиста, но все пак си беше пиене. Той хвърли поглед към старинния часовник „Райнголд“ зад бара и видя как минутната стрелка посочи дванайсет. Беше четири часа.

— Кой канал ни трябва?

— Осми.

— Почакай малко.

Джейк стана и отиде на бара. Подаде празната си чаша на Ърни.

— Още една и превключи на осми канал.

Ърни кимна, напълни чашата и насочи дистанционното към телевизора. Гневни викове се разнесоха из бара в мига, когато телевизионната игра изчезна.

— Да ви го начукам — каза Ърни.

Явно часовникът „Райнголд“ бе малко назад, защото шоуто по осми канал беше вече започнало и вървеше.

— Опра? — каза Джейк, връщайки се на масата. — Не си ми казал, че ще гледаме Опра. Тука направо може да избухне бунт заради това.

— Важното е той да не сменя канала, преди да видиш нашия човек.

— Не се тревожи, няма. Освен ако някой не бие двайсетте долара, които му дадох на влизане.

Техният човек, гостът на шоуто, бе вече на фокус. Имаше характерна ябълковидна глава върху яйцевидно като на Хъмпти-Дъмпти тяло. Имаше си и „изкуствено покритие“ — къдрава перука върху глуповатата си глава. Не беше лоша перука — човек трябваше да погледне два, или може би три пъти, за да забележи, че тези къдрици не бяха неговите собствени. Но не беше и кой знае колко добра — не и от класата на Синатра.

— Предавам се — каза Джейк, — кажи сега кой е този.

— Този, приятелю, е Уайни. Известен е на останалите хора в тази страна като сенаторът на Съединените щати Стенли Уайнгартън.

Джейк за пореден път повтори на Фредо, че не му е никакъв приятел. Замисли се. Сенатор. Искаха от него да удари сенатор.

Ето че техният човек започна да говори. Що за глас имаше само. Като че ли нокти дращеха по най-старата черна дъска в света. На всичкото отгоре говореше неспирно. Дали щеше да спре, поне за да си поеме дъх? Опра му зададе поредния си въпрос и той отново се понесе напред в речта си.

— ... а аз зная, че ние трябва да намерим по-добри и по-ефективни начини за борба с престъпността, но всемогъщи боже, ние не искаме да се превръщаме в полицейска страна.

Опра успя да се включи, докато той си поемаше дъх:

— Разбирам, че сте против новия закон за подслушването на заподозрени. Но не трябва ли все пак да знаем за какво си говорят и какво планират пласьорите на наркотици и организираната престъпност като цяло?

Гласът на Уайнгартън подскочи с цяла октава:

— Разбира се, че е така! Но да дадем на ФБР такива големи права практически ще означава, че законът всъщност ще бъде самото ФБР. Да се борим с престъпленията — да, но не и на цената на свободното слово и частния живот. — Той въздъхна драматично. — Но вие знаете, че вече започвам да се съмнявам дали си струва човек да се бори на страната на доброто.

Опра изглеждаше озадачена:

— Не мога да повярвам, че току-що чух да казвате това. Та нали това беше борбата на Стенли Уайнгартън през последните четиринадесет години!

— На мен самия ми е трудно да повярвам — каза Уайни. — Но вероятно това е, което иска нашата страна. Понякога си мисля, че може би съм самотен динозавър. Може би трябва да се махна от пътя и да оставя хората от Министерството на правосъдието да правят каквото им харесва, дяволите ги взели. А после само тъжно ще поклащам глава: „Казах ли ви, че така ще стане?“.

— Не разчитай на това, шибаняк такъв! — изръмжа Фредо и се обърна към Джейк. — Видя ли достатъчно?

Джейк кимна и викна към бара:

— Благодаря ти, Ърни. Пусни пак играта.

Целият бар каза „наздраве“.

— Е, кажи сега каква е работата — прошепна Джейк.

— Мистър К каза, че Уайни трябва да напусне политиката, ако ме разбираш какво имам предвид.

Мистър К беше Бруно Капоза — глава на фамилията Луканца през последните двадесет години и същевременно чичо на Фредо. Това обясняваше защо Фредо, посредствеността на когото беше много по-забележима от неговата интелигентност, се бе издигнал до бос в организацията на Мистър К.

— Схванах всичко. Обаче защо?

— Как ти хрумна да питаш? Преди никога не си искал да знаеш причините.

Беше прав. Джейк бе изпълнил няколко поръчки на Мистър К през последните няколко години. Това бяха поръчки, които Голямата Работа искаше да бъдат толкова добре изпипани, че по никакъв начин да не може да се направи връзка с неговата организация. След онова, което се бе случило с Готи, Мистър К дори още повече бе увеличил дистанцията между себе си и мокрите поръчки. Фредо бе уреждал повечето от поръчките, а Джейк никога не бе попитал „защо“. Обикновено, едно лошо момче го наемаше да очисти друго лошо момче и ченгетата и прокурорите надаваха бясна олелия за пред хората, докато същевременно тайничко се поздравяваха един друг и зачеркваха поредния гадняр от списъка.

Сега обаче бе по-различно. Джейк каза:

— Този път искам да знам защо. Не става дума за някой компютърен гений или за мафиотски бос. Става дума за американски сенатор, за човек, когото много хора са избрали с гласа си, за да заеме този пост. Това е човек, който ще „подгрее“ света, когато слезе от сцената. И това няма да бъде само местна или дори щатска топлина, а федерална топлина — направо глобално затопляне. Така че, Фредо, този път искам да знам цялата история — от първия ден до последния.

— Е, добре — каза Фредо. — Ще ти я разкажа накратко. Няколко години след избирането на Уайни за първия мандат, някои твърдоглави южняци започнаха да го натискат за прокарването на този закон за борба с престъпността. Редовно се случва така. Но този път стана наистина страшно. В този закон имаше всичко необходимо, за да бъде ограничен сурово нашият начин на работа. Казвам ти, щяхме да изядем дървото, ако схващаш. И без друго вече го изядохме с шибаната легализация на целия хазарт.

Джейк се усмихна ехидно:

— Спести си това за комисията по хазарта. Пред мен няма да мине.

— Окей, така да бъде. Знаеш, че имаме пръст в казината, но вече не е като в доброто старо време. Вярно е, че все още държим нелегалните спортни залагания, обаче колко ли още време ни остава, преди да легализират и тях? Още разиграваме някои лотарии с числа, но държавните лотарии отхапаха голямо парче от бизнеса. Все пак, ние

не можем да предложим многомилionenен джакпот. Така че, какво ни остана? Наркотици и пички. Обаче, Джейк, откакто се появи тоя шибан СПИН, и с пичките вече не върви много добре.

— Направо ми се къса сърцето, Фредо.

— Ъ-ъ, ами тук направо започна да действа законът на джунглата, Джейк. Но както и да е, този чисто нов сенатор Уайнгартън изпраща по телевизията своите послания, че иска да се срещне с някои високопоставени хора. Обаче нещата се раздвижват насам-натам и обикновено се насрочват срещи, но много тайни, защото са с високопоставени мафиотски босове. Уайни им казва, че планира да бъде в опозиция на всякакви проекти за закони против престъпността. Проблемът е, че ако трябваше да си плаща всички разходи за поща, пътувания и телевизионно време, щеше да му излезе доста скъпо. А той няма необходимите средства, за да проведе кампанията си по такъв начин, че да си гарантира успеха. И тогава за босовете изниква въпросът дали да подкрепят предизборната му касичка.

Джейк кимна одобрително. Уайнгартън не беше обикновен измамник. Той не отиваше на срещите, за да заплашва, не разиграваше тактиката „плати си или гориш“. Това щеше да бъде изнудване и нямаше да му донесе нищо, освен проблеми. Вместо това, той повтаряше: „Ще организирам мащабна опозиция срещу опасното за вас законодателство и ще имам нужда от малко помощ, за да направя всичко както трябва. Така че, о, стълбове на обществото, ще се отзовете ли на помощ?“. И големите босове направо можеха да се чувстват като обществено отговорни и съвестни граждани, подпомагайки инициативите му.

— Предполагам, че откъм парите тази работа им излиза доста дебела.

— Така си е — каза Фредо. — Всъщност всеки от тях поема своя дял. Моят чичо ми е казал, че знае как Уайни си осигурява преизбиранията. Този човек може да продаде кофа с бензин на пожарникар. И го прави на всичкото отгоре. Както и да е, щом сделката е сключена, Уайни си върши работата и изглежда направо готин, човече. Той успява да привлече на своя страна много университети и групи за дебати.

Джейк подсвирна.

— Университетите, телефонните компании и вие, момчета. Направо сте си като една Несвета троица.

— Да, ама тактиката му работи. Като се съберат натискът отвътре и натискът отвън, всеки законопроект пропада.

— Сигурно от самото начало добричкният сенатор е вършил и други полезни неща за вас?

— Прав си. Не само че играе в нашия отбор, ами дори ни казва кои политици ги сърбят ръцете да вземат пари и, искам да ти кажа, че в голямата политика има цяла камара с такива лайна, които ще трябва да изчистим. Обаче в замяна на всичко Уайни наистина отмъква лъвския пай. Човече, бих искал да вляза в неговата швейцарска сметка. Веднага ще изляза в пенсия.

— А сега май ви е натиснал за малко повече?

— Да кажем, че исканията му са малко неразумни. Той иска повече и ние сме готови да му дадем, но не точно сега. Имам предвид, че фамилиите в момента се чувстват малко преобрани. Кастелано го очисти, Готи го натопиха, а Лукезе едва се държат на краката си. От всички наоколо, единствено моята фамилия остана цяла и невредима. Чичо ми каза на Уайни, че ще си получи това, което иска, но трябва само да бъде малко по-търпелив и да изчака нещата да се поуспокоят. И какво направи Уайни? Започна да разправя тия лайна. — Фредо посочи телевизора. — Започна да говори колко уморен бил от непрестанната борба и как може би щял да оттегли опозицията си срещу онова, което вече започвало да му се струва като „желанието на народа“. Защитниците на реда и закона сред политиците чуват това и вече надигат глави. Копеленце дебело, шибан кучи син.

„Вярно“, помисли си Джейк. Уайни се оттегля и опозицията губи своя водач. Момчетата могат яко да загазят.

— Какво, според теб, ще предизвика неговото „оттегляне“ по нашия начин? — попита Джейк. Той имаше някаква идея по въпроса, но искаше да чуе мнението на Фредо.

— С един куршум — два заека. Първо, веднъж завинаги ще му затворим шибаната уста. И второ, той ще се превърне в... как му викаха... абе от тия пичове, християни, дето едно време ги фърляли на лъвовете.

— Мъченик.

— А, точно така. Уайни — шибания мъченик. А ние ще прехвърлим вината на някой оръжеен маниак.

— Защо пък такъв?

— А защо не? Всички започнаха да говорят за по-стриктен контрол върху оръжията, вместо за нещата, които наистина са проблем за хората. Човече, аз *обичам* контрола върху оръжията. Не е хубаво да има толкова много хора с оръжие из улиците, схващаш ли? *Ние* трябва да сме единствените хора с оръжие.

Джейк кимна. При добра манипулация, мъченикът сенатор Уайнгартън можеше да се превърне в дори още по-мощно оръжие, отколкото е сега, приживе.

Фредо се наведе по-близо до Джейк:

— Обаче той трябва да слезе от сцената сега, схващаш ли?

Джейк се заинати:

— Надявам се, не ми казваш, че се опитваш да ми посочваш мястото и времето, защото ако е така, няма сделка.

— Не, чуй ме, Джейк. Уайни говори за голяма демонстрация в подкрепа на свободното слово в нашия град, в края на следващия месец. Мистър К каза, че трябва да стане тогава. И освен това той желае да направи така, че за теб да си струва да отстъпиш.

Правило на Сардж номер две: *Никога не оставяй на другия да избере времето и мястото на удара. Никога.*

— Няма да стане — каза Джейк.

2. САРДЖ (I)

Името му беше Херберт Нахт, но предпочиташе да го наричат Сардж. Дори настояваше за това. Не носеше камуфлажни дрехи и кубинки, но само един поглед към него би бил достатъчен, за да се отгатне, че е прекарал известно време на военна служба.

Масивно телосложение, дебел врат, червеникава коса, подстригана почти нула номер и светлосини очи.

Това бе Сардж.

Джейк бил на четиринайсет, когато социалните служби го настанили при семейство Нахт — четвъртите му поред осиновители за последните няколко години. Тогава и двамата били на по четирийсет. Обаче, докато едрият Сардж бил откровен и винаги усмихнат, госпожа Нахт била доста резервирана, вероятно дори студена, но никога — нелюбезна. Повечето време тя прекарвала вкъщи, като кашляла непрекъснато, защото пушела от цигарите си без филтър.

Семейство Нахт живеело в ранчо с три спални в Атлантик Каунти, Ню Джърси. Били сред малцината живеещи целогодишно там. Повечето от другите къщи били населени само през лятото, а оставали пусти от октомври до май. Приятна съседска тишина.

Повечето от предишните му осиновители (безкрайна поредица, водеща началото си много назад в дългото му детство) почти не обръщали внимание на това, че въобще съществувал.

Затова той направо бе шокиран, когато още от първата им среща Сардж го заговори като нормално човешко същество и започна да му посвещава част от времето си.

Всъщност през по-голямата част от това време той го учеше да стреля.

Джейк бе прекарал едва една седмица със семейство Нахт, когато Сардж го взе за пръв път със себе си. Сложи пушка в сака и Джейк си помисли, че отиват на лов. А когато му подаде и малка кутия с патрони, той вече бе убеден в това.

— Дръж, сине. Вземи това. Но внимавай да не го счупиш!

Сине... Джейк грейна при тази дума. Всичките му предишни осиновители го бяха наричали просто „момче“ или „хлапе“.

Сардж го закара в гората, всъщност в една рядко населена гориста местност, с площ пет хиляди квадратни километра, известна като Боровата пустош на Ню Джърси. Пътят дотам им отне доста време.

— Това място ми изглежда добро. Не е по-зле от всяко друго — каза Сардж и спря стария си военен джип.

Джейк потръпна. Мястото му изглеждаше съвсем еднакво, като всички други места, които бяха отминали през последния един час.

Сардж излезе от джипа и се обърна бавно с ръце на хълбоците:

— Е, Джейк, ето това са милиони декари, в които няма нищо. Или почти нищо.

Джейк излезе от другата страна и се огледа. Навсякъде — борове — и пред тях, и отзад. Хиляди борове, надвесени над пътя като очевидци на катастрофа. Не бяха кой знае колко величествени, всъщност — високи едва десетина метра, превити, с разкривени клони и залинели иглички. В далечината двата песъчливи коловоза, наречени път, се скриваха, като че ли бяха погълнати от тях. Дори и да имаше нещо зад тях — поточе или хълм — нито Джейк, нито Сардж биха могли да го видят от това място. Виждаха се само боровете.

За Сардж това бяха просто смолисти дървета, но в очите на Джейк те изглеждаха доста страховити — от цялото място го побиваха тръпки. Особено от царуващата наоколо тишина.

— Да отидем ей там. — Сардж поведе Джейк по една пътека, като носеше пушката си, и добави през рамо: — Каквото и да правиш, бъди близо до мен. Не се отклонявай встрани!

— Защо? — попита Джейк с весела усмивка. Като че ли Дяволът от Джърси ще вземе да го хване.

— Може да се загубиш. Всяка година се случва ловци да навлязат сред боровете и да не се завърнат и никой да не ги види повече. Точка.

Усещането на Джейк, че го побиват тръпки, прерасна в сериозно безпокойство.

— И какво им се случва там?

— Кой знае? Най-вероятно се загубват. А това са опитни ловци и следотърсачи. Казвам ти, сине, тук напълно изгубваш представа къде

се намираш, и можеш да се луташ дни наред, без да видиш друго човешко същество. Всъщност има местности в този район, в които изобщо не е стъпвал човешки крак. А що се отнася до ловците — най-вероятно умират от глад.

Джейк се приближи до Сардж, но не твърде много. Колкото повече се замисляше за положението си, толкова повече то не му харесваше. Тук с него би могло да се случи всичко — ама наистина *всичко*. И кой после ще разбере това? От социалните служби се очакваше да защитават сираците и да наблюдават всички приемни семейства, но понякога и те се издънваха в работата си. Джейк бе чул ужасяващи истории за деца, тормозени от осиновителите си. Той напипа ножчето в джоба на дънките си. С него нямаше да се случи такова нещо.

Замисли се за това, че досега явно е имал късмет, че никой не го е бил или опипвал в нито едно от семействата, при които е живял. А те бяха толкова много, че той дори не помнеше техния брой. Доколкото можеше да си спомни, като се върне много назад в миналото си, Джейк бе живял само в сиропиталища или при осиновители. Като че ли никой не знаеше кои са били родителите му, а и той отдавна бе престанал да се замисля за това. Утешаваше се с мисълта, че поне никой няма да го кара да работи в някоя ферма или сладкарница, или нещо подобно. Той не бе желал проблеми и не си ги бе създавал. Беше се научил да не очаква любов и нежност, и затова не бе и чувствал липсата им. Той се бе научил да няма силни чувства към никого и най-вече да не се привързва към никого, защото рано или късно (най-вероятно рано, ако се съдеше по опита му от миналото) хората, към които би се привързал, биха напуснали живота му, а той би бил пратен на друго място. Затова разчиташе само на себе си. Всичко, което желаше, беше покрив над главата, място за спане и храна, колкото да преживява. Поне докато стане на шестнайсет, поеме самостоятелно по своя път и напусне тази безкрайна въртележка от сиропиталища и осиновители.

Осиновяване завинаги? Да стане част от нечие семейство? Беше си избил тази мисъл от главата. Това ставаше само във филмите. Да влезе в нечий дом, да бъде взет под крилото на някое семейство Клийв или Стоун, да получи фамилното им име, усмивката им, домашно приготвената им храна, целувката им за лека нощ — каква идиотска шега му се струваше всичко това. Тази негова мечта бе погребана

толкова отдавна, че той дори едва си спомняше за нея. Трудно му бе да повярва, че като малък така трепетно се е надянал, че един ден това може да се сбъдне и че пази мечтата си толкова дълго време, въпреки непрекъснатото преместване от едно семейство в друго. На всичкото отгоре вече бе станал на четиринайсет. Никой не желаше да осинови осемгодишно дете, камо ли — четиринайсетгодишно.

Сардж спря на брега на един поток, който имаше цвета на чай с лед.

— Не се оставяй на цвета — да те откаже да пиеш, ако си жаден — каза той. — Това е кедрова вода. Не би могъл да намериш нещо по-чисто от нея.

Той взе от Джейк чантата и извади от нея телескоп. След него — къс триножник. И постави телескопа на него. Започна бавно да го върти, докато намери това, което търсеше. Тогава се обърна към Джейк:

— Това е снайперистки телескоп. Погледни през него.

Джейк впери поглед в лещите, но се отдръпна рязко, защото му се стори, че един клон ще го удари в лицето, а всъщност той бе на стотици метри далеч.

— Уха!

— Йе. Много е гъзарско, а? А сега погледни кръстчето на мерника, сине. Какво виждаш на прицел?

Джейк отново погледна през телескопа.

— Една шишарка.

— Точно така. А сега задръж погледа си върху нея.

Джейк се опита, но не можеше да не поглежда неспокойно и към Сардж, който извади пушката, зае положение за стрелба легнал и нагласи снайпера.

Когато Сардж се прицели в шишарката, Джейк знаеше какво ще се случи, но въпреки това подскочи, когато изстрелът разкъса тишината. През телескопа видя как шишарката се пръсна.

— Леле!

Почти целият му речник, освен някои къси думички, които не смееше да казва пред Сардж, се бе изпарил яко дим. Бе останала само една думичка:

— Леле!

Сардж се ухили. Обърна се към него и каза през смях:

— Това е професионализмът на Военноморския флот на Съединените щати. Искаш ли сега да видиш как ще отнеса и клона, на който беше шишарката?

Докато Сардж се прицелваше отново с пушката си, Джейк пак погледна през телескопа. Последва нов изстрел и лекият клон отхвъркна нанякъде.

— Велико! Жестоко! — възкликна Джейк. — Ще ме научиш ли и мен на това?

Усмивката на Сардж се разшири още повече:

— Надявах се да кажеш това.

* * *

На следващата сутрин Сардж заведе Джейк в един просторен килер срещу голямата спалня, за да му покаже колекцията си от пушки. Отведе го до шкаф със стъклена витрина, закачен на стената.

— Виждаш ли това бебче? — попита той, като сочеше към пушката в шкафа. — Това е Гарант МІС с оптичен мерник Лайман Аляскан 2–2. Беше много отдавна, през 1942, когато във флота ме обучиха да стрелям с нея и да улучвам всичко, което се вижда през мерника. Е, не е най-добрата пушка на света, но казвам ти, тя е дяволски ефективна. С нея свърших добра работа.

— Значи си стрелял по хора? — попита Джейк. Не бе срещал човек, който да е убивал хора. — И колко... колко души си застрелял?

— Не е чак толкова важно — каза Сардж, — а и нямам време да ти разказвам дългите си военни истории.

Той отиде до един от рафтовете, вдигна пушка с тънка, блестяща цев и я подаде на Джейк.

— Заповядай. Тази е за теб.

Джейк се поколеба, защото мислеше, че Сардж се шегува. Като разбра, че няма никаква шега, пое пушката така, както свещеник поема църковния потир.

— Оръжие? За мен?

— Не е оръжие, Джейк. Никога не казвай „оръжие“ вместо „пушка“, поне не пред мен. Това е пушка, а не просто оръжие. Пистолетът може да бъде наречен оръжие, но не и пушката. Схващаш

ли? Тази е дългоцевна Рюгер 77, калибър 22. Някой ден ще се научиш не само да стреляш с нея, но и да я сглобяваш и разглобяваш със завързани очи. Ще се научиш и да я почистваш. И ще я почистваш — всеки път, когато я използваш. Ще се отнасяш към нея като към нещо свое. И ще си отговорен за нея. Само веднъж да забравиш това — и напускаш играта. Схващаш ли?

Джейк кимна с уважение, докато се опитваше да удържи тежката пушка в ръцете си. Почувства леко смазаната цев, загледа се във флуоресциращия ѝ отблясък и плъзна погледа си до синьо-черния ѝ край.

Тази е за теб.

Още една мисъл мина през главата му: *Сигурно съм умрял и се намирам на небето.*

— Кога ще мога да стрелям с нея? — попита той, без да откъсва погледа си от пушката.

Сардж не му отговори веднага и Джейк го погледна, като вдигна поглед от пушката. Сардж го наблюдаваше, сякаш с насочен към собственото си минало поглед. Сякаш виждаше себе си на младини. Спомни си за първата пушка, която бе държал. Накрая се усмихна.

— Започваме днес. Слагаме пушката в калъфа и тръгваме.

* * *

Последва ново пътешествие към боровете, този път по-кратко. Сардж спря джипа в края на малко сечище и посочи към едно съборено дърво.

— Това е добро място.

Измъкна одеяло от задната седалка и поведе Джейк към сечището. Постла одеялото върху пясъчливата почва.

— За какво ни е това? — попита Джейк.

— За да събираш в него боклука си.

— Боклук?

— Твоите празни гилзи. Едно от правилата ми е: *Никога не оставяй гилзите след себе си като боклук. Никога.*

Това бе първото от многото правила, които Сардж щеше да му предаде. Джейк пък щеше да се старее да ги запомни всичките.

Сардж седна с него върху дървото и започна да го учи как да зарежда пушката и как да навива по военному ремъка ѝ около лявата си ръка, за да бъде тя по-стабилна. После му показа как да се прицелва — обеща му оптичен мерник, когато напредне в обучението. Накрая му показа как да обира плавно спусъка, вместо да го натиска рязко.

Дойде моментът за първите му изстрели и Сардж му каза да опре приклада на пушката в падналия дънер.

— Първото нещо, което искам, е да те науча да се прицелваш. По-късно ще отработим различните стойки за стрелба и ще те науча да удържаш ръцете си стабилни. Засега обаче просто си избери шишарка от дървото ей там и стреляй.

Джейк усещаше как треперят ръцете му. Изпотените му длани се плъзнаха по приклада. Това бе моментът, който бе очаквал с нетърпение — след всички обяснения и тренировъчни изстрели с празна пушка. Сега тя бе заредена. Сега щеше да стреля не на ужким, а наистина. Избра си шишарка — най-голямата на посоченото дърво. Прицели се. Както го бе учил Сардж. И дръпна спусъка.

Пропусна.

По дяволите.

Разтревожи се, защото очакваше Сардж да започне да крещи по него. Но гласът зад гърба му бе спокоен.

— Какво чакаш, сине? Опитай пак.

Джейк зареди за нов изстрел, прицели се, дръпна спусъка и пропусна отново. По дяволите — за втори път. Но пак не се чуха никакви викове по него.

— Дърпаш твърде рязко спусъка, вместо да го обереш плавно, както ти казвах. Обери го. Обери го толкова бавно, че изстрелът да те изненада така, както изненадва мен — каза Сардж.

Джейк отново долепи буза до приклада, погледна шишарката и обра спусъка толкова плавно, колкото можеше — толкова плавно, че започна да си мисли, че изобщо няма да има изстрел. Внезапно изстрелът проехтя и шишарката се пръсна.

— Успях! — прошепна Джейк. — Улучих я!

Сардж го потупа по гърба.

— Добре. Току-що застреля първата си шишарка. А сега да продължаваме — трябва още. Още много. Не се стеснявай.

Единственото нещо, което със сигурност не може да свърши тук, са шишарките.

* * *

Сардж започна да извежда Джейк да стреля във всеки възможен ден — в следобедите след училище, рано сутрин в почивните дни и през лятото. Единствените изключения бяха, когато валеше дъжд или когато Сардж имаше работа. Джейк не знаеше каква бе работата на Сардж, защото той прекарваше вкъщи много повече време, отколкото навън, по работа. И въпреки това, дори когато отсъстваше само за ден ли два, Джейк броеше часовете до завръщането му.

Стрелбата не бе единственото нещо, което тренираше Джейк. В дъждовни дни той тренираше разглобяването и почистването на своята пушка калибър 22. Като го обучи да прави това, Сардж започна да го учи да разглобява и сглобява всяка една от пушките в неговия килер. Дъждовните дни бяха и времето, в което Джейк се учеше да подготвя боеприпасите си. Сардж му показва как може да използва отново старите гилзи, как да дозира барутния заряд на всеки патрон и как да съобразява патроните си според различните условия за стрелба.

Така, с течение на времето, Джейк се превърна в точен стрелец. Всъщност бе станал толкова добър, че стрелбата по шишарки вече бе започнала да му става досадна с леснотата си. И това му създаде доста сериозен проблем.

Случи се, когато в един студен следобед те бяха отишли до едно от сечищата в боровата гора. Сардж си бе дал малка почивка от непрестанното посочване на шишарки, по които да стреля Джейк. А самият Джейк бе седнал на един дънер с лакти, подпрени на коленете, и с ремъка на пушката, все още навит около лявата му ръка. Внезапно пред очите му изникна нещо малко, сиво и с космата опашка. Беше катерица. Зимата вече приближаваше и катерицата вероятно си бе помислила, че е ударила джакпота, виждайки разпръснатите по земята парчета от простреляни шишарки. Джейк я видя как се скри за момент зад един храст и как скочи на един пън и започна да гризе нещо, което бе хванала с лапите си. Без да каже и дума, той повдигна дулото, прицели се бързо и стреля. Катерицата падна от пъна.

— Улучих я!

— Кого си улучил? — попита Сардж, като вдигна поглед към него.

— Една катерица. — Джейк направо щеше да се пръсне от гордост. — Беше ей там, на онзи пън. Току-що я гръмнах.

— Убил си катерица?

Нещо в погледа и тона на Сардж отприщи вълнението на Джейк.

— Точно така. Беше светкавичен изстрел. Точно както си ме учил.

Сардж го хвана за ръката.

— Покажи ми я.

— Какво искаш да кажеш?

— Дай ми пушката и отиди да я донесеш. Покажи ми катерицата, която мислиш, че си убил.

Джейк му даде пушката и затича към дънера.

Катерицата лежеше по гръб зад него. Нейната задна лява лапа беше отнесена от куршума — калибър 22. Останките й още кървяха. Около безжизнената й опашка се бе образувала локва кръв. Тя бе мъртва, но блестящите й черни очи го гледаха. Изведнъж Джейк усети как гордостта му бавно започва да се изпарява, но все пак бе прав в преценката си — беше я улучил. Пое си дъх, повдигна катерицата за напоената с кръв опашка и я занесе на Сардж:

— Казах ти, че съм я улучил!

— Че е вярно — вярно е — каза Сардж, но без усмивка. — Обаче ми кажи защо го направи.

— Ами... видях я и поисках да проверя дали мога да я улуча, преди да е избягала.

— Ами... явно си успял — каза Сардж. — Но ме изненадваш, Джейк. Не съм смятал, че ядеш и катерици.

— Да ям катерици ли? Какво говориш?

— Тук, в гората, ние убиваме нещо само ако ни е необходимо за храна.

— Аз не ям катерици.

— Вече ядеш, сине. — Сардж взе от Джейк мъртвата катерица и я пусна в една от найлоновите торбички, в които те събираха гилзите. — Вече ядеш.

* * *

Въпреки протестите на Джейк, Сардж го накара да одере катерицата. Докато вършеше това, Сардж стоеше над него и му говореше. И през цялото време блестящите черни очи на катерицата гледаха Джейк, което го караше да изгаря от болка. Накрая Сардж взе окървавеното месо и го занесе на госпожа Нахт. В същото време Джейк отиде да измие ръцете си от кръвта. Опитваше се да я изтърка от ноктите си и да не мисли за вечерята, която го очакваше.

Менюто за вечеря бе доста интересно: зелен фасул, картофено пюре и пържоли за Сардж и госпожа Нахт и... нещо друго за Джейк. Това друго всъщност бяха няколко кафеникави парченца месо.

— Няма да ям това — каза той.

— Ще го изядеш — каза Сардж. Тонът му бе такъв един леден, какъвто Джейк не го бе чувал никога преди. — Щом убиеш животно — изяждаш го. Тук правилата са такива.

Джейк гледаше в чинията, но единственият образ пред очите му бе този на черните очи на катерицата. Той погледна към госпожа Нахт с надеждата за малко подкрепа, но тя се бе съсредоточила в чинията си и в димящата в пепелника до лакътя ѝ цигара.

— *Не мога!*

— Ще я изядеш или се смятай за изхвърлен оттук. Ти си четвъртото момче в тази къща за последните две години и първото от тях, което показва някакъв талант. Обаче, дяволите ме взели, първото нещо, което ще направя утре сутринта, ще бъде да изритам задника ти оттук, ако не изядеш това в чинията си.

За пръв път от толкова време, дори не помнеше откога точно, на Джейк му идваше да заплаче. Но той преглътна, въздъхна и взе вилницата си. Набоде парче месо и го поднесе към устата си. Опита се да го погълне, без да дъвче, но то се оказа твърде голямо. Трябваше да го сдъвче. Беше твърдо и жилаво и нямаше никакъв особен аромат. Без да гълта, той поднесе още едно парче към устата си, после още едно и още едно, докато цялата изпържена катерица не се озова натъпкана в устата му, а той дъвчеше със затворени очи сместа от лой, косми и месо. Накрая трябваше да я преглътне. Тя бе станала огромна. Искаше да я изплюе, но не посмя и се насили да я преглътне.

Преглътна я и остана безмълвен, облян в пот. Дишаше тежко.

— И така — каза Сардж с едва забележима по лицето му усмивка, — знаех си, че можеш да го направиш. Погледни всичко това и откъм добрата му страна. Все пак можеше да бъде и смрадлив скункс.

Беше достатъчно. Стомахът на Джейк се разбунтува и той побягна от масата. Банята му се стори твърде далечна и затова излетя навън през задната врата. Надвеси се през парапета и започна да повръща катерицата. Вкусът ѝ се оказа доста по-лош на излизане, отколкото на влизане и затова повръщаше, докато стомахът и гърлото му не започнаха да го изгарят от болка и в него вече не бе останало нищо, което да може да излезе. Като се опитваше да си поеме въздух, видя Сардж да идва към него.

— Надявам се, че днес научи нещо важно — каза нежно Сардж.

Джейк не каза нищо, дори не се обърна. Затова Сардж продължи:

— Стрелбата може да бъде голяма веселба за теб. Дори много голяма. Обаче убиването вече е нещо сериозно. Тази пушка ти дава власт — власт над живота и смъртта на всяко живо същество, което можеш да видиш през мерника. Не приемай толкова лековато тази власт. Всеки път, когато убиваш нещо, трябва да имаш сериозна причина за това. Разбрахме ли се по този въпрос, Джейк?

Джейк кимна, но все още не желаше да се обърне. Той чу как Сардж го доближи и почувства нежното докосване на ръката му върху рамото си.

— Ти имаш талант, Джейк. И то съвсем естествен. Не ти го казах досега, но всъщност бързият ти изстрел по катерицата беше майсторски. С труд и желание можеш да станеш един от най-добрите стрелци, които съм виждал някога. Но трябва да спазваш правилата. А това е правилото, което не бива да забравяш никога: *Не убивай само заради тръпката. Никога.* Ако винаги помниш това, ще работя с теб, докато и двамата почувстваме, че сме готови достатъчно, за да спра да те уча. Е, какво ще кажеш?

Джейк се обърна и видя Сардж да му подава ръката си.

— Съгласен? — попита Сардж.

Джейк стисна ръката му.

— Съгласен — прошепна той. Това бе единствената дума, която бе в състояние да изрече в този момент. Бе изпълнен с чувства, които

никога не бе изпитвал. Осъзна, че обича този човек, наречен Сардж.
Най-после си бе намерил баща.

3. БЪРНИ

Това, което Джейк каза на Фредо в бара — *Няма да стане*, всъщност се превърна в *Няма проблем* при разговора му с Мистър К, който определено бе човек, офертите на когото не можеха да бъдат отказани лесно. И ето, три седмици след срещата с Фредо Джейк бе на път към Манхатън.

Докато караше, се заслуша в прогнозата за времето. Огромна въздушна маса с високо атмосферно налягане се придвижваше към града откъм Канада. През двата почивни дни се очакваше ясно време с по-ниска от обичайната за периода влажност на въздуха. Всъщност тази неделя се очертаваше да се превърне в един от десетте най-добри дни през годината.

Той се усмихна. Ако метеоролозите бяха прави, не следващият ден, но по-следващият щеше да се окаже прекрасен за неговия удар.

Отне им известно време, всъщност няколко седмици, но накрая той и Мистър К достигнаха до споразумение. Джейк щеше да очисти сенатора по време на една демонстрация — точно както Мистър К бе пожелал. Това обаче щеше да му донесе точно един милион, плюс разходите — половината в аванс, а другата половина — след като сенаторът бъде обявен официално за „жертва на атентат“.

Сенаторът Уайни не беше единственият тип, който имаше швейцарска сметка.

Джейк бе наясно, че скоро и той ще се нуждае от такава сметка. Искеше да напусне страната, когато положението стане напечено. Затова така силно бе настоял за седемцифрен хонорар.

Естествено, много от „момчетата“ биха го направили за по-малко пари и всъщност някои от тях дори бяха опитали да го направят. Но се бяха провалили. Мафиотите бяха добри в уличните престрелки, в убийствата на информатори и конкуренти, в мъченията до смърт и в изхвърлянето на трупове по буница и в реки. Когато обаче станеше дума за професионално, перфектно изпиано убийство по поръчка, това явно не им се удаваше. „Момчетата“ не бяха *снайперисти*. А откакто Готи бе застрелян от снайперист, все още живите мафиотски

босове станаха особено чувствителни на тази тема. Федералните ченгета вече не душеха наоколо за укрити данъци, кражби или рекет, а насочваха всичките си сили в разследването на убийства.

Картичката никак не бе розова за оня, професията на когото бе да убива хора.

Това обаче беше добре дошло за Джейк, защото, за разлика от други, се справяше отлично. Затова през последните няколко години бе направо затрупан с работа.

Милионът, който щеше да вземе за Уайни, трудно можеше да го убеди да преглътне несъгласията си с условията, свързани с този удар. Всъщност нищо не можеше да го накара да се почувства сигурен. Беше на път да наруши едно от най-важните правила на Сардж: *Никога не оставяй никого — нито клиентът, нито самата мишена — да ти налагат своите условия за удара; винаги избирай сам времето и мястото му.*

Именно стриктното спазване на това правило бе онова, което го бе запазило невредим в този бизнес. Бе сигурен в това. Определянето на тази демонстрация като време и място за удара бе за него като надяване на усмирителна риза. Дори бе по-лошо, защото Мистър К искаше работата да бъде свършена още в самото начало на речта на сенатора. Вероятно щеше да го гледа и не искаше изобщо да слуша каквото и да било, изречено от него.

Джейк разбираше защо Мистър К желаше убийство с такава голяма публичност. Дори най-дебелокожият гражданин щеше да усети трагичната ирония: защитникът на свободното слово — убит по време на собствената му реч. На всичкото отгоре щеше да изглежда (на пръв поглед), че е убит от оръжеен маниак, защото настоява за контрол върху оръжията, а не върху словото. По дяволите подслушванията на телефони и електронното следене! Спрете оръжията! Решението е пълна забрана на оръжията!

През следващия месец щеше да бъде възможно прокарането на повече закони за контрол върху оръжията, отколкото през последните десет години.

Джейк се замисли, че Мистър К явно щеше да получи доста повече в замяна на своя милион.

Пое си дълбоко дъх и се отпусна. В неделя следобед, по това време, всичко вече щеше да бъде свършило, а в неделя вечерта той

вече щеше да бъде на десет километра над Атлантическия океан, на път за лондонското летище Хийтроу.

Обаче дотогава му предстоеше още доста работа. Бе избрал леговището си за удара — това бе от първостепенна важност за него. Ако не бе успял да си намери добро леговище, щеше да остави милионът да му се изплъзне. И десет милиона нямаше да значат нещо за него, ако не бе успял да си подсигури безопасно измъкване. Бе се съгласил и с условието, след удара да изостави леговището си — една хотелска стая — като всичко вътре изглежда така, като че ли стаята е била наета от някой, луд на тема оръжия. Фредо го бе снабдил със специално подбрани за целта неща, сред които един АК-47 и дори последния брой на списанието *Оръжейни новини*. Джейк се бе съгласил да остави там и своята пушка. Е, поне привидно се бе съгласил. Сардж го бе учил да постъпва така.

Сардж, Сардж. Дори самото шофиране към Ню Йорк винаги щеше да го принуждава да се замисля за Сардж. А тези мисли сега го караха да потръпва.

* * *

Вместо да се насочи директно към града, Джейк се отби набързо до офиса на Бърни Марш в Патерсън.

— Ей, Джейк — каза Бърни с нервна усмивка и стана от бюрото си, когато Джейк пристъпи през прага на офиса му. — Какъв е проблемът?

— Защо трябва да има някакъв проблем?

— Защото, ъ-ъ... ами... аз изобщо не очаквах да те видя отново толкова скоро след последния път. — Думите на Бърни се нижеха като картечни откоси, а дланта му се изпоти, когато стисна ръката му. — Ей, Джейк, имам предвид, че ти се отби както обикновено през юни и бях сигурен, че ще те видя пак чак през декември.

— Бих искал да си уредя кратък отпуск, ако това не е проблем за теб.

— Ама разбира се! Естествено! — засмя се Бърни. В гласа му се долавяше някаква истерична нотка. — Това ли е всичко? Вземи си отпуск, вземи каквото пожелаеш! Винаги си добре дошъл тук! Имам

предвид, че си най-добрият ми служител. Служител, който никога не пропуска работен ден, не мърмори, не боледува, не излиза в отпуск! — Той се засмя отново. — Искане ми се да имах стотина като теб!

— Трябва да изляза за един месец. И то от днес. Така че задръж чековете ми. Ще ти се обадя, като се върна.

Изглежда напрежението започна бързо да напуска лицето на Бърни. Той седна:

— Няма проблем, Джейк. Приятно прекарване.

Джейк не забрави на излизане да се отбие и да размени няколко думи със секретарката на Бърни — Мардж. *Никога не вреди да се поддържа изграденото впечатление за добър и верен служител на фирмата.*

Всъщност Джейк Нахт наистина от доста време бе служител на „Марш Мениджмънт“ АД — вече бяха станали почти петнадесет години. Всъщност бе започнал работа малко след като Бърни бе дошъл при него, търсейки начин да „пенсионира“ съдружника си — Гюс Абелард.

Гюс бе сгазил лука твърде много. Толкова много, че бе пресушил почти до дъно банковите сметки на фирмата и се опитваше да изтъргува съдружническия си дял на своя доставчик, в една добре замислена комбинация. Бърни бе опитал какво ли не, но Гюс се бе оказал извън контрол. Бяха започнали да губят клиенти, фирмата им — наречена по това време „Абелард-Марш“ — се занимаваше с недвижими имоти. А в този бизнес, както във всеки друг, щом веднъж клиентите започнат да губят доверие в стабилността и почтеността на фирмата, с нея е свършено. Те я изоставят и не се връщат повече. А точно това бе започнало да става с „Абелард-Марш“ заради действията на Гюс.

Ето защо Гюс трябваше да си отиде.

Джейк го бе проследил до една уличка в центъра на Патерсън. Застрелял го бе, минавайки край него с колата си. Използвал бе пистолет берета, който после бе изхвърлил в близката река. За прикритие, покрай Гюс, бе застрелял и двама наркопласьори, които бе видял близо до него. Така всичко бе започнало да изглежда като поредната престрелка между наркомафиите. Нямаше сериозно разследване. Нямаше свидетели. Никой дори не бе чул изстрелите. Никой в тази част на града никога не бе чувал и не бе виждал нищо в

такива случаи. И Гюс бе обявен за невинен, случаен свидетел на престрелката и нейна жертва.

Бърни бе платил на Джейк навреме и това трябваше да бъде всичко помежду им, когато на Джейк му бе хрумнала една идея. Когато я бе споделил за пръв път с Бърни, бъдещият му работодател си бе помислил, че той се шегува. Но когато Бърни бе видял, че е съвсем сериозен, се бе замислил и бе приел идеята.

И така, през последните петнайсетина години Джейк бе плащал на Бърни по трийсет бона годишно — на две части, през шест месеца. В замяна Джейк Нахт бе зачислен като служител на „Марш Мениджмънт“ АД. Официално се водеше като нощен пазач, който дава дежурства поединично в един от най-забутаните складове в дългия списък с обекти на фирмата. Годишно получаваше двацет и шест хиляди като заплата, и четири хиляди като надбавки към нея. Цялата сделка направо приличаше на пране на пари. Джейк си получаваше парите във вид на заплата (е, без данъците), а всъщност и Бърни беше на сметка, защото си приспадаше от фирмените данъци трийсет хиляди от този фиктивен разход.

Обаче истинската полза, най-сериозната причина за Джейк да нагласи тази сделка с Бърни, беше възможността Джейк Нахт да се превърне в един наглед съвсем почтен гражданин — едно малко прешленче от гръбнака на националната работна сила. И ако официалните власти някой ден започнеха да душат около него, Джейк Нахт веднага щеше да се представи като съвестен данъкоплатец с напълно легален източник на доход. Понякога такъв, наглед прост и незначителен факт, би могъл да се окаже разстоянието от свободата до затвора. Така че, въпреки ненавистта си към всеки цент, който плащаше като федерален или общински данък, той се успокояваше, че все пак прецаква малко данъчните, като ползва облекченията при сключване на застраховка срещу инвалидност. Това бяха вноски, каквито човек плаща, но се надява никога да не му се наложи да ползва застраховката си.

При този удар обаче Джейк не желаше да остави нищо на случайността. Затова направи още вноски и увеличи стойността на застраховката си — за всеки случай.

* * *

Той се добра до големия град и намери място за паркиране на платения паркинг в края на улицата. Минута по-късно влезе с куфар в ръка във фоайето на хотел „Белведере“.

Можеше направо да отпише удара, ако не бе успял да открие място, каквото бе този хотел. Той се оказа най-старият в района на предстоящата демонстрация. Колкото по-стар бе един хотел, толкова по-подходящ ставаше за удар. Старите хотели имаха вертикално плъзгащи се прозорци. Пробиването на дупка във фиксиран витринен прозорец би било рисковано, защото би създавало дефект в огледалната фасада — както е при избила пъпка по лицето на хубава жена. А дефектите привличат вниманието.

„Белведере“ имаше двукрили прозорци.

Перфектно.

Той се регистрира под името Джейк Нахт, като използва кредитната карта „Виза“ на Джейк Нахт. Заяви, че ще остане до неделя сутринта.

— Спя много леко и до късно — обърна се към жената на рецепцията. — Ако е възможно, бих желал стая на тих етаж, в която да не блести слънцето сутрин и която да бъде колкото може по-далеч от уличния шум.

Тя се усмихна.

— Ще погледна какво бих могла да направя. — Тя въведе няколко различни комбинации чрез клавиатурата си, погледна монитора и кимна: — Мога да ви предложа стая на последния етаж в северното крило. Мисля, че ще отговори идеално на вашите изисквания.

— Е, щом казвате.

Той не очакваше проблеми. „Белведере“ не беше от първокласните хотели, по-скоро от тези с поувехнала стара слава. Дори и най-елитните бяха полупразни през августовските уикенди. Изглежда във всеки петъчен следобед повечето от хората в града гледаха да приключат работа по-рано и да отидат далеч извън него.

Пиколото го отведе до стая 1017. Джейк му даде два кинта — не беше нито твърде голям бакшиш, нито твърде малък. Беше обикновен,

нормален, от тези, които най-лесно се забравят. Когато остана сам в стаята, провери дали прозорците се отварят. Малко заяждаха, но успя да отвори единия. Показа главата си навън и се огледа. Мястото на демонстрацията не се виждаше. Всъщност то се падаше точно от другата страна на хотела. Така и трябваше. Това не бе леговището за удара, а неговата официално наета стая, в която да се скрие.

От десетия етаж виждаше малките разпръснати фигури на пешеходците долу. Мистър К искаше сенаторът Уайни да бъде убит с изстрел от шестия етаж — точно като Кенеди. Може пък да си е помислил, че това би вдъхновило Оливър Стоун да направи филм за убийството на сенатор Уайнгартън. Обаче Джейк не бе съгласен — вече бе теглил чертата до къде може да отстъпи и да остави друг да определя условията.

Той разгледа картата с аварийните изходи, която беше закачена на вратата. Определи мястото на стаята, в която се намираше. После придвижи пръста си, като очерта пътя към другото крило, което той всъщност щеше да използва. Другата стая бе малко по-близо, отколкото той бе желал, но все пак разположението им не бе никак лошо. Е, поне нямаше да стреля от съседната стая.

Щеше да се настани в другото крило на следващия ден.

Сега обаче за него беше време да си почине малко, да пийне едно-две малки, да изгледа някой телевизионен филм. Всичко друго, но не и да спи. Защото в моменти като този, (както всъщност се случи малко по-късно) Джейк често сънуваше Сардж.

4. САРДЖ (II)

След инцидента с катерицата Джейк бе „повишен“ и започна да стреля по движещи се мишени.

Движещи се шишарки.

Сардж завързваше тънко въже на някое дърво, обесваше на него шишарката и я залюляваше. Той научи Джейк как да следи целта — да преценява посоката и скоростта и на куршума, и на мишената, така че те да попаднат едновременно на едно и също място.

Когато Сардж му показва това, Джейк започна бързо да го прилага на практика.

В началото въжето, на което Сардж връзваше шишарките, беше дълго и се люлееше бавно. Джейк улучваше безпроблемно по половин дузина шишарки — една след друга. Сардж го дръпваше по-надалеч. И по-надалеч. Обаче Джейк продължаваше безпогрешно да улучва шишарките. Затова Сардж скъси въженцето, като по този начин намали размаха и увеличи скоростта на шишарките. На Джейк бяха необходими само няколко изстрела, за да се пренастрои, а след това започна да улучва шишарките в момента, в който Сардж ги пуснеше да се люлеят.

— Достатъчно! Направо ме измори — поклати глава Сардж и с усмивка потупа Джейк по рамото. — Ти си талант, сине. Имаш набито око. Никога досега не бях виждал някой да може да се прицелва така бързо.

Джейк пое похвалата, както суха гъба попива вода. Той не можеше да си спомни някога да е искал да зарадва някого така, както сега да зарадва Сардж.

— Само още няколко. Може ли?

— Стига толкова. Твърде добър си за тази работа — вече стана като детска игра за теб. Ще трябва да се прехвърлиш на ловни пушки и глинени гълъби.

— Чудесно!

— Но помни — каза Сардж, като го погледна критично, — споменах глинени гълъби, а не истински.

— Не се тревожи, Сардж. Освен катерици, не ям и гълъби.

Двамата се засмяха. Джейк бе осъзнал какво имат предвид хората, когато казват, че е хубаво да бъдеш жив.

* * *

Ловната пушка беше съвсем друга работа. Тя гърмеше мощно, „риташе“ и се отклоняваше от целта, но за сметка на това имаше компенсация — вместо един-единствен куршум изстрелваше дузина или повече оловни сачми. Новите мишени се движеха доста по-бързо от шишарките, но Джейк се научи бързо да ги улучва, особено след като Сардж му обясни как да овладее отката на пушката при натискането на спусъка.

— Осем, една след друга! — възкликна Сардж, като поклати глава. — По дяволите, повече няма смисъл да си хабя глината заради теб. Следващата седмица, за твоя петнайсети рожден ден, ще те заведе в реалния свят. Това ще ти бъде подаръкът. Ще отидем на лов и ще стреляме по мишени от истинския свят.

— Какви ще бъдат нашите мишени? — попита Джейк, изпълнен с вълнение и гордост.

— Коли.

* * *

През следващите няколко дни Джейк размишляваше, озадачен от това, че Сардж бе казал „коли“. Дали нямаше да отидат на някое автомобилно гробище и да изтърбушат няколко стари ръждиви таратайки? Когато Джейк за четвърта поредна вечер се опита да го притисне с въпроса си, Сардж му отговори по обичайния начин, но добави:

— Ще видиш, като му дойде времето. Но междувременно, смятам тази вечер да ти разреша да останеш до по-късно. Видях телевизионната програма и там пишеше, че по пети канал ще дават моя любим филм.

— Как се казва?

— „Най-опасната игра“.

— Не съм го чувал — каза Джейк. Това обаче нямаше никакво значение за него. Щом това бе любимият филм на Сардж, как би могъл изобщо да бъде лош?

— Не се притеснявай. Ще ти хареса. Старо филмче е, но наистина е яко.

Джейк можеше и да не хареса филма, но дори самото оставане до късно със Сардж можеше да се окаже доста забавно. А със сигурност филмът щеше да бъде по-добър от гледането на всичките тези новинарски предавания за войната във Виетнам. Когато даваха войната, Сардж направо се изгубваше, загледан в екрана на телевизора.

Вечерта, след новините в единайсет, госпожа Нахт направи голяма чиния с пуканки и остави Джейк и Сардж да гледат филма. Сардж наистина не се бе пошегувал за „старото филмче“. А Джейк не бе много убеден, че беше чак толкова „яко“. Заради едно нещо — не беше цветно. Всичко му се струваше прекалено тъмно и сиво.

— Виждаш ли това момиче? — попита Сардж и посочи към екрана. — Това е Фрей Рей, същата, по която си беше изгубил ума Кинг Конг.

Джейк не я позна, въпреки че бе гледал Кинг Конг поне дузина пъти. Това нямаше значение, филмът определено беше доста странен. Цялата история се отнасяше до един тип — ловец, който подмамва хората да дойдат на самотния му остров и после ги преследва като дивеч. Сардж говореше само докато вървяха рекламите. Когато филмът вървеше, той гледаше в екрана като хипнотизиран.

— Е? — каза Сардж, като светна лампата, когато на екрана се появи надписът „Край“. — Какво мислиш за филма? Не беше ли страхотен?

— Ъ-ъ... да. Да, много! — каза Джейк, като правеше всичко възможно да звучи ентузиазирано. — Наистина си го бива.

— И не само си го бива — каза Сардж и погледна отново към екрана. — Това е най-добрият филм на всички времена. Самото заглавие говори достатъчно: Най-опасната игра.

Странното пламъче в погледа на Сардж създаваше някакво смутно чувство в душата на Джейк.

* * *

На другия ден Сардж го взе от училище с джипа и го закара в гора, където никога преди това не бе ходил с него. Не беше като в боровата гора, но имаше известна прилика. Наоколо се извисяваха много борове, но повече бяха дъбовете и кленовете, а студеният есенен вятър подхвърляше техните окапващи листа и ги подреждаше в кафяв килим по земята.

Сардж спря в подножието на един хълм и поведе Джейк и своята 22-калибров пушка през гъстата гора. Когато наближиха върха, Джейк чу едва доловимия шум от автомобили, който долиташе откъм другата страна на хълма. Сардж го накара да залегне и двамата допълзяха до върха.

Пред тях се разстилаше нежно тревистият наклон. В края му Джейк забеляза табелката на паркинга Гардън Стейт.

Изведнъж стомахът му се сви. Замисли се за това какво бе казал Сардж за онзи филм — *Най-опасната игра*. Спомни си как погледът му блестеше, докато говореше за преследването на хора като дивеч.

— Аз... — започна Джейк и забеляза, че зъбите му тракаха — не мисля, че искам да направя това.

— Да направиш кое?

— Да застрелям някого.

— Да застреляш някого? Ти луд ли си бе, момче? Как ти хрумна тази идиотска идея?

— Ами-и...

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувал.

— Ами ти каза, че ще стреляме по коли.

— Така е. Обаче колите не са хора.

— Да, но хората карат коли.

Сардж се засмя.

— Добре, добре. Разбирам защо си се объркал. Не, няма да стреляме по хора. Ще стреляме по гумите — да направим малко пакости, а? Това е всичко.

Джейк се успокои... за малко. Стрелбата по гумите на движеща се кола можеше да се окаже доста опасна. Някой можеше да пострада.

— Все пак трябва да бъдеш търпелив — каза Сардж. — Внимателно да избереш колата. Не трябва да се движи прекалено бързо, защото може да се блъсне в някое дърво. Не трябва да е при натоварено движение, защото може да се блъсне в друга кола и да стане верижна катастрофа. Помни, че ние не се стремим да нараним някого, а само да спускаме няколко гуми.

На Джейк му се искаше да се беше върнал да стреля по шишарките и глинените гълъби. Тази работа му се струваше доста страховита.

— Не знам, Сардж, дали...

— Покажи ми, че можеш да го направиш — каза Сардж с въодушевен тон. — Просто покажи, че можеш, Джейк.

Но някак си думите прозвучаха в главата на Джейк като: „Покажи, че ще го направиш“.

— На някои хора това им харесва — каза Сардж, като повиши гласа си, защото видя приближаващ се пикап. — Гръмни му задната гума и ще създадеш на тоя пич два̀сет-трѝсет минути физически упражнения, от които, май без друго, има нужда. О-хо, дори още по-добре — каза той, като посочи към един кадилак, — май на едно богаташче ще се наложи да си поизцапа ръцете.

Това не звучеше чак толкова зле. Повече приличаше на детски пакости, отколкото на стрелба по някого.

А последното нещо, което той желаше, бе да ядоса Сардж.

Джейк навигира ремъка около лявата си ръка, нагласи приклада на пушката на рамото си в положение за стрелба и зачака.

Накрая видя идеалната жертва: един бус фолксваген с голям знак на мира, боядисан отстрани.

— О, я поеми този — каза Сардж. — Трябва да го поизпоттиш тоя хипи.

Джейк се прицели в осевата линия на пътя и зачака. Бусът приближи мушката му, той даде половин метър преднина на задната му гума и стреля.

Джейк не можа да чуе дали гумата бе пукната, но я видя как се разпада на каучукови ивици по пътя. Бусът се плъзна и се спря, наклонен заради липсващата гума.

Сардж подсвирна и го потупа по гърба.

— Успя!

Но Джейк не бе свършил. С внезапно появило се въодушевление той взе на мушка друга приближаваща се кола и нейната задна гума. Колата беше златист мерцедес. Беше на някоя голяма клечка. Движеше се в насрещното платно със свалени прозорци, въпреки вятъра.

Нов изстрел — и... нова безполезна гума. Мерцедесът спря злополучно малко зад буса.

Сардж сложи ръка на неговата.

— Уха! Май това е достатъчно. Цели две. Все пак не искаме да привличаме прекалено голямо внимание тук.

Те се скриха за малко в храстите, да погледат как дългокосият шофьор на буса и костюмарят от мерцедеса излязоха на пътя и се загледаха в неизползваемите си гуми.

— Обзалагам се, че ще имат много да разправят за това — каза Сардж, докато се спускаше обратно по хълма. — Да отидем там.

Джейк го последва, като в началото пълзеше, а когато вече изгубиха паркинга от поглед, се изправи и продължи на крака. Докато тичаше надолу към джипа, започна да се смее. Не беше сигурен защо. Може би това бе просто разтоварване от почти непоносимото напрежение, което го бе изгаряло отвътре през последните пет дни, а може би бе тръпката от това да може да бъде „лошо момче“ с одобрението на възрастен човек. А може би пък бе осъзнаването, че току-що се бе занимавал с нещо опасно и незаконно или бе чувството, че сега е до известна степен човек „извън закона“, или бе просто резултат от здравата връзка със Сардж, която той бе почувствал. Или пък в смеха му имаше по малко от всички тези неща. Каквато и да бе причината, той трябваше да се смее, за да покаже на света колко прекрасно се е почувствал.

Сардж не подкара джипа директно към къщи. Той потегли по черен път навътре в гората. Когато се бяха отдалечили достатъчно от паркинга, хвърли кафява хартиена торбичка в ръцете на Джейк.

— Това е подаръкът за рождения ти ден.

Джейк отвори торбичката и бръкна вътре. Ръката му потрепна. Не можеше да си спомни кога за последен път някой му бе давал (ако изобщо някой му бе давал) подарък за рождения ден. Никой не бе напълно сигурен кога всъщност е този ден. Датата била определена приблизително според момента, в който бил намерен като бебе в кофа за боклук в Кемдън, в средата на ноември през 1955.

Той извади дълга правоъгълна кутия и отвори капака ѝ. В нея имаше оптичен мерник.

— О, Сардж, нима е за мен?

— Да. Това е мерник „Редфийлд“ с настройка на увеличението от 3 до 9 пъти. Мисля, че вече си готов да улучваш мишени от много големи разстояния.

На Джейк му се прииска да го прегърне, но не бе убеден, че Сардж би оценил това, особено при положение че в момента караше джипа.

— Вътре има още нещо — каза Сардж.

Джейк бръкна до дъното на торбичката и извади голям предмет с неправилна форма, завит в омазнен плат. Разви го и видя най-странно изглеждащия пистолет, който бе виждал някога. Беше тумбест, с десетсантиметрово дуло и широка смешна дръжка. Джейк нямаше думи.

— Това е колекционерска ценност, Джейк — каза Сардж. — Маузер Боло с удължена дръжка. Взех го през войната от кръста на един убит немски офицер.

Джейк стискаше „съкровището“ в ръцете си. Един въпрос изникна в съзнанието му и той реши да го зададе:

— Сардж, а ти... уби ли го?

Сардж кимна, като продължаваше да гледа напред:

— Да.

— Много немци ли си убил?

Сардж кимна отново:

— Може би около двеста. Спрях да ги броя на петдесет. Правех резка на приклада при всеки нов убит немец, но скоро това започна да ми се струва смешно. Ако продължавах така, скоро нямаше да ми остане приклад.

— *Двеста?* — учуди се Джейк.

— Един по един. Бях най-добрият снайперист в корпуса. Това не е самохвалство, а самата истина.

— Бил си *снайперист*?

— Казваш го, като че ли това е мръсна дума.

Джейк не беше сигурен какво да мисли. Някак си думата „снайперист“ не пасваше на представите, които досега бе имал, за ролята на Сардж през войната. Винаги си го бе представял как

щурмува някой хълм пред лицето на смъртоносния вражески огън, като Оуди Мърфи или Джон Уейн. А това му се струваше малко... подло.

— Аз... не... аз...

— В някои среди това е мръсна дума. Особено в офицерските. Офицерите обичат да си стоят в тила и да изпращат пехотинците да бъдат помлени от врага в битката. Ако тяхната армия спечели, обират лаврите, а ако загуби, войниците са били виновни. Снайперистите променят това положение. Те объркват плановете им, като се промъкват до тила на врага и ги убиват. И не правят това, за да изглеждат велики. Просто така се разрушава командната верига и армията на врага остава объркана без нужните команди. Казвам ти, Джейк: един добър снайперист със зрителен достъп до ключовите фигури във вражеската армия може да обърне хода на цяла военна кампания. Знам това — правил съм го.

Джейк се усмихна, защото смешна мисъл изникна в съзнанието му:

— А спазваше ли своето правило още тогава?

— Кое правило? — попита Сардж.

— Винаги да изяждаш това, което убиеш.

Сардж се засмя толкова силно, че за малко да излезе от пътя.

* * *

През зимата Джейк тренираше с новия си мерник, монтиран на пушка Ремингтън 700. Това беше доста по-тежко оръжие, което изстрелваше далеч по-мощни патрони — калибър 308. За по-голяма стабилност имаше дори двунога. Джейк трябваше още много да учи: избирането на правилния заряд и мерните корекции според разстоянието и вятъра. Когато отново излязоха да стрелят, Сардж започна да го учи как да настройва мерника за различни разстояния. Въпреки реката от информация, с която бе залят, Джейк буквално попиваше и веднага схващаше всичко, което Сардж му казваше. Като че ли Джейк винаги бе знаел всичко това, а Сардж само му провеждаше кратък опреснителен курс.

Напролет Джейк вече можеше да улучи всяко нещо, което се виждаше през мерника му.

— Ще отидем ли отново на лов? — попита Джейк веднъж, докато стреляше на поредната тренировка. Тренировките вече му бяха станали досадни. Искаше му се да стреля по нещо различно от шишарките — нещо, което *има значение*.

— На лов за какво? — Сардж се обърна и го погледна. Близкият му поглед накара Джейк да изпита известно неудобство.

— Не знам точно. Сърна или нещо подобно, което се движи.

Сардж се усмихна:

— Нещо, което има приятен вкус.

— Да. Нещо, което има приятен вкус и се движи.

— Шишарките вече не са предизвикателство, а?

— Вече не.

Сардж кимна:

— Добре. Щом искаш, ще отидем на лов. Ако мислиш, че издебването на някое беззащитно животно, което разчита само на бързината и инстинкта си и което е толкова далеч от теб, че не може да те чуе или подуши, и ако мислиш, че отнемането на живота му с натискането на спусъка на инструмента ти за убиване е това, което наричаш предизвикателство, а други наричат „спорт“, тогава ще отидем. Само кажи кога.

Изведнъж идеята не бе вече толкова привлекателна.

— Да, добре, Сардж. Ще ти кажа.

През следващите месеци Сардж започна да пътува по работа често. В началото казваше, че отива по работа, но впоследствие започна да казва, че пътува с цел „изследователска дейност“. Един следобед Джейк излезе от училище и видя Сардж, който го чакаше в джипа.

— Искаш ли да отидем на лов?

— Да! — възкликна Джейк и скочи на седалката.

— Кога?

— Веднага.

Обаче те не отидоха в боровата гора. Вместо това потеглиха на север. Джейк забеляза, че Сардж не носеше ловно облекло.

— Къде отиваме? — попита той.

— В Ню Йорк.

— Що за дивеч пък може да има там?

— Ще видиш.

Навлязоха в града през тунела Холанд. Преди време Джейк бе идвал в Манхатън на училищни екскурзии, но никога не бе ходил в Китайския квартал. Докато Сардж караше по Канал Стрийт, Джейк се дивеше през прозореца на чудноватите неонов надписи и на печените патици, окачени на витрините. Виждаше как хиляди азиатци едва се разминаваха по тесните тротоари. Сардж зави към покрайнините, премина през Малката Италия и други, безименни части на града, и накрая спря в някаква тъмна уличка.

— Сложи ги — каза Сардж и подаде на Джейк черни кожени ръкавици.

— Не е чак толкова студено.

— Няма значение, сложи ги. — Сардж също сложи ръкавици.

Джейк сложи ръкавиците. Кожата им беше тънка и прилепваше плътно по ръцете му — почти като негова втора кожа.

— Да вървим — каза Сардж.

Той изскочи от колата и извади от багажника голяма платнена чанта. В главата на Джейк се завъртяха хиляди въпроси, но той успя да ги потисне. Лицето на Сардж бе напрегнато. Инстинктите на Джейк му подсказваха, че Сардж не бе в настроение за разговори. Те минаха покрай четири-пет блока, като пресякоха много улици и направиха няколко завоя. Накрая стигнаха до някакъв тъмен склад. Сардж имаше ключ за него. Отключи вратата и Джейк го последва вътре. Качиха се на покрива.

Студен вятър облъхна лицата им на покрива и Джейк долови в него слаба миризма на катран. Той стоеше неподвижен и съзерцаваше нощния блясък на небостъргачите в Манхатън. Светлинки, милиони светлинки проблясваха от стоманените им арматури и гранитните им блокове и украсяваха нощното небе.

— Насам, Джейк.

Джейк излезе от унеса си и допълзя до Сардж, който коленичи до ръба на покрива и отвори платнената чанта.

Докато Джейк се наместваше около него, Сардж започна да изважда множество спортни шорти, потници и чорапи. Накрая извади внимателно някакъв продълговат предмет, увит в чаршаф на цветя. Той натъпка гимнастическите екипи обратно в чантата и размота чаршафа.

В него имаше пушка — модел, който Джейк не бе виждал досега. С мерник, подобен на този на Джейк. Имаше и двунога за опора.

Учудване се изписа по лицето на Джейк:

— Какво...?

— Това е AR-10, сине. А мерникът ѝ е модел Ледъруд на марката Редфийлд. Полуавтоматична е, калибър 306.

— Но какво...?

— Някой ще умре тази вечер, Джейк. — Той замълча, докато онемелият Джейк се опитваше да осмисли думите му. — Ще видиш, че никога не съм преставал да бъда снайперист.

Джейк се облегна на стената и затвори очи, докато Сардж разтвори двуногата и подпря пушката близо до ръба на покрива. Стомахът му се бунтуваше така силно, че не можеше да си поеме дъх. Накрая, след дълга пауза, той проговори:

— Кой ще бъде?

— Един лош човек — каза Сардж, докато гледаше през мерника. — Поизлъгал е някои други лоши хора. Отмъкнал е нещичко от тях и затова те го искат мъртъв.

— И са те наели за това?

Джейк вдигна поглед от мерника. Изражението на лицето му не се виждаше в тъмнината.

— Точно така, сине. Това е моята професия. Вземам пари от един лош човек, за да убия друг от същия дол дренки. Гледам на това като на общественополезна дейност. Поредният гаден плъх на буницето. Това проблем ли е за теб?

— Не — отговори Джейк, — никакъв проблем.

Но това не беше напълно вярно. Всъщност въобще не беше вярно. Досега Джейк изобщо не бе в състояние да си представи, че може да има проблем с това, което върши Сардж — каквото и да бе то. Но току-що видяното вече бе отвъд всички представи, които бе имал. Явно щеше да му отнеме известно време, за да свикне и с това. Но той знаеше, че ще свикне.

Защото това беше Сардж.

Щом Сардж е казал, че човекът, когото трябва да убие, е лош, значи той наистина е лош.

— Добре — каза Сардж. — Погледни през мерника.

Джейк колебливо пристъпи към пушката. Тя бе леко наклонена надолу и сочеше към съседен квартал. Сардж нямаше да го накара да дръпне спусъка... Дали? Джейк си помисли, че би направил всичко за него, но му трябваше време, за да разбере дали ще разчита на подобна сигурност.

Той погледна през мерника, без изобщо да докосва пушката. Мерникът бе насочен към тесен прозорец на четвъртия етаж на един от съседните блокове, който се намираше на края на малък парк. Прозорецът бе тъмен.

— Няма никой там — каза Джейк.

— Все още няма. Но ще има. Това е само банята.

Джейк вдигна глава от мерника.

— Как се казва?

— Няма значение — отвърна Сардж. — По-лесно е целта да се възприема просто като цел, а не като личност. А специално тази цел има доста бързорастяща брада. Понякога се бръсне и по два пъти на ден. *Винаги* се бръсне и втори път, ако смята да излезе вечерта. А той смята да излезе тази вечер. Лошите момчета, които го искат мъртъв, го поканиха на вечеря в ресторант „Позитано“ на улица „Мълбъри“. Но няма да успее да отиде. Така че те невинно ще си стоят там и ще чакат да научат, че техният „приятел“ е бил гръмнат.

Джейк се разтрепери.

— Погледни пак през мерника — каза Сардж.

Джейк погледна. Банята все още бе тъмна.

— Онзи прозорец там — каза Сардж, — може да създаде проблем. Поради ъгъла ни на стрелба куршумът може да се отклони заради стъклото. На всичкото отгоре то е двойно. А убийството трябва да стане с един изстрел.

Джейк го погледна учудено:

— Наистина ли може да се отклони?

Трудно му бе да си представи, че някакво си крехко стъкло може да отклони куршум.

— Да, наистина. Виждал съм го да става. Но си има начин човек да се погрижи и за това.

Той се протегна и взе нещо. Разтвори дланта си и Джейк видя как в нея проблясват няколко малки метални предмета. Джейк взе един и го поднесе по-близо до очите си. Беше патрон за пушка.

— Това са ПУО — калибър 306.

— ПУО? — учуди се Джейк.

— Патрони с усилена обвивка. Не са забранени от военните конвенции. Можеш ли да си представиш: някои хора са се опитали да създадат дори правила за убиване. Обаче нека сега ти покажа един номер. — Сардж сложи патрона встрани. — Това е за първия ни изстрел. Не ни пука дали ще улучи целта ни. Единствената ни грижа е да разбием стъклото.

Сардж казваше „ние“, „нас“, „ни“... И това не остана незабелязано от Джейк. Той стана неспокоен, обаче се чувстваше все по-привързан към Сардж, защото бе започнал да споделя много от тайните му.

Сардж извади ножче и го отвори:

— А сега да подготвим следващите два изстрела.

Джейк гледаше отблизо как Сардж издълба медното покритие на върха на патрона и оголи оловото.

— Това, което ще направи куршумът, е — каза Сардж, — че дупката при навлизане в целта ще бъде много по-малка от тази на излизане. Куршумът ще разширява действието си след досега с нея. Правехме този номер през войната. И от двете страни на фронта снайперистите го правеха. Обаче ако те хванат с такъв патрон в цевта ти, веднага те разстрелват. Оставаш на място, застрелян със собствения си патрон.

Той издълба втори патрон.

— Трябва да внимаваш да не издълбаеш прекалено голяма част от обвивката. Ако го направиш, при изстрела оловото ще пробие напред през издълбаната обвивка и ще я остави назад в цевта. Тогава наистина ще се почувстваш добре „затапен“^[1].

Той зареди двата издълбани патрона в пушката и щракна затвора.

— И така, готови сме — каза той и погледна през ръба на покрива към отсрещния блок. — Май нашата цел си е вкъщи.

Джейк отстъпи назад, докато Сардж нагласяше приклада на пушката на рамото си. Той сложи ръце на ушите си, но не си затвори очите. Гледаше Сардж, замаян от перфектната му концентрация. Като че ли той и пушката му се бяха превърнали в едно цяло. Джейк зачака. Изчака доста дълго време... Толкова дълго, че накрая изглеждаше, като че ли Сардж изобщо няма да стреля. Точно в този момент обаче той

даде три бързи изстрела в разстояние само на една секунда. Стана и хвана Джейк за ръката:

— Време е да тръгваме.

Взе платнената чанта и поведе Джейк към люка на покрива.

— Ами пушката... — каза Джейк, — и гилзите?

— Ето ти случай, в който гилзите се оставят. И пушката. Чаршафите също. Не могат да те проследят по тях. Няма оръжие на света, което да си струва риска да те хванат с него след удар.

Те изтичаха надолу по стълбите и се озоваха на улицата. Сардж сложи ръка на сърцето си.

— Добре, сега се успокой. Ако някой ни попита кои сме и какви сме, ние сме просто баща и син, които са на разходка в града и си търсят добро място за хапване преди да се върнат в Джърси.

Отидоха до колата, хвърлиха чантата в багажника и заеха местата си. Джейк започна да трепери неконтролируемо. Едновременно му се искаше да се засмее и да заплаче. Една мисъл бушуваше в главата му: *Направихме го!... Направихме го!... Направихме го!*

А всичко бе станало толкова бързо, толкова чисто и толкова... *лесно.*

— Как си, Джейк? — попита Сардж, докато подкарваше колата. — Добре ли си?

— Не знам. — Джейк не спираше да трепери. — Студено ми е. И мисля, че ме е страх.

— Това е добре. Щях да се разтревожа за теб, ако не беше уплашен. Точно сега е добре, че усещаш страх.

— Успя ли? Искам да кажа, улучи ли целта?

Сардж кимна няколко пъти. Не изглеждаше нито щастлив, нито тъжен.

— Да. Два пъти. Голяма работа. Той нямаше как да отговори на стрелбата. Така и не разбра откъде му е дошло. Просто си стоеше пред огледалото и се бръснеше. Дявол го взел, беше същото, като да удариш обикновена патица. Що за предизвикателство е това? Никакво.

Джейк започна да си представя как ли изглеждаше банята сега, но реши, че е по-добре да изчисти тези мисли от главата си. И без това стомахът му вече бе станал доста неспокоен.

— Добре се справи там горе, Джейк. Имаш добри заложби за това. Никога не можеш да бъдеш сигурен в качествата на някой мъж,

докато не го изкараш на открито, в истинска ситуация. А ти се справи добре.

Мъж... Сардж го бе нарекъл мъж.

— А какво щеше да стане, ако не се бях справил добре?

— Тогава щеше да ми се наложи да отложам удара. Щях да измисля някакво извинение пред момчетата в ресторанта и да се върна някоя друга вечер. Но не ми се наложи. Гордея се с теб.

Тревогата на Джейк се изпари.

Сардж сложи ръце на раменете му и го разтърси леко:

— Всъщност първото нещо, което смятам да направя утре сутринта, е да подпиша документите за твоето осиновяване. Ти си синът, когото търсех. Разбира се, ако си съгласен.

Съгласен? Разбира се, че бе съгласен! Но Джейк нямаше сили да го каже на Сардж. Не и в момента. Плачеше от щастие.

[1] Цевта се пръсва в ръцете на този, който стреля. — Бел.кор. ↑

5. ЛЕГОВИЩЕТО

В неделя рано сутринта Джейк влезе отново във фойето на хотел „Белведере“, но този път като съвсем друга личност. Външният му вид си бе направо забележителен: гъсти черни мустаци и дълга черна коса, която се разстилаше над челото и ушите му. Тъмносиня плетена шапка, сини слънчеви очила и огромен, бял плетен пуловер. В едната си ръка държеше куфарче, а през рамото на другата бе праметнал сак за игра на голф. И въпреки августовските горещини носеше плътни кожени ръкавици.

— Елиът Гайър — каза той и тупна на гишето кредитна карта Американ Експрес. — Готова ли е стаята ми?

Рецепционистът го помоли да каже името си буква по буква и провери резервацията му на компютъра. Джейк я бе направил на името на Гайър малко след своята собствена. Името Гайър не бе измислено от самия него. Просто то бе изписано върху пластмасовата кредитна карта, която бе купил от един от хората на Фредо, специално за тази мисия. Щеше да я използва само този път.

— Да, господин Гайър — каза с усмивка рецепционистът. — Резервацията ви е наред.

— Имам нещо повече от резервация, приятелю — каза Джейк. — Резервирал съм точно определена стая. Номер 1017.

— Съжалявам, господине. Не виждам номер.

Джейк тупна с ръка по гишето:

— Провери пак, човече! Винаги, когато идвам в града, отсядам на последния етаж в западното крило, защото не искам да е прекалено светло следобед и ми казаха, че ще ми резервират 1017. — Той повиши тон. — И си искам стая 1017. Не 1016 или 1018, а 1017! Ясно ли е?

Освен че имаше шанс да си получи стаята, Джейк бе получил и удобната възможност да направи скандал. Така всички от сутрешната смяна в този ден щяха да запомнят скандалджията със сака за голф.

— А, да — каза служителят. — Ето я. Стая 1017. Отбелязано е, че е запазена за вас.

— Много ясно, дявол го взел — каза Джейк. — Гарантирал съм я с кредитната си карта още миналата седмица.

— Така е, господине.

Регистрацията бе довършена без повече проблеми и рецепционистът натисна звънеца, за да извика пиколото. Тънък като сламка младеж дойде и вдигна куфара на Джейк. Но когато протегна другата си ръка към сака за голф, Джейк му махна да го остави.

— Няма начин, човече. Това тук е марка Пингс. Никой, освен мен, не може да докосва тези стикове.

Когато стигнаха до стая 1017, Джейк даде на пиколото монета от 25 цента. Младежът погледна за миг монетата в ръката му и се поклони:

— Четвърт долар? О, благодаря ви, господине! *Благодаря ви!* Ау-у, цели 25 цента! Направо да извикам жената и децата, а? Почакайте само да чуят за „съкровището“. Леле, много бе — *цели 25 цента!* Направо се престара!

Джейк затвори вратата и се усмихна. Още един човек със сигурност щеше да запомни гадното копеле от стая 1017.

Той отиде до прозореца и го отвори. Видя работниците, които довършваха работата по ораторския подиум за демонстрацията.

Отлично.

Той спусна завесата и натисна звънеца. Вече бе закусвал под името Джейк Нахт в стая 1021, но още бе гладен. Нерви.

Беше нервен, защото това нямаше да бъде обикновен удар. Щеше да бъде политическо убийство.

Джейк знаеше това, когато се съгласи да свърши работата. Пусна телевизора и видя сенатора на Съединените Щати Стенли Уайнгартън. Като че ли двамата се гледаха лице в лице. Неслучайно предаването се наричаше *Лице в лице с народа*.

Джейк седна и се опита да погледа шоуто.

Не му беше лесно. Трудно е да се повярва, че изобщо някой би седнал пред телевизора в неделя сутринта, за да си губи времето с празни приказки. Това си бяха бърборещи тикви. *Празни, бърборещи тикви*. А най-празната от трите на екрана бе тази на госта — Стенли Уайнгартън.

Мишената.

Джейк започна да разопакова багажа си. Извади пушката от сака за голф. През цялото това време се насилваше да слуша телевизора. Начинът, по който устата на Уайни бълваше дума след дума с пламенно настървение, създаваше впечатлението, че той като че ли предусещаше, че това щеше да бъде последното му появяване по телевизията. Всъщност — последното му появяване като все още жив човек. Изстрелваше думите така бързо, като че ли искаше в едно изречение да каже всичко.

А така добре умееше да накара всяка лъжа да звучи дяволски истински.

Джейк смаза добре затвора на пушката. Вече се чувстваше така, че направо би убил това копринено копеленце дори безплатно.

Е, почти безплатно.

Друго правило на Сардж: *Не вземай страната на никого. Не се оставяй да почувстваш каквото и да било по отношение на жертвата. Да харесваш или да ненавиждаш — и двете неща могат да ти причинят проблеми.*

Проблемът с харесването бе очевиден — стрелецът би могъл да възприеме целта си като нещо повече от цел. Целта трябваше да си остане просто цел. А ненавистта можеше да минира успеха на стрелеца, защото разпалваше страстта и настървението му, и вместо да запази концентрацията си върху самото убийство, той обикновено започваше да иска да убие гадняра на всяка цена, по начин, който да го унижи.

Но ето че някак си сенатор Уайнгартън караше Джейк да почувства желанието да го убие в много унизителна поза — например, докато е със свалени панталони. Настървението на Джейк растеше, докато гледаше как дебелото, натруфено копеленце имитираше честност и идеализъм, като предъвкваше идеите си за „борбата за правда и справедливост“.

Не можеше да го понася повече. Затова изгаси телевизора и започна да подготвя стаята.

* * *

Всичко бе вече идеално подготвено, когато малка тълпа започна да се събира пред подиума. Вратата на леговището бе заключена, веригата ѝ бе сложена, имаше дори стол под дръжката ѝ, а отвън бе закачена табелката *Не ме безпокойте*. Доказателствата, че в стаята уж има оръжеен маниак, бяха разхвърляни по масата. На нея бяха и кредитната карта Американ Експрес на името на Гайър, както и ключовете на стая 1017. Ключът на стая 1021 бе в джоба му, защото искаше да бъде сигурен, че няма да го забрави, когато се измъква оттук.

Стая 1021 бе неговото скривалище за бягството.

След удар всички инстинкти подсказват на убиеца да бяга, да остави далеч зад себе си, колкото може по-далеч, леговището, от което е бил нанесен ударът. Ако убиецът е на улицата или някъде другаде на открито, това би бил добър инстинкт.

Но не и в хотел. Ако ченгетата посочат хотела като място, от което е стреляно, ще го претърсят за минути. Разбира се, може и късметът да му помогне. Биха могли в началото да се насочат в погрешна посока, като оставят убиеца да слезе с асансьора, да прекоси фойето, да спре такси и да се озове по средата на пътя към къщи, когато ченгетата най-сетне открият търсеното място. Обаче Джейк не вярваше в късмета. Добрият късмет бе резултат от внимателно планиране. Лошият късмет бе резултат именно от осланянето на него. Джейк смяташе, че най-лошото нещо, което може да се случи на един наемен убиец, е да направи удара, да се устреми към изхода и да открие, че хотелът е обграден от ченгетата. И така, той би се оказал затворен между стените на хотела и без стая, в която да се скрие. И когато ченгетата го попитат какво прави в хотела, какво да каже? Ако им каже, че е отседнал в хотела, ще поискат да видят ключа от стаята му. А ако каже, че е на гости на приятел, ще искат да знаят на кого? А когато няма смислен отговор и на двата въпроса...

Ще се превърне в котка, видяна с перата на птичето по устата — с други думи: *заподозрян №1*.

Но ако убиецът се е сетил да наеме и друга стая, под друго име, тогава ще може да слезе във фойето и да попита за какво е цялата тази врява.

Джейк изхвърли фалшивите си мустаци в тоалетната. После хвърли черната перука през прозореца и видя как вятърът я понесе над

улицата. Вече бе оставил в ъгъла слънчевите очила, шапката и плетения пуловер. Не смени дънките си — та нали почти всеки носи дънки. Естествено и ръкавиците бяха на ръцете му. Щеше да ги изхвърли, след като напуснеше стаята. И тогава щеше да бъде просто добре обръснат, русокос мъж в карирана риза, който няма никаква прилика с гадняра, наел стая 1017.

Джейк отиде до прозореца и нагласи фокуса на мерника си. Беше чудесна сутрин — особено подходяща за удара. Слънцето грееше високо зад него и директно осветяваше подиума. Той нямаше да има проблем с прихващането на целта. А поради десететажната разлика във височината, корекцията на мерника поради тежестта на куршума щеше да бъде минимална.

Той погледна знамето на върха на федералната административна сграда наблизо. Без съмнение, на следващия ден по това време то щеше да бъде наполовина спуснато. Беше неподвижно, увиснало на пилона. Чудесно — нямаше да има нужда от настройка според вятъра.

Джейк остави прозореца отворен и спусна завесите на сантиметри една от друга. Между тях, на петнайсет сантиметра навътре в стаята той вдигна дулото на пушката. Погледна през мерника към улицата долу. Пушката беше Щайр-Манлихер SSG-II, а патроните — калибър 308. Обикновено той предпочиташе калибър 223, но сега куршумът трябваше да лети цели четиристотин метра, а на 223 не можеше да се разчита, когато метрите надхвърляха триста. Пушката имаше зелен пластмасов приклад и дълга, тежка цев, предназначена за по-голяма скорост и точност на куршума. Мерникът беше Калер ZF69 с увеличение 6 пъти. Оръжието за удара наистина беше прекрасно. Жалко, че Джейк трябваше да го изостави след това. Но това бе правило, което той бе научил от Сардж.

Джейк премести масата до прозореца и подпря двуножника на пушката върху нея. Опря стабилно приклада до бузата си и нагласи мерника така, че кръстчето да застине върху носа на кмета.

Добре. Леговището бе подготвено. Всичко, което трябваше да направи сега, бе да изчака встъпителната реч и след това неговата цел да се качи на подиума.

Както ставаше преди всеки нов удар, Джейк насочи мислите си назад, към своя последен ден със Сардж.

Мразеше да си спомня този ден.

6. САРДЖ (III)

През цялото лято, когато Джейк бе на шестнайсет, Сардж го учеше на тънкостите при прецизната стрелба с полуавтоматичната пушка AR-10. Непрекъснато стоеше около него и го насърчаваше. Беше неуморим и постоянно пришпорваше Джейк да изстиска от пушката нейната максимална точност и дори, ако може, да отиде отвъд нея.

— Почти се справи, Джейк — каза той. — Хайде сега опитай да слезеш под една МЗД. Знам, че можеш да го направиш.

Джейк кимна и продължи да стреля. Една МЗД — *Минута За Действие* — беше неговият норматив — да улучи пет трисантиметрови мишени на сто метра разстояние. Джейк мислеше, че това е невъзможно, но виждаше как Сардж го постига непрекъснато.

Затова Джейк продължи да се старае. Щом Сардж мислеше, че Джейк може да го постигне, значи наистина трябваше да успее. Обаче Джейк така и не можеше да проумее защо Сардж го пришпорваше толкова упорито. Досега бяха тренирали спокойно и той се бе справял винаги. Сега обаче Джейк не можеше да избяга от чувството, че Сардж го тренира с някаква определена цел. А не смееше да го попита каква е тя.

Въпреки дългите тренировки Джейк не се уморяваше от стрелбата. Всъщност, когато Сардж не го тренираше, Джейк излизаше да стреля сам и тренираше с маузера, който Сардж му бе подарил за рождения ден. Той обичаше този пистолет, обичаше вида му и начина, по който го усещаше в ръцете си, обичаше го и защото му беше подарък от Сардж. Вземаше го на всяка тренировка в боровата гора.

Но през лятото това, което тревожеше Джейк, не беше бавното му напредване към мечтаната една МЗД, зададена му от Сардж, а твърде бавният ход на процедурата по осиновяването. Като че ли нямаха край непрестанните интервюта, проверки и медицински прегледи. Джейк никога не бе смятал, че нещо толкова естествено и елементарно би могло изведнъж да се превърне в трудно и усложнено.

Не можеше да си спомни някога през живота си да бе желал нещо така силно и страстно.

В началото на септември, без предупреждение, пристигнаха по пощата документите за осиновяването. Процедурата бе завършила. Джейк вече не бе сирак. Официално вече имаше семейство и се наричаше Джейк Нахт.

Вечерта Сардж заведе на ресторант Джейк и госпожа Нахт. Щеше да мине доста време преди Джейк да може да я нарече мамо, ако изобщо това станеше някога. Сардж пи твърде много и госпожа Нахт трябваше да кара на път за вкъщи. Тя не беше в добро настроение. Всъщност тя никога не изглеждаше в добро настроение. Затова бе трудно да се прецени какво мисли за осиновяването. Вероятно не се чувстваше кой знае колко по-различно след процедурата. За нея Джейк бе преди всичко син на Сардж. А това бе единственото, което имаше значение за него — беше му все едно коя ще му бъде майка.

* * *

Две седмици по-късно Джейк за пръв път слезе под една МЗД.

Сардж изглеждаше по-щастлив от това, отколкото от приключването на осиновителната процедура.

* * *

— Днес забравй за училището — каза Сардж на закуска в деня, в който Джейк навършваше шестнайсет. Беше облечен в камуфлажни дрехи. Беше първият път, в който Джейк го виждаше облечен по военному. — Излизаме на разходка.

— Ще тренираме ли? — Джейк се опита да прозвучи въодушевено, но все пак се бе надявал на нещо повече.

— Шегуваш ли се? На рождения ти ден? Няма начин. Вземи твоя рюгер и мерника, всъщност вземи каквото ти харесва най-много. Ще попътуваме малко.

Тази стара пушка — калибър 22. Джейк от половин година вече тренираше с полуавтоматичната AR-10.

— Какво ще правим, Сардж?

Сардж му намигна:

— Ще ти кажа, като стигнем — каза той и хвърли в ръцете му пакет. — И облечи това.

Джейк разкъса опаковката. В пакета имаше камуфлажни дрехи, точно като тези на Сардж.

* * *

Беше хладно, а слънцето светеше ярко в кристалноясното небе. Сардж отведе Джейк толкова навътре в гъстата гора, колкото никога преди това. Той спря джипа в средата на неизвестността и хвърли леден поглед към Джейк.

— Е, добре, Джейк Нахт. Време е да се докажеш.

— Да се докажа? — Джейк се чудеше какво ли е намислил Сардж.

— Време е да докажеш, че си достоен за името си!

— Не разбирам, Сардж.

— Дадох ти името си, сине. Вече си Джейк Нахт. Сега трябва да докажеш, че заслужаваш да носиш това име.

— И как трябва да го докажа?

— Като ме убиеш.

Тръпки побиха Джейк:

— Какво говориш, Сардж?

— Трябва ли да ти го кажа буква по буква? — попита Сардж. Изглеждаше нервен. — Научих те на всичко, което зная. Сега е моментът да го използваш в реални условия и да покажеш що за ученик си бил. Ти и аз. Тук. До смърт.

— Хубава шега, наистина.

Сардж се извърна към него и стисна зъби. Лицето му бе зачервено:

— Не, момчето ми, не се шегувам. Това вече е нещо истинско. *Най-опасната игра* в реални условия. Чаках те доста дълго време, Джейк. Ти си най-добрият, когото съм виждал от войната насам. За две години постигна повече, отколкото мнозина биха постигнали за цял живот. Когато успя най-после да постигнеш онази една МЗД, знаех, че

вече си готов за мен. Сега е моментът. Единственият ти недостатък е, че имаш по-лошо оръжие от мен. Така че ще бъда справедлив и ще взема жалката ти пушчица рюгер, калибър 22 и ще ти дам полуавтоматичната AR-10, калибър 306. Това ще ти даде предимство в бързината на стрелбата и скоростта на куршума. Но въпреки това може да успея да те бия.

Джейк беше вцепенен. Какви ги говореше Сардж?

— Ау-у-у — каза Сардж, — я не ми се прави на изненадан и озадачен. Защо мислиш, че прекарах цялото това време с теб? Защото исках син ли? Не, по дяволите! Просто исках нещо повече от цел — някой, който да е способен да ми отвърне. Писна ми да стрелям по беззащитни копелета. Сега щях да съм във Виетнам, ако ме бяха взели, но не поискаха. Така че ще трябва да се примиря с нещо по-малко. Прекарах две години да те уча, Джейк. Време е да ми се отплатиш за това.

— Май наистина се шегуваш!

— Да се шегувам? Мамка му, значи мислиш, че се *шегувам*? — Той грабна пушката рюгер и извади кутия с патрони от джоба си. Отвори кутията и хвърли един от патроните към Джейк. — Ето с какво ще стрелям по теб.

Джейк хвана патрона и го огледа: беше за дългоцевна пушка, калибър 22. Това не можеше да бъде вярно. Беше само сън — просто един обикновен кошмар. Или поне трябваше да бъде.

— Сардж...?

Но Сардж извади от другия си джоб още една кутия с патрони и я подхвърли към Джейк.

— А ето с какво ти ще стреляш по мен.

Беше кутия със 180 патрона, калибър 306. Бяха от специалните усиленни, тежки патрони с издълбан връх. Бяха идеалните патрони за всеки убиец.

— Ти вземаш полуавтоматичната пушка с оптичен мерник, а аз — тази с единичната стрелба и обикновения мерник. Това ти дава огромно предимство.

— Предимство? Не искам никакви предимства, Сардж.

— Е, така или иначе ще го получиш, а, вярвай ми, наистина ще имаш нужда от него.

— Какво съм направил, Сардж? — Гласът на Джейк трепереше. Опитваше се да се успокои, но не можеше. Беше съкрушен. — Нещо лошо ли съм направил? Само ми кажи и ще се поправа. Заради теб.

— Какво си направил ли? — Сардж постави патрон в пушката си и я зареди. — Стана страхотен стрелец. Превърна се в най-опасния дивеч. Ако това не беше така, нямаше да сме тук сега.

Джейк се чувстваше така, като че ли джипът се свиваше около него и целият въздух изчезваше, а всъщност всичките му прозорци бяха отворени.

— Но ти ме осинови. Защо? Само за да ме убиеш ли?

— Ха. Направих го, защото социалните работници забравят бързо всяко дете, след като бъде осиновено. Направих го за прикритие, в случай че някой дойде да пита за теб. Представи си колко ядосани ще изглеждаме: аз и жена ми те осиновяваме, а ти как си се отплатил за нашата добрина? Само си чакал да станеш на шестнайсет и веднага си избягал от нас. Каква неблагодарност.

Джейк се бореше със сълзите си:

— Не мога да повярвам.

— Повярвай ми, хлапе. — Сардж насочи пушката си към него. — А сега ставай и излизай навън.

— Не. Няма да направя такова нещо.

Сардж стреля покрай него и Джейк се стресна от гърмежа и от топлината, защото дулото бе много близо до него, но най-вече защото куршумът бе пробил ризата на косъм от кожата му. Той скочи от джипа, като разпиля патроните около себе си. Сардж плъзна пушката AR-10 по капака на джипа и тя се приземи върху Джейк.

— Можеш да заредиш двайсет патрона в нея, Джейк. Предлагам ти да я заредиш докрай.

Джейк се вдигна на крака, като остави пушката на земята. Умът му препускаше бясно в търсене на начин да върне разсъдъка на Сардж.

— Сардж, моля те. Ти сам нарушаваш едно от собствените си правила.

Сардж го погледна:

— Ха. И кое?

— Ти каза: *Винаги, когато убиваш някого, трябва да имаш сериозна причина за това.* Сардж, не мога да те убия, защото нямам никаква причина за това.

— Напротив, имаш — каза Сардж. От очите му хвърчаха искри, докато гледаше към Джейк. — Защото това е единственият начин, ако искаш да видиш утрешния ден. Сега ще откарам джипа на няколко километра на изток. Това е достатъчно далече, ще ми отнеме час, за да се върна пеша тук. Така че се подготви за мен.

— Няма да го направя. Не мога!

— По-добре го направи. Ще се върна и, ако те намеря така, както съм те оставил, ще те гръмна като шишарка. Схващаш ли? Така че си направи услуга. Подготви се за мен. И стреляй, за да ме убиеш. Точно така ще направя и аз.

Той потегли с джипа, направи обратен завой и изчезна от погледа на Джейк.

* * *

Джейк не знаеше колко дълго бе стоял там и бе въздишал тъжно, докато чакаше Сардж да се върне и да каже, че всичко е било само шега. Но явно нямаше нищо смешно.

Може пък всичко това да бе просто поредното изпитание?

За миг той бе убеден, че това наистина е изпитание. Подобно на Бог и Авраам. Една от предишните му приемни майки бе страдна почитателка на Библията и го бе карала да ѝ чете пасажи от нея преди лягане. Той си спомни историята, как Бог наредил на Авраам да принесе в жертва сина си Исак. А си спомни и една песен на Боб Дилън: „Ти ме предизвикваш“.

Джейк си помисли: *Това е, Сардж. Ти ме предизвикваш. Както Бог Авраам. Искат ти се да си поиграеш на Бог и да дойдеш в последния момент, за да ми кажеш, че просто си ме изпитвал.*

Но дълбоко в себе си Джейк знаеше дяволски добре, че това не бе изпитание. Сардж не се шегуваше. Докато гледаше към Джейк, в очите му имаше блясък на настървен убиец. Той смяташе да ловува днес и Джейк щеше да бъде дивечът му. Джейк трябваше да приеме страшната истина. Така и направи, но тъгата му се смени с друго чувство.

Все още бе ужасен, но вече — по-скоро ядосан.

Значи последните две години са били просто някаква лъжа. Нищо друго, освен гадна, долна, дяволски смрадлива лъжа. И той се бе хванал в капана.

Гневът на Джейк се усили. Той започна да крачи нагоре-надолу из сечището, като стискаше и отпускаше юмруци. Какъв глупак е бил само. И какъв идиот. Шибаното копеле го бе изиграло, както фокусник изиграва публиката.

Джейк нададе силен вик към околните дървета. Намери счупен клон и започна да удря с него по земята, докато не го потроши съвсем. После направи същото с още един, като през цялото време крещеше с пълно гърло. Накрая гласът му пресипна и той се задъха.

Искаше му се да умре.

Но му се искаше преди това да убие Сардж.

Това копеле... Значи Сардж искаше да си има своя собствена версия на най-опасната шибана игра. Е, добре, Джейк щеше да му я създаде и да му даде да разбере.

Но къде?

Възможно най-лошото място би било това, където Сардж го бе оставил. Сардж вероятно очакваше две неща: или Джейк да го изчака тук, или да започне да бяга на запад, надалеч от него, за да му избяга.

Е, Джейк бе научил някои неща от Сардж и едно от тях бе никога да не прави това, което може да бъде очаквано от него. Сега щеше да се възползва от този урок.

Джейк взе пушката и започна да я зарежда. Когато я напълни, провери и маузера, и сложи в него патрон. После — обратно под ризата си. И се затътри на изток. Към слънцето.

Към Сардж.

* * *

На километър-два по пътеката той откри друго сечище. В западния му край имаше кленово дърво. Листата му бяха пожълтели, но все още не бяха окапали. Иглолистните борове бяха безполезни за прикритие. Редките им иглички не прикриваха добре, дори човек да се окажеше късметлия и да намери някое по-широко дърво. Обаче кленът беше перфектен.

Джейк се покачи по ствола му и намери хралупа, удобна за прикритие. Опря пушката в един клон и погледна през мерника. Сардж щеше да дойде по калната пътека, която водеше към сечището. И Джейк щеше да го издебне. *Бам!* Един-единствен изстрел в главата. Куршумът с усилена обвивка щеше да я отнесе цялата.

Копелето щеше да си получи заслуженото...

Джейк се разтрепери. Не беше сигурен дали може да направи това. Обаче знаеше, че Сардж може. За него нямаше проблем. Обаче Джейк... да вземе Сардж на мушка и да дръпне спусъка... не знаеше дали ще може... не знаеше...

Вдигна глава от пушката и се облегна назад. Изведнъж нещо изпука. Той подскочи и замалко да падне от дървото. Покрай бузата му, през листата и клоните, изсвистя куршум.

Сардж!

Джейк се наведе напред и впери поглед в мерника. Настрои го на минимално увеличение, за да има по-голям обхват на видимост, и разгледа цялото сечище.

Къде беше той?

Сардж също бе следвал правилото си и бе направил неочакваното. Не беше тръгнал обратно по пътеката. Може би бе дошъл през храсталаците. Обаче как бе забелязал Джейк на клена? Листата бяха гъсти, а Джейк носеше камуфлажни дрехи. Нима Сардж бе толкова добър?

Въпреки студения вятър Джейк се бе изпотил. Дори в средата на всички тези листа и клони, които го обграждаха отвсякъде, той се почувства, като че ли бе изложен на открито. Гол. И сляп. Не можеше да види нищо, което да се движи наоколо — със или без помощта на мерника.

В отчаянието си той изстреля шест куршума в храсталаците около сечището и пак залегна на клона. Гледаше наоколо и слушаше ехото от изстрелите.

Нищо. Дори птиците (поне тези, които не бяха отлетели) бяха безмълвни. Нима бе възможно? Нима бе улучил Сардж със случаен изстрел?

Изведнъж се чу нов пукот и от ствола до главата му се разхвърчаха трески. Джейк се стресна и изпусна пушката. Посегна да я хване, но не успя. Обаче загуби равновесие. Опита се да се хване за

един клон, но той се счупи и остана в ръката му, а той с вик на ужас падна от скривалището си. Клоните го удряха по лицето, жулеха го и раздираха дрехите му, докато се опитваше да се хване за нещо, което да удържи тежестта му. Падна върху клон, дебел колкото бедрото му. Чу как ребрата му изпукаха и изведнъж всичко около него му се стори черно-бяло, докато горещи вълни на болка се разбиваха в гърдите му. Той се изтърси от клона и падна на земята до пушката си. Ударът му изкара въздуха и нова вълна на болка раздра гърдите му. С огромни усилия си пое дъх и се завъртя, за да седне. Вдигна пушката и започна да стреля напосоки, докато я изпразни. Когато чукчето удари на празна пушка, той бръкна в джоба си, за да извади кутията с патрони, но изведнъж се спря.

Сардж идваше към него откъм края на сечището. Очите му блестяха, червеникавата му коса като че ли пламтеше, устните му бяха стиснати. Сякаш беше самата смърт.

— Наистина съм разочарован от теб, Джейк — каза той тихо. — Забравил си всичко, на което съм те учил.

— Сардж... — започна Джейк, но се спря. Всяко вдишване бе за него като пробождане от нож.

— Що за безразборна стрелба? А това дърво? Та то е най-очевидното място в цялата околност. Мамка му, седях си в храстите и те гледах как се катериш на него. По дяволите, прави *неочакваното*! Не си ли ме слушал? Прекарах цели две години, за да те обуча да ми окажеш поне някаква съпротива, а какво направи ти? Издъни се! — Той скръцна със зъби и хвърли пушката към Джейк. — Господи, направо полудях заради теб и сега ми иде да ти отнеса главата с това.

Джейк знаеше, че той бе напълно сериозен. Наистина, пред очите на Сардж се бе превърнал в нищо — нищо повече от някаква мишена, която просто стреля напосоки. А сега той сигурно щеше да убие тази безполезна мишена.

Джейк въздъхна, но това отново му причини адска болка в лявата част на гърдите. Той се обърна на една страна и бръкна под ризата си, уж, за да разтрие мястото на болката. Ръката му напипа дръжката на маузера, който Сардж му бе подарил. Той го стисна здраво.

— Повдига ми се от теб, ревльо — каза Сардж. — Ще бъде жалко, ако изхабя и един патрон дори, за да те убия. Би трябвало да те изоставя тук да умреш от глад, въпреки че не бих сторил това дори с

куче. — Той дръпна затвора на пушката и зареди нов патрон. — Обаче шансът, някой да дойде тук и да те намери, е едно на милион. И затова няма нужда червата ти да се свият от глад заради мен. Предполагам, че това е нашето „сбогом“, Джейк. Не се тревожи. Ще го направя бързо. Не съм садист.

Той вдигна пушката.

Той наистина смяташе да го направи!

Ръката на Джейк още беше под ризата му и държеше пистолета. Изведнъж, без да я изважда, той стреля. Пропусна с първия изстрел. Тъкмо изненадата бе започнала да се изписва в очите на Сардж, когато Джейк стреля отново. Вторият изстрел го улучи в дясната част на гърдите и той се сви от болка. Третият попадна в рамото му. Джейк продължаваше да стреля. Четвъртият, петият и шестият изстрели попаднаха право в средата на гърдите му. Попаденията отхвърлиха Сардж назад и той изпусна пушката. Падна на земята, но продължаваше да гледа Джейк с изненада в очите.

— Ах, ти! Копеле такова! — Белите дробове не позволиха на Джейк друго, освен да прошепне. — Ах, ти, гадно, лъжливо *копеле!*

Джейк заби седмия куршум в средата на лицето на Сардж и го окървави цялото. Остави го легнал върху пясъка. Изправи се с мъка на крака и направи две крачки, които да го делят от Сардж. Застана над него и пръсна с последните три куршума главата му. Пистолетът се изпразни, но той продължаваше да дърпа спусъка. През цялото време въздишаше, крещеше и псуваше.

Накрая се обърна и отиде до клена. Опря се на него и заплака за първи път в живота си. Сардж бе мъртъв. Част от самия Джейк — също.

7. УДАРЪТ

Джейк се наведе към хладния, зелен пластмасов приклад на пушката и нагласи окото си на мерника. Десет етажа по-долу и през два блока разстояние, на нивото на улицата, сивата коса на кмета го открояваше сред хората. Джейк четеше по устните му, докато той завършваше встъпителната си реч и накрая обяви главния оратор на церемонията — сенатора на Съединените щати Стенли Уайнгартън. Усмехнатото лице на кмета отстъпи подиума на мишената, която се затътри бавно към него. Лицето на Уайни беше лъскаво и изпотено. Всъщност то лъщеше така силно, че Джейк се замисли дали да не монтира ултравиолетов филтър на мерника. Изкуственото „покритие“ на Уайни — перуката — бе особено артистична на вид и успешно прикриваше потта от естествената му коса.

Щом започне да говори, свали го на първото изречение — това му бе казал Фредо, когато му бе предал желанието на чичо си. Няма проблем. За един милион ще получи това, което желае.

Джейк опря приклада на пушката в рамото си. Не трябваше да се бави. Нямаше смисъл да остави бедните създания долу да страдат в горещината, докато слушат тоя мазен гадняр. Той взе на прицел главата на Уайни, като фиксира кръстчето на мерника върху дясното му слепоочие.

Навън, на някоя съседна улица, гърмеше оглушително двигателят на камион.

Джейк се усмихна: Благодаря ти, камионче. Само така! Никой няма да се сети откъде е дошъл изстрелът.

Пое си дълбоко въздух. Издиша го и започна да обира спусъка...

... Бавно... бавно... само миг и...

Нещо удари със страшна сила по вратата. Джейк се стресна. Пушката гръмна. Преди да успее да види дали е улучил, някакъв глас изкрещя зад вратата:

— Полиция! Отворете! Знаем, че сте вътре! Отворете вратата или ще я разбием!

Нещото отново удари по вратата. Джейк не се поколеба и за миг. Провря главата си през прозореца и се огледа. Той бе отделен от съседните с двайсетсантиметрови гранитни блокове. Десетсантиметрови первази свързваха прозорците по всички етажи на сградата. Въпреки лудешкото блъскане по вратата и нервните крясъци, Джейк се покатери на перваза и се изправи внимателно. Гледаше към стената — *не поглеждай надолу!* — и запристъпва сантиметър по сантиметър към втората си стая. *Само два прозореца, после завой на ъгъла и щеше да успее.*

Какво, по дяволите, се бе случило?

Ченгета. Някой го бе издал. Това беше единственото обяснение. Кой? Как? Защо?

Въпросите го преследваха през целия преход по перваза до края на стената. Когато стигна ъгъла, престана да мисли върху тях. Завоят под прав ъгъл можеше да изправи косите на човек. Но той не можеше да си позволи забавяне. Щом разбиеха вратата и видеха празната му стая, щяха веднага да изтичат до прозореца и да го видят. Само да можеше да стигне по-бързо до ъгъла... и ако можеше никой от съседната стая да не го види как минава покрай прозореца...

Ако, ако, ако... — толкова много ако.

Джейк прокара лявата си ръка зад ръба, после левия си крак и накрая започна бавно да придвижва останалата част от тялото си. Беше точно в средата на най-лошия момент от прехода, когато ръбът разделяше тялото му на две равни части. Тогава центърът на тежестта му попадеше извън опората на перваза. Изведнъж порив на вятъра го изненада и замалко не го отнесе от стената. Идеше му да извика от страх, но стисна зъби, долепи бузите и дланите си до гранита и продължи да се движи.

Когато най-после достигна северната страна на сградата, направо бе полудял от желание да си поеме дъх. Защо не? Част от него мислеше точно така. Мислеше си, че вече не се вижда нито от стая 1017, нито от демонстрацията, и заслужава малка почивка.

Другата му част обаче надделя. По дяволите почивката. Той продължи да се движи, като задържа дъха си, докато преминаваше покрай прозореца на стая 1019. Но стаята изглеждаше празна. Продължи към стая 1021. Когато стигна до нея, се молеше дано да не бе затворил прозореца, когато миналата нощ бе разглеждал наоколо.

Не мислеше, че го е направил, но не помнеше със сигурност. Почти се засмя, когато прозорецът се отвори. Скочи през отвора и легна задъхан и разтреперан на пода на стаята, регистрирана на името на Джейк Нахт.

Вече можеше да си почине, но само за няколко секунди. Само колкото да дойде на себе си.

Докато лежеше на килима, се замисли дали бе успял с удара. Никога досега не бе пропускал, но и не беше видял Уайни да пада. Имаше смътен спомен за бясното му, хаотично движение около подиума след изстрела. Така че може би беше улучил целта. Обаче дали го беше убил? Мамка му! Ако онези копелета бяха ударили по вратата само секунда по-късно, изобщо нямаше да има съмнения по въпроса.

Той стана, свали черните ръкавици и ги изхвърли през прозореца. Затръшна прозореца и погледна през него към съседните сгради. Повечето от тях имаха само офиси — мъртвешки празни. В неделя сутрин тази част на града беше винаги пуста — като в призрачен град. Дали някой го бе видял? Вероятно не. Времето, което бе прекарал навън до стената, му се струваше цяла вечност, но всъщност не бе повече от една минута. А и откога ли пък нюйоркчани бяха започнали да гледат през прозорците си? Какво пък толкова имаше да се види, освен други небостъргачи?

И все пак беше възможно някой да бе видял опита му да се прави на Човека-паяк.

Джейк потръпна. Ако бе така, в момента той така или иначе не можеше да направи нищо по въпроса. Налагаше се да продължи с предположението, че никой не го е видял.

Обърна се и отиде до вратата. Нямаше нужда да долепя ухо, за да чуе врявата в коридора.

— Е, добре — каза си той, докато заглаждаше ризата и изчеткваше дънките си. — Време е да изиграя ролята на ядосания гост на хотела. — Той махна веригата, отвори вратата и излезе в коридора.

Три униформени ченгета с бронирани жилетки и заредени пистолети стояха пред стая 1017. По кънтящите, нервни гласове, които долитаха през разбитата врата, Джейк прецени, че имаше повече ченгета вътре в стаята, отколкото отвън. Докато той гледаше, мъж на около петдесет по синьо яке и сив панталон излетя от стаята с

размахан пистолет. На гърдите му блестеше полицейска значка. Лицето му беше почервенияло от гняв. Изглеждаше като нещо средно между застаряващ булдог и юпи.

— *Кучи син!* — извика той. — Къде ли е *отишъл*, мамка му?

— Може би въобще не е бил вътре — каза един от униформените сержанти зад него.

— Мамка му, Хари, я чакай малко, а? Видя ли как беше барикадирана вратата. Бил е вътре. И се е измъкнал през прозореца. И понеже явно не е имал парашут, трябва още да е в сградата. Отцепете района! Не искам никой да напуска хотела, преди да съм проверил всички. И искам да претърсите всяка шибана стая, от мазето до покрива!

Джейк прецени, че сега бе удобният момент да си каже репликата. Той се престори на ядосан по възможно най-добрия начин:

— Какво, по дяволите, става тук?

Сержантът, наречен преди малко Хари, се обърна към него:

— Полицейска акция, господине. Моля, върнете се в стаята си.

— Не можете ли да я провеждате по-тихо? — попита Джейк.

Човекът с якето погледна Джейк с присвити очи, скръцна със зъби и отвори уста, като че ли щеше да го глътне. Обаче вместо да стои като вледенен, той го погледна с ококорени очи за момент и вдигна пистолета си:

— Това е той!

И стреля.

Джейк се бе хвърлил обратно към стаята си. Чу изстрела и усети удар, по-лош от онези, които отнасяха играчите на мачовете по американски футбол. И това бе всичко — последното му усещане. Преди да изчезне всичко — ченгетата, хотела... Наистина всичко.

8. МЪРТВЕШКА ПЛЪТ

Джейк имаше смътни спомени за светвания и изгасвания на лампите и за редувания на деня с нощта, спомняше си смътно и долитанията на множество гласове около него. Сега обаче за първи път отвори очи в пълно съзнание и с ясен поглед. Гледаше към някакъв бял таван, който беше идеално оформен и по него нямаше нито драскотина.

Главата му бучеше така, като че ли предната вечер бе изпил две бутилки силен алкохол. В устата си имаше вкус на цимент, забъркан за него сякаш...

Опита се да обърне глава, за да види къде се намира, но не успя. Вратът му беше фиксиран с превръзка. Можеше да изследва мястото само с очи.

Лежеше в легло с прегради отстрани. Вдясно от него, на стойка, беше окачена пластмасова торбичка с прозрачна течност, която течеше към тялото му по тръбичка.

Болница. Лежеше в болница. Защо?

И тогава си спомни.

Това е той!

Полицаят с якето.

Това е той!

Разпознаването.

Това е той!

Насочването на пистолета.

Това е той!

Изстрелът.

Нямаше съмнение. Полицаят го бе разпознал. Той знаеше как изглежда Джейк. Не бе потърсил Елиът Гайър в стая 1017. Бе потърсил Джейк Нахт.

Как, по дяволите, беше възможно това? Само Мистър К и Фредо знаеха, че той ще бъде там. Те го бяха наели да убие Уайни. Защо да го издават и да го спират? Нещо не се връзваше.

Трябва да е бил някой друг. Но кой, по дяволите?

Глас... Долиташе отляво. С крайчеца на окото си той успя да види човек, стоящ недалеч от леглото му. Човекът носеше синьо яке и сив панталон — точно като онзи, който го бе застрелял. Говореше тихо по телефон...

— ... Не. Той ще го направи... Да, ще бъде в състояние да говори. Едва ли ще може да прави нещо друго, но ще може да говори. А дали ще иска... Не мога да кажа. Познаваш го по-добре от мен... Ъ-ъ, не мога да направя това. Държа го под око. Ако искаш такова нещо, прати си някой от твоите хора да ти го свърши. Ако някой иска, добре. Аз обаче не мога. Няма начин.

Джейк чу да се отваря вратата зад полицая.

— Трябва да тръгвам — измърмори той и затвори.

Джейк затвори очи.

— Детектив Данцигер — каза някакъв нов глас. Беше мек, равен мъжки глас. — Ще може ли да изчакате отвън, докато прегледам господин Нахт?

— Не съм сигурен, докторе.

— Няма да ви избяга, спокойно. Уверявам ви, че не може дори да се помръдне.

— Да, но ако се събуди и започне да говори, трябва да го чуя какво ще каже.

— Ако се събуди, ще бъдете първият, който ще научи това.

— Добре. Ще бъда точно до вратата.

Докато докторът се суетеше около леглото му, под клепачите мислите на Джейк препускаха бясно във всевъзможни посоки. Очевидно това ченге — Данцигер — играеше някаква игра. Също така бе очевидно, че някой се беше разтревожил да не би Джейк да изпее това, което знаеше за покушението срещу Уайнгартън. И този някой сега търсеше начин да му запуши устата завинаги.

Джейк трябваше да се измъкне оттук. Той отвори очи. Блед мъж, с оредяла коса и в бяла престилка стоеше в края на леглото, държеше в ръка стъпалото на Джейк и го превързваше. Ледена вълна на ужас и тревога го прониза:

— Защо не мога да усетя това? Защо не го чувствам? — попита Джейк.

Лекарят пусна стъпалото му и го погледна. Усмихна се.

— А, господин Нахт. Виждам, че се събудихте.

— Дявол го взел, и двамата сме будни. Но защо не усетих нищо, докато вършехте това? — Джейк опита да вдигне ръката си, но не успя. Опита се да осъзнае къде бяха ръцете му, но не можеше да усети дали въобще има ръце. — Защо не чувствам нищо?

Паника разтърсваше всяко ъгълче на съзнанието му.

— Един момент, един момент, господин Нахт. Успокойте се. Аз съм доктор Греъм и съм дежурен неврохирург тук. Били сте улучен във врата. Отстраних парчетата от куршума, възстанових меките тъкани и затворих раната. Но куршумът е причинил фрактура в горната част на гръбначния ви стълб. В момента сте парализиран.

Джейк се опита да надвие паниката и да се хване за сламката:

— В момента?

— Да, травмите от този вид причиняват едема, оток на гръбначния мозък и това причинява парализа. Ако гръбначният мозък е наред, ще възстановите сетивните и двигателните си функции, когато отокът спадне. А ако не е...

— Искате да кажете, че не знаете?

— Чакаме резултатите от скенера на врата ви. Тогава ще знаем с точност величината на проблема. Но и в двата случая имате други причини за безпокойство.

— Страхотно. И какви са те?

— Ами например... опитът за убийство на сенатор Уайнгартън.

Опитът за убийство? Това означаваше, че бе пропуснал. Мамка му! Какво ли още можеше да се обърка?

— Кой е сенатор Уайнгартън? — попита Джейк.

Доктор Греъм го изглежда озадачено, отиде до вратата и я отвори.

Умът на Джейк работеше на пълни обороти. В момента бе затворен тук и дори най-благоприятният сценарий включваше прекарването на известно време в болницата, преди да може да се движи, за да се измъкне. Така че поне дотогава трябваше да остане жив. Единственият начин да си осигури това, беше да отрича всичко. Той е Джейк Нахт, професионален пазач от Джърси, и е дошъл в града да гледа театрална пиеса и да се отпусне. Изобщо не е чувал за този сенатор Уайнгартън и няма никаква причина да желае смъртта му. Бил е невинен свидетел, застрелян от някакво нийоркско ченге — любител на стрелбата.

Да, това би могло да проработи. Той имаше безупречно чисто минало и беше един от най-спокойните жители на Атлантик Каунти, Ню Джърси, който винаги си плащаше данъците и не нарушаваше закона. Живееше спокойно в своята къща там.

Къщата на Сардж.

Внезапно, в разгара на страха си, Джейк видя Сардж — образът му нахлу в неговото съзнание. Той видя кървавите петна по гърдите и лицето му и осъзна, че тогава се бе разминал с усещането за преминаващите през тялото му куршуми. Сега обаче знаеше какво бе то. За миг Джейк се бе превърнал в Сардж, отхвъркнал назад заради пронизалите го куршуми. Той отново си спомни как гледа към окървавеното тяло на Сардж. Опитва се да изтрие този спомен от паметта си, но той кънтеше в главата му и надделяваше над всяка друга мисъл. Споменът изпълваше болничната стая със светлина. Но това беше светлината на един отдавна отминал ден...

... Той заряза Сардж там, където го бе застрелял. Затътри се бавно по пътеката, докато не видя джипа. Нямахше къде да отиде и затова потегли към къщи. Както винаги, госпожа Нахт седеше на стола си до прозореца, когато той влезе със залитане в къщата.

— Той ще се върне ли? — попита тя.

Джейк можеше само да поклати отрицателно глава.

Тя кимна мрачно и запали друга цигара.

Така и не предложи да се погрижи за раните на Джейк, нито пък го заведе на лекар. Обаче продължи да готви и да поддържа къщата. След три дни тя подаде сигнал в полицията за изчезването на Сардж. Каза на полицаите, че отишъл на лов и не се върнал. Никога не спомена, че и Джейк е бил с него. И никога повече не спомена за Сардж след това.

Щом Джейк се оправи, напусна къщата и си намери работа в завода на Дженерал Мотърс в Едисън. Няколко години след това получи официално писмо, че госпожа Нахт е починала — от рак на белите дробове. И понеже Херберт Нахт така и не бе открит, домът на семейство Нахт стана собственост на Джейк.

В началото той не искаше да прави каквото и да било с това място. Не искаше нищо, което имаше връзка със Сардж. Но после размисли. Защо не? Беше хубаво местенце, ценна собственост. А и му даваше възможност да бъде този, „който се смее последен“.

Малко след като се нанесе, дойде някакъв човек, който търсеше Сардж. Имал работа за него, но не можел да установи връзка с него по обичайните канали и затова бил дошъл. Джейк се замисли за малко — двете години на поточната линия на Джeneral Мотърс му се струваха цяла вечност. И заяви, че е син на Сардж и е наследил бизнеса му. Човекът не каза нищо, докато Джейк не го заведе в боровата гора и не му направи малка демонстрация.

Така Джейк получи първата си поръчка. Първата от многото.

Но за разлика от Сардж, Джейк никога не се ожени. Нямаше госпожа Нахт II. Имаше само периодични пътувания до Атлантик Сити и нощи или цели уикенди с проститутка на име Кейтлин, или с която и да е, ако Кейтлин биваше заета...

... Джейк се освободи от спомените си и осъзна защо умът му го хвърляше назад в миналото в моменти като този. Причината бе къщата — *къщата на Сардж*. Ченгетата щяха да я претърсят от горе до долу в търсене на доказателства срещу него. Щяха ли да намерят нещо? За момент съзнанието на Джейк се изпълни със страх, но след малко той отново се успокои. Една от първите промени, които направи в къщата, бе да се отърве от оръжейната стая на Сардж. Беше закопал целия арсенал навътре в боровата гора, така че никой да не може да го намери. В къщата нямаше други оръжия, освен пистолета Смит & Уесън, който той би трябвало да носи като професионален пазач. Полицаяте би трябвало да не се изненадат, като го открият.

Иначе къщата бе чиста като света обител.

Вляво от себе си Джейк чу лекарят да казва:

— Детективе, той се събуди.

Данцигер влезе в стаята. Опита се да заговори, но Джейк го изпревари:

— Ти си човекът, който ме застреля! Доктор Греъм, този човек се опита да ме убие! Извикайте полицията!

— Той е полицията — каза доктор Греъм. — Това е детектив Данцигер от Полицейското управление на Ню Йорк.

— Не го искам тук. Той...

— Нямах думата по въпроса, Нахт — каза Данцигер и насочи пръст към лицето му. — Ти си арес...

— Той вече се опита да ме убие веднъж! — каза Джейк, като повиши силно тона си. Това усилие накара главата му да забучи. —

Той ме застреля без никаква причина! А сега иска да довърши работата си!

Лицето на Данцигер почервения:

— Запушете му устата!

Джейк започна да вика:

— Помощ! Убиец! Помощ! Искан да ме убие! Помощ!

Болката в главата му го раздираше, но Джейк поддържаше силата на гласа си, докато доктор Греъм избутваше Данцигер към вратата:

— Ще се наложи да ви помоля да излезете, детективе. Разстройват пациента ми.

— Глупости! — каза Данцигер. — Той...

— Моля ви, детективе. Състоянието му е критично и присъствието ви има негативен ефект. Вие вече сте го простреляли и осакатили. Какво *още* искате да му направите?

Данцигер изсумтя, хвърли последен поглед към Джейк и гневно излезе навън.

Джейк се успокои, когато чу вратата да се затваря.

— Отиде ли си? — попита той уплашено.

— Да, да, отиде си — каза доктор Греъм и дойде до леглото му. — Но съм сигурен, че ще се върне. — Той погледна през рамо и после отново към Джейк: — Току-що отправихте много сериозни обвинения.

Джейк знаеше, че щеше да се наложи да разказва съчинената си история още много пъти. Трябваше да я сглоби добре.

— Всичко е вярно. Повярвайте ми, докторе. Не мога да разбера защо се случи. Излязох от хотелската си стая заради целия този шум в коридора. Видях всички полицаи да се скупчват около стаята на две врати от моята. Попитах за какво е цялата тази дандания, и този човек просто... ме застреля. Не мога да разбера защо. — Той премигна няколко пъти, като се надяваше да изплаче поне една сълза. — Не мога да проумея защо.

Съмнението и вярата воюваха по откровеното лице на доктор Греъм. Той потупа Джейк по рамото — рамо, което не съществуваше според възприятията на Джейк.

— Ще проуча това, бъдете сигурен — каза лекарят. — Междувременно не се тревожете. Ще направим всичко възможно за вас. Всичко.

— Не се съмнявам — каза Джейк. — Само не допускате този убиец близо до мен.

* * *

Джейк бе останал сам за малко. Сестрите често влизаха и излизаха, гледаха го с разтревожени, но симпатични очи, и му даваха да пие вода, вършеха, каквото вършат обикновено сестрите, и след това го оставяха сам.

Което беше добре. Защото имаше да обмисли много неща.

Той реши, че най-добрият начин да остане жив, бе да се придържа към историята, която бе разказал на лекаря: *Аз съм невинен свидетел, който няма нищо общо с това, а просто станах жертва на ченге, което обича стрелбата.*

Това щеше да изпрати успокоително съобщение на „момчетата“ — щеше да ги увери в това, което те навярно вече знаеха — че Джейк Нахт е надежден партньор, който няма да посочи към някого от тях, а само към полицията.

Но това не го доближи до отговора на въпросите — кой и защо бе спасил задника на Уайни.

Щеше да започне да се занимава с това, когато се измъкнеше оттук. Рано или късно щеше да открие кой и защо. И след това нечии глави щяха да се търкалят по земята. Велик момент.

Доктор Грем влезе с вид на безжалостен изкормвач.

— Не ми харесва изражението на лицето ви, докторе.

— Имаме резултатите от изследванията, господин Нахт. Страхувам се, че новините не са добри.

Устата на Джейк пресъхна.

— Без недомлъвки.

— Много добре. — Докторът преглътна тежко. — Парче от куршума е минало през гръбначния ви мозък, като е нанесло деветдесетпроцентна телесна повреда.

— Какво означава това? — Хладен ужас разтърсваше Джейк. Той можеше да предположи отговора, но искаше да го чуе от самия лекар.

— Значи, че никога няма да можете да ходите и да използвате ръцете си отново, господин Нахт.

Лекарят продължи да говори за това, колко добри неща се правят в наши дни за обездвижените, за възможността, след доста рехабилитация да си движат поне пръстите на ръцете и дори да работят с компютърна клавиатура. Но думите му заглъхваха, потъваха в бучащите уши на Джейк, докато той си представяше бъдещето на произволен човек, който не може да се храни сам, да се завива, да измива задника си... Едно безкрайно гадно бъдеще...

Джейк изпищя.

Човекът от кошмарното му бъдеще направо можеше да се самоубие.

* * *

На следващата сутрин една медицинска сестра се наведе над него и му каза:

— Вашият адвокат е тук. Искате ли да го видите?

Джейк се измъкваше бавно от блатото на депресията, опита се да повтори думите и да се съсредоточи върху тях. Адвокат? Той нямаше адвокат. Което означаваше, че който и да беше човекът отвън, имаше нещо друго предвид, а не закона.

Добре. Значи бяха дошли, за да го убият. До вчера беше разтревожен, че хората, които го бяха натопили, ще се опитат да се промъкнат и да довършат работата, която Данцигер бе започнал. Обаче след последния си разговор с доктор Греъм Джейк вече се тревожеше повече за това, че можеше да не дойдат. Така че сега се надяваше да са те. Този, така наречен адвокат без съмнение имаше в куфарчето си 22-калибров пистолет със заглушител.

— Пуснете го.

Мъжът бе леко оплешивял и имаше вид на четиридесетгодишен. Носеше очила с тънки рамки и луксозен костюм.

— Благодаря, че пожелахте да ме видите, господин Нахт — каза той и подаде ръката си напред, но я прибра бързо, защото бе ясно, че няма кой да я стисне. — Името ми е Стивън Кросни и мисля, че имаме доста...

— Спести си глупостите и давай направо — прекъсна го Джейк.

Зад стъклата очите на Кроени се разшириха:

— Извинете, не разбирам...

— Спестете ми бърборенето си. Направете си удара и да свършваме. Само че по-бързо.

Докато Кросни отваряше куфарчето си, той затвори очи и зачака. Нямаше нужда убиецът да бъде много печен с 22-калибровия пистолет — щеше да стреля от доста близо. Единственото, което трябваше да умее, бе да натиска спусъка. Джейк нямаше да почувства нищо. И тогава този кошмар щеше да свърши.

— Удар? Не разбирам за какво говорите, господин Нахт. Тук съм, за да ви направя много богат човек.

Джейк отвори очи:

— Какво?

Кроени извади някаква папка с документи:

— Разгледах доказателствата по вашето дело. Имам приятели в прокуратурата. И няма начин да отидете на процес. Няма нищо срещу вас, господин Нахт. Не могат дори да ви изправят пред съдебните заседатели, защото няма как да представят. Вие обаче сте били сериозно ранен и трайно осакатен. Вие и аз ще накараме властите да си платят за опустошителните ви наранявания. И скъпо ще си платят.

— Искате да кажете, че не сте тук, за да ме издухате?

— Какво е „да ви издухам“? Някакъв жаргон или нещо подобно? Тук съм, за да ви помогна да осъдите властите на Ню Йорк за цял куп пари, господин Нахт.

— Боже, вие сте луд! За какво са ми парите сега?

— Най-важното е, че това са много пари. След всичко, което ви се случи, ще имате нужда от квалифицирана грижа на медицинска сестра до края на живота си. А това ще струва скъпо. Освен това ще имате нужда от...

Джейк затвори очи и остави Кросни да продължи да дърдори. Единственото, което искаше в този момент, бе да умре, но явно никой не смяташе да му помогне по този въпрос. Разбира се, можеше да изпее на ченгетата всичко за Фредо и Мистър К. Това със сигурност щеше да му осигури необходимото смъртоносно внимание, но не искаше да си отиде като обикновен предател. Няма значение колко лоши бяха станали нещата, той не можеше да си позволи да бъде запомнен по този начин.

Не, той щеше да живее още малко и да остави всичките физиотерапевти да направят всичко възможно за него. Щеше да работи с тях наистина упорито с надеждата, че някой ден ще може да направи последния удар — да убие себе си.

ЧАСТ ВТОРА. СМЪРТ

9. ЛЕГЛОТО

Докато си почиваше от гнева, Джейк се занимаваше с подушване на въздуха в стаята. Мирис на хлор се носеше откъм банята. Препаратът добавяше лек, приятен аромат...

Банята — колко безполезна бе тя за него сега.

Джейк се чудеше как да измисли нещо весело, с което да се развлича. Погледна надолу към подутината от катетъра, който излизаше през дупка в чаршафа. Дупката изглеждаше като направена от молец.

Климатичната инсталация се включи съвсем леко. Джейк извъртя поглед към стената и се концентрира. Успя да долови аромата на боята — миришеше на пресни плодове. Явно стаята бе боядисана наскоро. *Пастелносиньо — по-добро е от розовото, но какво му има на бялото? Няма значение.*

Той усети собствените си миризми: катетъра, потта, мазната си коса и дори дъха на самата плът. Сега той бе част от стаята — като боята, паркета и тоалетната чиния. За колко време? Джейк се замисли отново за това, което бе чул от лекаря. И ужасът му се усили отново. Като че ли земята се разтваряше под него, за да го погълне подир зашеметяващо свободно падане. Той затвори очи и започна да се бори с паниката.

Помолихте ме да бъда честен, господин Нахт, и аз също смятам, че така е най-добре. Никога досега не съм виждал пациент с вашите наранявания да проходи отново. Новата терапия може да помогне на ръцете ви да започнат да чувстват и донякъде да се движат. Въпреки че сега едва ли се замисляте за това, то може да означава огромен напредък в упорството да станете по-малко зависим. А и не отписвайте шанса за внезапен обрат в състоянието ви.

Джейк се замисли: *Трябва да работя упорито при терапията, за да си върна ръцете. После ще си върна и краката, независимо какво казват лекарите.*

Като се замисли за краката си, Джейк видя искрица надежда. Ясно му беше, че те могат да се движат. Предишния ден бе видял единият от тях да потрепва, но бе отдал това на въображението си. Обаче то се бе повторило само преди минути — десният му крак трептеше конвулсивно под чаршафа. Той не се бе опитвал да го движи, а когато се опита — не се получи това, което очакваше. Със сигурност, доктор Греъм би сметнал тези конвулсии за обнадеждаващ знак.

Ще се измъкна оттук — помисли си Джейк, — и ще отнеса главата на Фредо. Ако тоя кокошкар Кросни измъкне някой милион от властите, ще го взема, но няма да остана парализиран. Няма да се превърна в нещастник, който лежи в леглото с тръби, които влизат и излизат от него, и който не може дори да се изпикае и трябва да го хранят с лъжица като бебе. Не и аз.

Веднъж уловил искрата на гнева, той я разпали. Представи си кръстчето на мерника върху глупавото лице на Фредо. Представи си как обира спусъка...

Погледна дясната си ръка, която лежеше върху белия чаршаф. Със смес от надежда и страх той впи поглед в показалеца си и напрегна цялата си воля, за да го помръдне. Той обаче остана да лежи неподвижно. Джейк се съсредоточи до крайност, като се опита да си представи пътя на своето желание от мозъка до ръката. Как ли изглеждаха нервите, които водеха към ръката му? Може би като бели тунели? *Хайде, Джейк, просто намери верния тунел и давай към пръста.*

Миризмата на пот се усили. Ръката оставаше неподвижна.

Джейк отмести погледа си от нея и се загледа в тавана. *Е, добре — явно тунелите са блокирани временно. Но ще се отворят отново. Ще видиш, Фредо.*

Джейк дишаше дълбоко. Ставаше прекалено емоционален. Трябваше да се върне в по-спокойно състояние. И паниката, и яростта му пречеха на мисленето. А той имаше много неща да обмисли. И трябваше да започне с това, какво точно го бе провалило в хотелската стая.

Джейк се замисли...

Как така ченгетата се справиха така блестящо? Да речем, че Данцигер е действал направо — видял е снайперист на прозореца, втурнал се е с целия си отряд в хотела и някак си е успял да се справи.

Обаче аз никога не се оставям да бъда забелязан на прозорец. А и освен това той позна лицето ми, той е знаел, че аз съм снайперистът. Нещо не е наред. Ако на всяка цена е трябвало да бъда убит, Данцигер можеше да дойде до мен и да ми пусне още три куршума в гърба. Но не го направи. Защо? Да не би да се е уплашил?

Подрани ли това копеле, или закъсна?

Ако са искали да ме оставят да убия Уайни и след това да ми вземат билет до ада, за да си мълча, значи той май ще се окаже подранил. Още само пет секунди и щеше да се получи. А сега Уайни не е мъртъв. И те няма как да бъдат сигурни дали ще проговоря, или не.

Така че да предположим, че не са искали да убия Уайни. Това означава, че Данцигер е закъснял. И то доста.

Нещо не се връзва. Ако всичко, което са искали, е било да ме убият, защо е трябвало да ме топят заради Уайни и да действат на метри от телевизионните камери и полицейските отряди? Защо просто не изпратиха няколко човека с узита^[1] да ме пресрещнат на някоя алея през нощта?

И така, да предположим, че са искали само да раня Уайни, за да го уплаша сериозно.

Този план би проработил. Така те биха сложили в джоба си този сенатор и той би започнал да ги слуша. Защо да се отказват от него, щом могат да го върнат на линия? Така че биха могли да приемат такъв план: нагласяват удара, спират го в решителния момент и изпращат много силно послание на Уайни. Виждате ли какво можеше за малко да ви се случи, сенаторе? Имахте късмет, че сме тук. Но следващия път може и да пропуснем да ви спасим.

Значи Данцигер бе дошъл точно навреме.

А аз съм бил балъкът в картинката.

Гневът отново започна да го дави, а заедно с него и чувството, че е бил предаден. За цели седемнайсет удара Мистър К винаги се бе оказвал точен с него. Но накрая бе решил да го премахне. Независимо дали са искали да видят убит Уайни, или само да го уплашат, Джейк Нахт не е трябвало да напуска жив онази хотелска стая.

Джейк отново се замисли: Най-напред ще убия Фредо. После — Данцигер. Нека Мистър К се замисли малко над това. Накрая ще убия и него.

Точно така. Обаче кога?

Гневът му отстъпи пред ужасяващото чувство на безсилие.

Колко ли дни съм прекарал тук?

Джейк започна да брои нощите. По-точно — моментите, когато в стаята ставаше тъмно, а в коридора — тихо. Три нощи. Три дена и три нощи. Струваха му се като три седмици. Времето лазеше като мравка пред очите му. И през цялото това време той бе опитвал хиляди пъти да мръдне пръста си. Само пръста си.

Замисли се за терапията, за която бе говорил лекарят. Терапия на обратната връзка или нещо такова. Името нямаше значение за Джейк. Трябваше да се научи да държи в устата си пръчица и да натиска с нея телефонна или компютърна клавиатура. Трябваше да умее чрез височината на гласа си да включва и изключва осветлението и телевизора.

Но нямаше и дума повече от страна на лекаря за това дали ще се научи да движи пръстите си.

Джейк си каза: _ Ами ако никога не се оправя? Ако не мога да убия Фредо? Ами ако трябва да лежа тук, докато умра — с всичките тези тръби по тялото ми? Мога да се развличам с телевизия. Мога и да ям — е, ако някой ме храни. И винаги мога да спя. _

Паниката се надигна отново. Джейк се опита да се бори с нея. Затвори очи и започна да си поема въздух бавно и дълбоко.

Той я чу да влиза в стаята. Можеше да различи мекия ѝ грациозен глас от този на другите сестри. И какво от това? Дори не можеше да отвори очи.

Някак си обаче те сами се отвориха.

— Здравейте, господин Нахт.

Тя се усмихна. Кафявата коса се разстилаше по раменете ѝ. Лицето ѝ беше по младежки красиво, кожата ѝ — гладка и нежна, усмивката — приятна, зъбите — бели и съвършени. Очите ѝ бяха кафяви, а в тях блещукаха златисти пламъчета.

Страхотно парче — направо произведение на изкуството.

Искаше му се да я докосне, но не толкова заради самата нея, колкото защото просто искаше да усети... докосване.

— Наричай ме Джейк — каза той.

— Добре. — Тя изглеждаше доволна. — А аз съм Ейнджъл. Всъщност съм Анджела Дешанел, но всички ме наричат Ейнджъл.

На Джейк му се искаше да каже: *Виждам защо — хубава си като ангел*. Обаче се спря. Вероятно мъжете постоянно ѝ казваха същото. Последното нещо, което би желал в жалкото си положение, бе да я сваля. Навярно това бе и последното нещо, която тя би желала.

— Добре, Ейнджъл. Радвам се, че накрая се запознахме официално.

Тя вдигна ръката му от завивката и я стисна.

Жестът го озадачи. Той видя ръката си в нейната, но не почувства нищо, дори не усети как ръката му се повдига. Но по някакъв странен начин самият факт, че видя ръката си да се движи, повдигна настроението му.

— Време за вечеря ли е вече?

— Не. Просто мислех, че бихте желали да ви измия лицето.

— Разбира се.

Той я проследи с поглед, докато тя влезе в банята. Върна се оттам с леген. Тя бе разпалила любопитството му. Идваше по няколко пъти на ден — твърде често за работа като нейната. Беше странно — Манхатън Дженерал беше доста натоварена обществена болница. Джейк никога не се бе замислял кой знае колко за болниците, но бе чувал някога, че сестрите в тях са недостатъчно на брой и са претоварени с работа. Барманът Ърни още разправяше за операцията на пикочния си мехур (обикновено, за да разкара някой досаден клиент от бара си), как искал да облекчи малката си нужда, но колкото и да натискал звънеца, сестрите идвали чак след половин час.

Ейнджъл бършеше нежно лицето му с гъбата. Водата беше топла колкото трябваше. Сапунът ухаеше на чистота. Тя го избърса внимателно с кърпата. Той усети, че го гледа в лицето. Гледаше го. Наистина! Повечето от сестрите, които идваха тук, избягваха да го гледат — може би от съжаление, или от ужас. Вероятно просто го смятаха за поредния нещастник.

— Благодаря — каза той. — Така е по-добре.

— Чудесно.

— Кога ще ме изпишат?

Тя вдигна рязко глава:

— Да ви изпишат?

— Представям си как леглата тук все не ви достигат.

— Така е, обаче никой не си мисли да ви изписва оттук. Трябва да направим още изследвания, за да сме сигурни, че сте се стабилизирал и сте достатъчно добре, за да ви изпишем. Освен това дори не сте започнали терапията си.

— Исках да ви питам за нея. Когато доктор Греъм състави графика ѝ с мен, спомена нещо за раздвижване на ръцете ми.

Ейнджъл кимна:

— Това е новата терапия на обратната връзка. Когато сте готов, ще я пробваме. — Тя го погледна колебливо. — Не искам да се надявате прекалено много толкова скоро. А и вашите изследвания със скенер...

— И скенерите могат да сгрешат, нали?

Ейнджъл се поколеба отново:

— Понякога да. Опитвали ли сте да движите ръцете си?

— Да — отвърна той.

— Усещате ли нещо с пръстите си?

— Не.

— Вашият гръбначен мозък е бил наранен в почти цялата му ширина — каза Ейнджъл.

— Но няма нараняванията не оздравяват?

— Не. Не и при гръбначния мозък на хората. Все още не.

Джейк реши да я бомбардира с целия си арсенал:

— Видях кракът ми да се движи. Два пъти.

— Да, това е нормално в случаи като вашия. Това е несъзнателен рефлекс. Когато гръбначният мозък е наред, главният мозък потиска тези рефлексии.

Той се почувства като пронизан от нож. Гледаше я ужасен. И последното му резервоарче с надежда се изпразваше. Не можеше нито да чувства, нито да движи според волята си всичко, което се намираще под врата му. А сега сестрата му бе казала, че дори последното зрънце надежда, за което се е хванал, всъщност не означава нищо. Значи е просто спазматично. Тялото му, лишено от връзка с мозъка, само се шегува с него чрез тези несъзнателни движения, сякаш иска да му каже: *ти си нещастник*.

— Все пак, нали има някакви обещаващи изследвания с животни.

Джейк се насили да се усмихне:

— Благодаря, че бяхте откровена с мен.

— Можете да направите много неща — каза Ейнджъл. — Непрекъснато правят нови открития и изобретения...

— Моля ви. — Той чувстваше задушаваш натиск в гърлото си.

Тя го погледна:

— Зная. Трудно е. Ако не желаете да говорите за това сега, недейте. Ще се почувствате по-добре след известно време — то ви е необходимо, за да свикнете.

Джейк си помисли: *Не. Дори се чувствам по-зле.*

Ейнджъл взе одеялото му, сгъна го по ръба и зави Джейк с него. После каза:

— Сигурно знаете, че сте станал основна тема в новините. Ако сега ви пусна телевизора, ще се видите по девети канал. Очевидно мъжът, който е стрелял по Уайнгартън, се е измъкнал. Ченгетата са влетели в стаята му секунди след изстрела и вътре е нямало никого. На прозореца е имало перваз отвън и това явно е бил единственият начин за него да се измъкне. Ченгето, което ви е застреляло, Данцигер, каза, че това е била причината да си помисли, че сте стрелецът. Приел е, че сте минал по перваза и сте се скрил в съседната стая. — Ейнджъл се усмихна скептично. — Направо ви е описал като Човека-паяк. Сигурно знаете, че е временно отстранен от работа.

— Това е добре — каза сухо Джейк.

— Последната хипотеза е, че снайперистът се е скрил в канализационната шахта, в банята. Когато Данцигер ви е застрелял, всичките ченгета са били вън от стаята, в коридора. И така може би са дали възможност на истинския убиец да се изплъзне и да се скрие. Това е само теория, но полицията издаде ПБ относно мъж на име Елиът Гайър, който бил наел стаята. Очевидно личната му карта е била фалшива, но рецепционистът твърди, че онзи имал черна коса и мустаци, а и бил доста по-пълен от вас.

— ПБ? — удиви се Джейк. Той знаеше какво имаше предвид тя, но се чудеше от къде ли една сестра би могла да знае.

— Пълен бюлетин — отговори тя.

— Доста наясно си с полицейската терминология.

Джейк знаеше, че задълбава излишно, но не искаше да я остави да си излезе. Точно сега не можеше да понесе идеята да остане сам и да гледа отново как кракът му трепери спазматично.

— Когато отидох да уча в колежа — каза Ейнджъл, — исках да стана ченге. Обаче никой не вземаше това на сериозно.

— Може би защото си много красива.

Ейнджъл го изгледа с подозрение:

— Не бих казала. По-скоро беше така, защото всички ме смятаха за твърде крехка и невинна. Имаш ли братя или сестри, Джейк?

— Не — отговори той и си добави наум: *И да имам, не ги познавам.*

— Аз имам пет: четири сестри и един брат. Аз съм най-малката. Всички в семейството ми непрекъснато говореха колко непохватна съм била. Не знаеха колко трудно е да бъдеш най-малката. Всеки те гледа отвисоко. Всички непрекъснато те покровителстват. Ейнджъл е толкова сладка, Ейнджъл е нашето съкровище. Ако започнат да си играят на някаква игра с теб, това е тяхната игра. Ако те заведат някъде, това е защото те самите са искали да отидат там. Когато правят семейна снимка, щеш не щеш, коленичиш най-отпред. Никога не си права отзад, до всички. Толкова пъти са ме потупвали по главата, че не знам дали вече не е станала плоска отгоре.

Джейк се замисли: *Поне имаш семейство. Седем души с твоята кръв във вените. Хора, които са те обичали и ценели.*

И все пак той я разбираше.

— Искала си да станеш ченге, за да можеш и ти да заповядваш...

Тя му хвърли пронизващ поглед. Той не се усмихна. Тя също.

— Точно така — каза тя, — но не бих признала това пред повечето хора.

— Да бъдеш сестра, може би също е доста трудно — каза той. — Може би е по-трудно дори отколкото да бъдеш ченге.

— Така е.

Тя го погледна замислено. Той се зачуди какво ли би било усещането, ако я целунеше. Все още можеше да целува, но кой би искал да целуне точно него? Толкова неща би могъл да направи целуващият само с езика си. А като ги направи, човек започва да иска да направи и други неща. А да спре само с целувка, за всекиго би било същото, като да дъвче, без да преглъща. По-добре би било въобще да не започва.

— Е, аз по-добре да си тръгвам — каза Ейнджъл. — Но преди това нека ви кажа откровено едно нещо. Недейте да се тревожите, че

биха могли да ви преместят от тук. Градските власти поемат цялата ви сметка. Казаха ни да не щадим разходите. Ето защо имате самостоятелна стая. Очевидно вашият адвокат ги е уплашил сериозно. Ето на това ченгетата му викат „лош изстрел“. Те носят отговорност за станалото и го знаят. Вероятно ще спечелите милиони долари.

— Е, всяко зло за добро — каза Джейк с иронична усмивка.

Ейнджъл го изгледа отново:

— Мога ли да ви задам един въпрос?

— Само при условие че няма да е на тема правилни дробни. Зле съм по математика.

Тя се усмихна и въздъхна:

— Все пак вие ли сте се опитал да застреляте сенатора?

Гърлото на Джейк се сви от напрежение. Дали затова Ейнджъл е толкова мила с него? Дали от прокуратурата не са ѝ поставили микрофон?

— Не — отвърна той и се отпусна. Чудеше се дали сега тя няма да се разочарова и да престане с любезността.

— Извинете ме, моля ви. Зная, че това е ужасно предположение, но аз... трябваше да ви попитам.

— Защо?

— Защото ми се въртеше в главата и исках да бъда откровена с вас.

Интересно — помисли си той. Усети как настроението му се повдигаше отново.

— Ще се видим за вечеря — каза Ейнджъл и излезе от стаята.

Той я следеше с поглед, докато тя изчезна.

Тя не е мила само по душа, ей така без причина — помисли си той. — *Тя ме харесва. Чудя се дали не бих могъл да я накарам да ме хареса толкова много, че да се съгласи да ме убие.*

[1] Малък картечен пистолет. — Бел.кор. ↑

10. КУРВАТА

Джейк замислено погледна към тавана. Как ли би могъл да накара Ейнджъл да се влюби в него? Умът му — тъмен и утихнал като болницата в момента — не можа да даде отговор на този въпрос.

Той извъртя поглед надясно и видя часовника. Червените цифри показваха три без десет.

Той си помисли: *Хайде, заспивай. На сутринта все ще измислиш нещо.*

Но знаеше, че няма да се получи.

Бе правил любов с много жени. Но да накара някоя да се влюби в него, беше изкуство, от което той никога не си бе представял, че може да има нужда някой ден. Колко иронично. Би бил пълен отличник, ако в училище имаше предмет, наречен „самосъхранение“ — предмет, по който хората с оценка, дори с една единица под максималната, свършваха в затвора или в гроба. Много хора биха имали причина да мразят Джейк Нахт — това бяха роднините и приятелите на седемнайсетте жертви. Те несъмнено щяха да бъдат настървени за отмъщение. Но никой от тях не знаеше кой всъщност бе убиецът. Джейк бе успял да остане анонимен. Бе решил, че никога няма да се остави нечия омраза да му струва живота.

А сега, невежеството в любовта можеше да му струпа неуспех в опита да се отърве от живота.

Само да можеше да се намери друг начин, различен от намесата на Ейнджъл. Например Мистър К. Вероятно Джейк би могъл да го покани на посещение — сестрата щеше да се обади вместо него. И когато Мистър К влезеше, той щеше да му каже, че е решил да го предаде на ченгетата за пари. Джейк потрепери от отвращение. Мисълта дори да се престори, че ще пее на ченгетата, караше стомахът му да се свива.

А и Мистър К нямаше да му повярва.

Джейк се замисли: *Ако наистина смятах да го издам, нямаше да има смисъл да го предупреждавам. Ако пропеех, той щеше да разбере чак когато ченгетата и прокурорът почукат на вратата му. Мистър*

К не е будала и не би се хванал на такъв плосък номер. Щеше да разбере, че просто се опитвам да си изпрося от него да ме убие.

На Джейк започна да му се повдига. Жалка ситуация. Мистър К го бе натопил и му бе причинил всички тези страдания, а на всичкото отгоре, Джейк искаше да помоли точно него да му пререже гърлото, за да не живее като пълен инвалид. И по всяка вероятност, можеше да му откаже. Мистър К определено щеше да му откаже.

Джейк си помисли: Няма начин да го накарам да се уплаши от мен, освен ако не се вдигна на крака и не изляза оттук. Но това никога няма да се случи. Никога няма да мога да изляза навън и да го преследвам с пушката. Е, ако не никога, то поне засега. И той го знае. Знае и това, че нямам какво толкова да изнея за него. Никога не ми е говорил в подробности за своите операции. Единственото нещо, което зная, е това, че той ми плащаше — по куриер — за да убивам хора. А аз дори не мога да докажа това, освен ако не го насадя да се опита да ме убие. Няма начин той да не се досети. За две секунди ще отгатне, че се опитвам да го натопя, че вече съм говорил с ченгетата и съм рискувал себе си като примамка, за да го принудя сам да сложи примката около врата си. Не, Мистър К не би изпратил убиец тук, дори и самият аз да го помоля.

Съзнанието на Джейк се върна към седемнайсетте жертви. Помнеше някои от тях по-добре от останалите. Седемнайсет мъртви мъже. Повечето бяха абсолютни гадняри, но дори гаднярите имаха приятели и семейства, които да желаят отмъщение. Сега, освен всичко друго, дори анонимността, която той така старателно бе опазвал, работеше срещу Джейк. Дори и да успееше да влезе в контакт с някой роднина на жертва и да докажеше, че той е убиецът, и дори този роднина да беше способен на убийство, защо да го прави, когато много по-добро отмъщение би било да го остави да страда безкрайно. Не, те щяха да го гледат отвисоко и да му се смеят, а той не би понесъл това.

Джейк почувства внезапно силно желание да си скубе косите, но ръцете му лежаха безсилни върху завивката. Мамка му! Животът му се бе превърнал в кошмар. Дори не знаеше броя на хората, жадни за кръвта му, а единствената му надежда да умре беше любовта.

Трябваше ли да бъде точно Ейнджъл? Тя го харесваше, но той нямаше идея как да постигне повече от това. Имаше ли друга жена,

някоя от миналото, която да го е обичала, така че да не му се налага да започва съвсем отначало?

Той се вгледа назад в годините и започна да си спомня за връзките си с различни жени. Колко много проститутки. Имаше нужда от жените само в леглото — това за него представляваше връзката.

Но любовта беше друго нещо. Човек можеше да се научи да минава и без нея. Той не бе желал никаква любов — от какъвто и да било вид. Не бе искал любов, откакто бе загубил Сардж. Честно казано, и в момента не искаше любов, но това не бе важното за него. Важното бе дали някоя от жените, за които си спомняше, го бе обичала?

Спомни си за Кейтлин — тя може би го бе обичала.

А може би просто му е била благодарна.

Джейк изведнъж усети ударите на сърцето си, които се ускоряваха между ребрата му. *И благодарността можеше да му бъде достатъчна.*

Той се замисли: *Всъщност направих всичко и за мен точно толкова, колкото за самата нея. Обаче тя не знае това, а и фактът, че ми е длъжница, не се променя. Ако изобщо си спомни, че съществувам.*

Джейк се пребори с пораженческите мисли и извъртя погледа си към телефона. За момент той се учуди защо ръката му не се пресягаше към него...

Парализиран.

Мрак обгърна съзнанието му и го изпълни целия. Душата му започна да се гърчи, а един глас кънтеше в главата му: *парализиран... парализиран...*

* * *

Кейтлин О'Ший лежеше в леглото си и не можеше да заспи. Последният ѝ клиент за вечерта си бе отишъл. Сега трябваше да се погрижи за себе си, да заспи и да забрави. Но не можеше да заспи. Продължаваше да мисли за Джейк.

Тя стана и отиде до вратата на балкона. Отвори я и мекият атлантически бриз духна завесите към гърдите и бедрата ѝ. Завесите

си намериха тъничък слой пот и полепнаха по тялото ѝ като прозрачна туника. Тя се отърси от тях и излезе гола на балкона. Загледа се в тъмния океан и в надвисналия над него лунен сърп. Светлините на някакъв товарен кораб блещукаха на хоризонта. Долу улицата беше почти опустяла. Атлантик Сити се настройваше за нощта. Готвеше се да спи.

Ами Джейк? Той дали спеше?

Тя отиде обратно в стаята, светна нощната си лампа и взе изпод възглавницата си вестник „Таймс“ — броя от деня, когато се бе случил инцидентът. Опитът за убийство на сенатор Уайнгартън бе отразен на първа страница. В средата на статията имаше снимка на Уайнгартън, легнал на платформата и прикрит от полицаи. Околните фигури бяха неясни. В уплашените очи на сенатора тя видя едновременно презрение и безпокойство. Уайни харесваше тя да го връзва и да му говори мръсни думи. Същият Уайни, който уж подкрепяше войната срещу наркотиците, беше фаворит сред демагозите, но нямаше да му пука, ако тя смръкнеше цяла доза пред очите му. Е, нямаше да му хареса много, ако разбере, че без дозата тя не може да го понася. Но тя никога не се издаде. Беше професионалистка.

Уайни не беше много по-различен от всеки друг. Противоречията бяха нормални за човешките същества. Тя знаеше това по-добре от всеки друг. Хората си мислеха, че са последователни и винаги следват принципите си, но всъщност не беше така. Те даваха пари на благотворителни организации, но отминаваха просяците по улицата. Мъже, които никога не биха излъгали на покер, лъжеха съпругите си. Щом станеше въпрос за добро и лошо, повечето хора имаха в себе си частица и от двете. През целия си живот тя бе срещнала само един мъж, който бе имал в себе си само от лошото.

И Джейк го бе убил.

Тя бе сигурна в това.

Кейтлин затвори очи и започна да си припомня онази вечер. Клиентът ѝ бе казал, че името му е Марк Портър. Беше едър, добре сложен мъж. Имаше четвъртита челюст, блестящи зелени очи и вълниста руса коса, която бе отлично сресана. Имаше тяло на балетист, с дебели бедра, мускулести ръце и лъскави безкосмени гърди.

Първия път тя го бе намерила за доста привлекателен. И така, през първите няколко сеанса всичко с него си беше наред, като имаше

само мънички лоши предзнаменования: щипеше ѝ зърната, хапеше ѝ раменете и навлизаше в нея твърде силно.

Нямаше проблем. Много от клиентите ѝ го обичаха малко по-грубичко. Обаче тя беше от класа — не някаква си курва от Таймс Скуеър. Но си нямаше сводник и затова трябваше да бъде много внимателна. Така че, след като една вечер той я шляпна няколко пъти, тя го предупреди: без грубости.

Щеше дълго да помни студената му усмивка.

Следващия път той дойде с огромен букет рози. И докато тя ги слагаше във ваза, я удари отзад.

Тя се събуди гола, със запушена уста и с ръце, вързани за леглото. Марк Портър, или каквото и да бе истинското му име, седеше отстрани и я гледаше.

Главата я болеше ужасно. Повдигаше ѝ се. Тя се насили да го преодолее, ужасена, че ако започне да повръща, ще се задуши заради лепенката на устата ѝ. Докато се бореше да се успокои, тя концентрира ума си: *Как да спра това?*

Потър се наведе над нея и се усмихна. Държеше нещо, което искаше да ѝ покаже. Беше нож с малко триъгълно острие.

— Мислиш ли, че ще мога да те убия с това? — попита той.

Тя се опита да извика. Обаче лепенката заглуши вика ѝ в едва чут стон. Опита се да дръпне въжетата. Бяха вързани здраво и я стягаха около китките.

— Острието е дълго само три сантиметра — каза безчувствено Портър. — Разбира се, ако направя разрез под гръдната ти кост, кръглата дръжка ще се приплъзне навътре в теб и ще мога да достигна сърцето ти. Но не се тревожи, всичко това няма да свърши толкова бързо.

Тя знаеше, че той беше сериозен — тя щеше да умре.

Портър докосна едното ѝ зърно с острието. Тя усети остротата му. Отново се опита да извика през лепенката и главата ѝ се удари в таблата на леглото.

Изведнъж вратата на спалнята ѝ се отвори с трясък.

Изненада се изписа на лицето на Портър. Той се обърна, надигна се и видя някой, който идваше към него.

Джейк!

Кейтлин си пое дълбоко дъх през носа. Като че ли всичко наоколо грейна пред очите ѝ.

Като в сън тя видя как Портър скочи към Джейк. Джейк отстъпи встрани, хвана го за китката и му изви ръката зад гърба. Ножът падна на пода. Джейк го блъсна. Портър замахна към него. Джейк избегна удара и го удари в носа с дланта си. Портър падна на колене, като се държеше за носа, а кръвта капеше между пръстите му.

Джейк вдигна ножа и срязва въжетата около китките и глезените ѝ. Тя се отърси от тях, скочи от леглото и се обърна към Портър. Мислеше си: *Благодаря на Бога, че Джейк днес подрани малко. Каква красива гледка е като стои така над Портър.*

Джейк наистина стоеше над Портър и го гледаше. Обаче изражението на лицето му беше странно. Не беше ядосано, всъщност не беше никакво. Той изглеждаше така, като че ли гледаше някакво досадно телевизионно шоу и си мислеше за нещо друго.

— Нямаше да я нараня — стенеше Портър. — Беше само игра.

— Ах ти, шибан лъжец такъв! — изкрещя Кейтлин. — Искаше да ме убиеш!

Изпълни я гняв. Тя се втурна към Портър и започна да го рита, да го удря с юмруци. Той се прикри с ръце, беше го страх да се съпротивлява.

След минута тя почувства ръцете на Джейк върху своите. Той я дръпна назад с думите:

— Хайде, седни на леглото.

Тя седна.

— Ставай — каза Джейк на Портър.

— Какво ще правиш? — попита Портър с треперещ глас. Промяната в него бе забележителна.

— Нищо. Просто искам да излезеш навън.

За момент Портър вдигна поглед към Джейк. Постепенно страхът напусна лицето му, заменен от подли, тънки сметки.

— Значи ти си сводникът ѝ? — попита Портър.

— Бързо схващаш — каза с уклончив тон Джейк. — А времето ти за тази вечер свърши.

Портър стана и взе дрехите си. Тя видя как самоувереността му се възвръща. Изпълни я чувство на объркване. Нима Джейк щеше ей така да го остави да си отиде?

Портър тръгна към вратата. Джейк не го спря.

— Това още не е всичко, кучко — прошепна ѝ той.

Обаче беше. Джейк излезе навън с него и тя повече не видя Портър. Джейк също не се върна тази вечер. По-късно тя го попита какво е направил с Портър. Всичко, което Джейк ѝ каза, беше:

— Имахме кратък разговор. Той няма да се върне повече.

Кейтлин се разтрепери, докато се съвземаше от спомена за Джейк. Вдигна отново вестника и отвори на снимката на Джейк — бяха я взели от картата му като нощна охрана. Малката вестникарска колона под нея беше като капка в морето в сравнение с цялата статия. В колоната се казваше, че господин Джейк Нахт — невинен очевидец, отседнал в същия хотел — е бил застрелян по погрешка от пренапрегнат полицейски детектив.

Кейтлин погледна лицето на снимката. Нищо в него не привличаше внимание. Очите бяха нежни, а устните — отпуснати. Гъстата му руса коса, излязла като сива на черно-бялата снимка, изглеждаше грижливо сресана. Носеше униформената си риза. Наистина изглеждаше като професионален пазач — обикновен, малко простоват.

Снимката заблуждаваше. На живо се виждаха достойнствата на Джейк. Виждаше се интелигентността, искряща от очите му, и неговата впечатляваща сила — спокойна и контролирана. Това го правеше толкова привлекателен, но по малко страховит начин.

— Ти си бил, нали? — прошепна тя, с вперен в снимката поглед. — Ти си убил Портър и си се опитал да убиеш и Уайни. Те са те застреляли, а после си ги измамил, за да си помислят, че са сбъркали човека.

Тя остави снимката и се замисли за Джейк, който лежеше в болницата, парализиран за цял живот. Дали си имаше някого, който да дойде да го види там? Никога не ѝ бе казал, че има семейство. Не беше женен — поне така ѝ бе казал.

Тя си помисли: *Прекарах доста време с теб. А едва те познавах.*

Тя усети внезапно напирание на сълзи в очите си: *Ти ми спаси живота, Джейк. А аз дори не отидох да те видя.*

Внезапно я осени идея. Болницата беше само на няколко часа с кола отгук. Времето за посещения отдавна бе свършило, но тя щеше да се справи с това. Можеше да сложи престилката на медицинска сестра,

която използваше с клиенти, любители на „болничния“ секс. Вероятно Джейк щеше да е заспал, но нямаше да му стане неприятно, ако тя го събудеше. И без това сега той навярно имаше доста време за сън.

* * *

Джейк долови парфюма ѝ — „Пойзън“. Веднъж ѝ бе купил цял флакон от него. Почувства се озадачен, докато тя идваше към леглото. В тъмното той не можеше да види ясно лицето ѝ, но знаеше, че това бе тя.

— Ти май си психясала — каза той. — Мислех си за теб.

— Наистина ли? — каза тя нежно.

— Отстъпи малко назад, искам да те видя на светлината откъм коридора.

Тя отстъпи и той видя, че е по престилка на медицинска сестра.

— Умно.

— Трябваше да дойда по-рано — каза тя.

Той долови тъга в гласа ѝ. Дали бе заради ужаса, че го вижда в това състояние? Не, той изглеждаше достатъчно нормално — без белези по лицето или изгаряния — просто като добрия Джейк от миналото, който е легнал да поспи малко. Какво ли бе тогава? Вина?

— Може ли да хвана ръката ти? — попита тя.

— Давай.

Тя взе ръката му и я насочи под брадичката си. Той не чувства нищо с пръстите си, но си спомни: ръцете ѝ бяха много нежни — ръце на една от „пчеличките“ в казината. Сигурно правеше по няколкостотин кинта от всеки такъв номер.

— Винаги се срещаме през нощта, а? — каза Джейк.

— Защо престана да идваш при мен? — попита Кейтлин.

Джейк погледна към тъмния ѝ силует и се зачуди какво да каже. Че е станала неудобна? Или пък че въпросите ѝ за Портър и за личния му живот са били твърде настоятелни?

— Прекалено изискана беше за мен — каза той. — Едно момиче от класа с някакъв нощен пазач, незавършил дори училище.

— Джейк, не ме занасяй. Да не би да съм ти омръзнала?

— Ти си красива, Кейтлин. Знаеш това.

— Не това те попитах.

— Мой ред е да те попитам нещо. Защо дойде сега?

— Помислих си, че за първи път в живота си може би имаш нужда от мен.

— Така е.

Тя се наведе и го целуна по устните — бавно и нежно. Той се опита да отвърне по своя начин, но челюстта му остана неподвижна, като камък.

Тя се дръпна назад.

— Извинявай. Може би не биваше да правя това. Но е единственото, което мога да направя за теб.

— Не е единственото.

— Какво друго мога тогава? Само кажи.

Джейк се поколеба. Все още го следяха с камери. Ако тя натиснеше възглавница върху лицето му, сестрите щяха да дойдат преди да е умрял. Ако пък спреше камерата — същата работа. А може би тя ще успее да се измъкне от болницата, преди сестрите да дойдат?

— Някой видя ли те да влизаш?

— Разбира се — каза тя, — охраната във фойето и една сестра в асансьора. Но всичко е наред. Мислят ме за една от сестрите.

Сърцето на Джейк се сви. Дори и да се измъкнеше, щяха да я запомнят — хубавата сестра, която никой не е виждал преди. Бе планирал достатъчно много удари, за да разпознае слабите места във всеки план. Охраната и сестрата от асансьора щяха да седнат заедно с полицейския художник. Вече бе станал достатъчно известен, така че полицейският портрет на Кейтлин щеше да украси заглавието във вестниците:

Жертва на полицията, убита в болницата от мистериозна жена.

Твърде много хора, на които не би им пукало за Кейтлин О'Ший, познаваха лицето ѝ отблизо. И все някой от клиентите ѝ, който може би си е поръчвал „медицински“ секс, ще разпознае полицейския портрет и ще се разпищи. Щеше да бъде достатъчно дори едно анонимно обаждане в полицията.

Не, дори и да успееш да убеди Кейтлин да го убие, това не можеше да стане тази вечер. Имаше нужда от време, за да помисли, да намери начин да я убеди и да изработи план, който да я защити. При следващото ѝ посещение той би могъл да се подготви.

Важното сега бе да ѝ напомни какво са имали помежду си преди време. Надяваше се да бъде достатъчно.

— Каза, че мога да направя нещо за теб — продължи Кейтлин.

— Можеш да ми кажеш нещо. Как... се почувства заради мен? Той долови изненада в гласа ѝ.

— Какви са тия, Джейк? Много добре знаеш, че се опитвах да ти казвам как се чувствам, но ти никога не ми даде възможност.

Джейк си спомни първите няколко пъти. По време на секс тя започваше да пъшка:

— О, бейби, харесва ми! Толкова си добър!

И така нататък. Докато не я спреше. Той беше там, за да си купи секс, а не лъжи. Проста сделка — всички карти на масата и без измами. Достатъчно му бе да се чувства измамен от Сардж, и се бе надявал това да е последната измама в живота му.

— Е, сега не те спирам да ми кажеш — въздъхна той.

Тя го изгледа.

— Добре. Най-напред ти ме озадачи. Толкова възпитан и внимателен. Повечето мъже не постъпват така. Те ме презират, особено след това. А ти — не. Това много ми хареса. Хареса ми чувството ти за хумор. Хареса ми, когато ми носеше подаръчета. А после, след като ме спаси от оня Портър...

— Кейтлин — прекъсна я Джейк.

Тя го погледна:

— Какво?

Думите бяха на езика му, а-ха да излязат. Можеше да я помоли да го направи веднага. Тя щеше да има възможността да се измъкне. А той така искаше да умре.

— Джейк. — Тя го погали по челото. Ръката ѝ беше все така студена и нежна, както я помнеше. — Бедният Джейк. Искаш да ме попиташ дали съм те обичала? Разбира се, че те обичах, глупчо.

— Не ме занасяй, Кейтлин.

Тя остана безмълвна за дълго време, като ръката ѝ галеше нежно челото му.

— Е, добре, Джейк — каза тя нежно. — Иска ми се да бях курвата със златното сърце. Но онова, което върша, не само промени мен, то би променило всяка жена. Вероятно, преди отново да се върнем към нормалния живот, ние, от тази професия, вече сме променени. Както и да е, аз не знам какво точно е любовта. Знаем само, че имам нужда от мъже, които да ми се възхищават. Разбира се, те не го правят. Обожават само тялото ми. Но не се опитвам да мисля за това. Когато се погледна в огледалото, не виждам душата си, а онова, което и мъжете виждат, онова, което желаят... — Тя въздъхна. — Харесвах те, Джейк — каза тя накрая. — Харесвах те най-много от всички и това не е лъжа. Ако не бях тази, която съм, може би щях да мога да те обичам. А и ако ти не беше този, който си, може би и ти щеше да ме обичаш.

Джейк замълча. Какво би могъл да каже?

— Още ли ти харесва да се чукаш по-грубичко?

— Не.

Джейк усети как ръката ѝ се вдигна от челото му. По-скоро видя, отколкото почувства как тя се плъзна под завивката към слабините му.

— Не го прави — каза той. — И заради мен, и заради теб самата, не го прави!

— Съжалявам, Джейк. Наистина съжалявам. — Тя се наведе и го целуна по челото. — Пак ще дойда.

— Добре — каза той.

Но той знаеше, че тя няма да дойде.

11. ОБЕЩАНИЕТО

Октомври

Джейк навлезе в гората. Обзе го напрежение. Дясната му ръка трепереше. Усещаше дръжката на маузера в дланта си. Тежестта на пистолета действаше на всяко мускулче на ръката му. Той погледна нагоре и видя как ивици светлосиньо небе се прокрадваха през листата на дърветата. Наситеният цвят го заслепи. Той свали поглед към земята, но и тя явно не му понасяше. Тъмни листа заобикаляха глезените му и му пречеха да си проправя път. Въздухът засядаше в дробовете му и Джейк изгаряше от болка.

— Джейк — каза някакъв глас някъде напред.

Джейк моментално залегна. Бореше се с неестествената тежест на маузера, докато се опитваше да го задържи в положение за стрелба.

— Ще те пипна, момче. — Гласът звучеше злобно и заядливо.

Джейк се прицели право напред, към храстите. Струваше му се, че гласът идва откъм тях. Опита се да обере спусъка, но той бе зайл заради ръжда.

— Хайде, Джейк, какво чакаш, плашливо копеле такова? Дори не можа да ти стане за оная курва снощи.

Гърлото на Джейк се сви от ужас:

— Сардж?

— А ти да не си очаквал в тоя пущинак да има и някой друг? Май загуби, момче, а? Виждам те ясно като посред бял ден. И съм те хванал точно на мерника. Май не се справяш много добре, а?

— Така е — каза Джейк.

— И защо така?

— Застреляй ме, Сардж — примоли се Джейк. — Не виждаш ли, че съм парализиран? — Той се опита да покаже ръката си на Сардж, като остави маузера да се люлее с нея като махало. Изпусна го на земята. — Застреляй ме. Не искам да живея повече.

— Жалък си. — Сардж се появи откъм храстите и Джейк спря дъха си заради кървавия му вид. Куршуми бяха пронизали камуфлажните му дрехи и по тях личаха кървави петна. — Ти ме уби,

не помниш ли? Аз бях единственият, когото някога си смятал за приятел.

Джейк преглътна:

— Не си ми бил приятел.

— Не съм ти бил *приятел*? — Сардж вдигна очите си към причернялото небе. — Взех те, когато никой друг не искаше да те вземе. Позволих ти да споделиш най-важното нещо в живота ми — стрелбата. Обучих те. Сдържах гнева си, когато се дънешеш и те хвалех, когато се справяше добре. Бях първият човек в твоя жалък, незначителен живот, който показва някакъв интерес към теб и се отнасяше към теб с уважение. Дадох ти смисъл и цел в живота. А ти ми казваш, че не съм ти бил приятел!

Главата го заболя. Джейк не можеше да мисли повече.

— Ти ме предаде.

— Глупости.

— Накара ме да те убия.

— Така е, по дяволите. Исках само да те пробвам. Стрелях само за да те уплаша. А ти се провали. Наистина ли толкова лесно повярва, че ще се обърна срещу теб. Аз, Сардж, твоят баща и най-добрият ти приятел в целия свят?

Джейк погледна ужасен към Сардж. Стрелял само за да го уплаши? Не, това не можеше да бъде вярно. Нима той не бе почувствал как куршумът бе минал през листата и се бе забил в дървото, на сантиметри от главата му? Или пък само си бе въобразявал през годините, че е така?

— Щеше да ме убиеш.

Сардж поклати тъжно окървавената си глава. Изведнъж престана да бъде Сардж, превърна се в Марк Портър. Едното му око липсваше — онова, в което Джейк бе стрелял с 9-милиметровия си пистолет. Лицето на Джейк пребледня от напрежение.

Сега Кейтлин бе спасена и се намираше в безопасност, но той самият се оказваше в непосредствена опасност. Трябваше да сложи бързо Портър в багажника на колата си, докато някой не се е появил на алеята. Изглежда той не можеше да хване правилно тялото. То се изплъзваше от хватката му. Беше странно тежко.

— Джейк, Джейк — каза някакъв женски глас зад него.

Той се стресна и се опита да се обърне, но някой го държеше.

— Джейк, събуди се.

Той отвори очи. Ейнджъл го гледаше. Ръцете ѝ бяха хванали раменете му. Той си пое въздух бавно и дълбоко.

— Имаше кошмар — каза Ейнджъл. — Погледни се, целият си се изпотил.

Тя отиде до банята и се върна с легена и гъбата. Нежно избърса лицето му. Водата беше приятно хладна — идеална, за да изчисти ужаса от съня му.

Ейнджъл изглеждаше красива. Кафявата ѝ коса блестеше сред водопада от утринна слънчева светлина. Малките лунички по бузите и върха на носа ѝ му напомняха за една красива птица, която бе видял веднъж в боровата гора. Тя изглеждаше толкова жизнена, че дъхът му спря. Почувства се като убит. Нима Ейнджъл бе чула стоновете и виковете му?

Той се усмихна и я попита:

— И какво те кара да мислиш, че съм сънувал?

— Гледах очите ти.

Джейк се опита да осмисли този отговор. Как ли пък бе успяла да види очите му? Нима са били отворени? Тази мисъл го смрази.

— Сигурно знаеш — каза Ейнджъл леко нетърпеливо, — че очите се движат под клепачите, защото хората виждат образи, докато спят. Всеки може да види как очите на спящите се движат, все едно гледат тенис мач.

Сърцето му се сви, като разбра, че тя може би през цялото време го е гледала как спи. Защо ли?

— Добре — каза той. — Какво те кара да мислиш, че е било кошмар?

— Само предполагам — каза тя сухо. — Имам добри новини.

— Сигурно ще трансплантират мозъка ми в главата на Арнолд Шварценегер.

Тя задържа заплашително гъбата над лицето му, като че ли искаше да изстиска и него.

— По-сериозно, а? Исках да ти кажа, че си готов за физиотерапията.

— Страхотно. Хайде сега ме обърни и да започвам да натискам клавиши със сламка в устата, а?

— Вярвам, че можеш да се справиш с това. Но може би трябва да започнем с нещо по-трудно, като пръстите ти например. Трябва да се опиташ да възвърнеш поне някакво усещане в тях.

Джейк си представи кръстчето на мерника върху мутрата на Фредо и това как обира спусъка с пръста си. Страхотно. Но кой ли щеше да му помогне, като придържа ръцете му?

— При повечето парализирани под врата — каза Ейнджъл, — поне някакво чувство за допир се запазва в ръцете им. Изследователи са използвали методите на новата терапия и специални уреди, за да помогнат на някои парализирани да възстановят усещанията си в тях. Успяхме да монтираме наша версия на един от тези уреди...

— Ейнджъл, почакай. Не искам да започвам рехабилитацията.

— Е, тогава, ако искаш, можем да я отложим с няколко дни.

— Не я искам изобщо. Точка.

Тя го погледна.

— Може би това е моментът, в който ми намекваш, че не искаш да продължаваш да живееш, нали?

Той замълча. Беше на косъм разговорът им да излезе от контрол. Планът му беше да я накара да се влюби в него, а чак след това да я помоли да го убие.

— Джейк — каза нежно тя, — една трета от парализираните в определен момент опитват самоубийство. Ако това е твоето желание в момента, не се страхувай да го кажеш.

Но той *наистина* се страхуваше да го каже. И не просто защото това би могло да й попречи да се влюби в него достатъчно, за да може да я използва — той осъзна с ужас, че наистина му пукаше какво мисли тя за него.

Джейк се разтревожи: *Това не е добре. Никак не е добре.*

— Не можеш да движиш тялото си... — каза тя.

Коляното на Джейк подскочи от поредния спазъм.

— Е, освен по този начин.

— Да, така е. Но ти все пак имаш своето съзнание, своите мисли, сънища, въображение...

— Никога през живота си не съм имал време да си седя тихо и да размишлявам — каза Джейк.

Ейнджъл го погледна:

— Тогава значи си мразел работата си.

Трябваше му известна пауза, за да осъзнае, че тя вероятно има предвид фалшивата му самоличност: нощния пазач Джейк Нахт.

— През всичките тези нощи, прекарани в охрана на склада? — учуди се Ейнджъл. — И искаш да ми кажеш, че не си размишлявал? Е, какво си правел тогава?

— През цялото време патрулирах. — Лъжата му се стори твърде плоска, дори на него самия.

— Е, хайде де. Сигурно си чел книги, нали? Или поне си си представял, че си на друго място и вършиш нещо много по-вълнуващо. Нали?

— Това е друго — каза Джейк. — Когато смяната ми свършеше, можех да си тръгна и да върша това, за което съм си мислил.

— И какво е било то?

Джейк не хареса посоката, в която вървеше разговорът. Не искаше да продължава да измисля живот, който не е живял, за да погуби живот, който не желаете да живее.

— Да се върнем в самото начало — каза Ейнджъл. — Трудно ми беше да си те представя като нощен пазач. Виждаш ми се много по-способен.

— Да бе, ето ме — истински ракетен инженер.

Тъглчето на устните ѝ трепна в усмивка.

— Не се опитвай да ме баламосваш, Джейк. Тук съм слушала какви ли не приказки. Всички ги разправят: и куклата манекенка, и обикновеният строител. Лъгали са ме твърде много, за да продължавам да се хващам. И в семейството ми са ме лъгали. На първия учебен ден имах голям проблем в училище, защото една от сестрите ми ми каза да се посъветвам с учителя за съчинението ми, посветено на мастурбацията. А когато бях на четири, брат ми ми казваше, че ако си сваля крака от леглото, преди да е дошла сутринта, крокодилът отдолу ще го изяде.

— О, нима искаш да кажеш, че това не е било вярно?

Тя се усмихна.

— Мислиш си, че можеш да ме отклониш от темата, като се шегуваш? Ти не си мързелив, а депресиран. Прекрасно го прикриваш и, господи, възхищавам ти се на това, но ако бях на твое място, сигурно щях да си изплача очите и да отрежа всеки, който се опита да ми помогне...

— Едва ли — каза Джейк. — Не и ти.

Тя грейна.

— Иска ми се да вярвам, че си прав. Иска ми се да бъда така смела, както си ти. Но смела или не, щях да бъда ужасно депресирана. Зная, че е така. Може би дори щях да искам да умра.

— Нима се опитваш да бъдеш на моя страна? — попита нежно Джейк.

— Че трябва да умреш ли? Изобщо не е така. Би трябвало да бъдеш депресиран, ядосан и уплашен и би трябвало да се бориш с това. Използвай шеги, псувни или каквото щеш, само разбери, че има още живот пред теб.

— Не искам живота, който живея сега. — Устремът на Джейк отстъпи място на отчаянието. Е, това бе краят на План А. Прекалено умна беше, за да се хване в него.

И така, какъв беше План Б?

— Ти изпитваш самосъжаление — каза Ейнджъл.

Джейк се замисли над това. Беше ли права тя? Много пъти в живота си той бе изпитвал самосъжаление — особено когато бе дете, тоест преди Сардж. Тогава искаше семейство, но никой не го искаше. Това го нараняваше и той определено се самосъжеляваше. Но с течение на времето свикна да не му пука. Щом на никого не му пукаше за него, защо и на него да му пука? И тогава Сардж го взе. На Сардж му пукаше за него. Заради това Джейк бе започнал отново да вярва, че животът му има значение.

След последния си ден със Сардж той бе престанал да чувства — не чувстваше абсолютно нищо за себе си.

Това, естествено, не означаваше, че не бе чувствал нищо в живота. Възприемаше го, поне през по-голямата му част, като нещо интересно. Поне така беше до случката в хотела.

Удоволствието се състои в това, човек да върши добре онези неща, в които е най-добър и които са му най-приятни. То може да се крие в чашата студена бира на прохладно място. Или пък — в гладкия приклад на пушката. Не е нужно човек да преценява всичко с разума си — струва ли си да изпитва дадено чувство или не. Всеки човек обича. Може да бъде всякакъв вид любов — например да обича да държи волана, докато лети по магистралата със сто и петдесет

километра в час. А няма мъж, който да не обича тръпката от това да се потопи в наелектризиращата мекота и нежност на женското тяло.

Тялото на Джейк сякаш бе създадено да обича тези удоволствия, но сега устремът му бе прекършен. Полицейският куршум бе унищожил единственото чувство, което имаше значение за него, и бе направил невъзможни нещата, които биха правили живота му интересен. Единственото нещо, което все още можеше да усеща, беше собствената си душа. Обаче той не искаше да чувства нищо към нея, защото може би щеше да изпита съжаление. А Ейнджъл му бе казала, че душата може да му върне импулс, заради който да пожелае да продължи да живее. Но той не чувстваше нищо чрез тялото си...

Значи беше по-добре да умре.

Обаче как да накара и Ейнджъл да разбере това?

— Кажй нещо — рече тя.

— Помниш ли, когато ми разказа какво е да си най-малката в семейството?

— Да.

— Това ми даде възможност да разбера защо си искала да станеш ченге. Сега и аз имам нужда ти да ме разбереш, но не знам какво да кажа, така че наистина да се получи. Е, мен никой не ме е потупвал по главата, докато я усетя плоска отгоре. Но и аз имам същата нужда като теб да контролирам някои неща.

Ейнджъл вдигна ръката му от завивката и се загледа в нея, като че ли тя беше карта на душата му.

— Разбирам това, Джейк — искала съм да стана ченге, за да мога да заповядвам на някого поне веднъж в живота си. Сигурно затова станах сестра. А сега ти дори не можеш да даваш заповеди на собствените си ръце. Обаче това, че те разбирам, изобщо не означава, че ще се съглася с теб, че смъртта е най-добрият изход. Тялото ти се е променило. Обаче и умът ти трябва да се промени. Още не е привикнал към новостите, но и това ще стане, ако му дадеш шанс. Може би при предишния си начин на живот ти не си усещал, че имаш тяло, защото цялата ти същност е била скрита в него. И ако този инцидент не се бе случил, можеше да прекараш целия си живот с убеждението, че тялото ти е просто инструмент да се поддържа жив — без да чувстваш нищо специално към него. Но инцидентът се случи. И сега ще трябва да научиш разликата между обикновените физически

усещания и истинските чувства, за да разбереш най-после, че ти никога не си се състоял само от тяло. Тялото ти е било инструмент на ума ти, какъвто е чукът за ковача. Сега чукът е счупен и ще трябва да преминеш към нов начин на живот. Това означава, че ще трябва да положиш много усилия, за да се научиш да живееш поновому. Лесно ли ще стане това? Не. Но ако положиш усилия, новият човек, в който ще се превърнеш, ще иска да живее.

— Не можеш да бъдеш сигурна в това.

— И ти не можеш да бъдеш сигурен, ако не опиташ. — Тя вдигна поглед от ръката му и предизвикателно вторачи в него прекрасните си кафяви очи.

Той осъзна с огромно възхищение колко интелигентна бе тази жена. Това, което току-що му бе казала, бе толкова ясно и логично. А доктор Грем никога не би могъл да се изрази така опростено и достъпно.

Моето тяло е моят чук — помисли си Джейк. — Не е зле.

Ако изобщо е възможно да бъда убеден, че трябва да живея, Ейнджъл е единственият човек, който може да го направи...

Той изпита страхотен порив на ентузиазъм, защото осъзна, че тя току-що бе отворила вратичка. Дали щеше да се възползва от нея?

— А какво ще стане, ако опитам — каза той, — но продължа да желая смъртта си?

— Ще поговорим по въпроса, ако това наистина се случи.

— Не, искам да поговорим сега.

— Сега не можеш да предвидиш какво ще стане с теб в далечното бъдеще. Няма смисъл да се говори за това. Ако опиташ да живееш в продължение на една година и след нея все още искаш да умреш, ще размисля върху проблема ти, обещавам.

— Това не ми харесва много, Ейнджъл. Искаш от мен да опитам. Начинът, по който се чувствам сега, ме кара да мисля, че опитът ще си струва, но за малко и при едно условие. Ще опитам, но само при условие че още сега сключим споразумение за едно нещо.

Тя не отговори. Погледът ѝ галеше лицето му.

Той продължи:

— Ще дам всичко от себе си в следващите две седмици. Кълна ти се, че наистина ще го направя. Ако след това още искам да умра, ще ми помогнеш да го направя.

Ейнджъл пребледня:

— Две седмици! Това е смешно. Ти...

— Е, добре. Тогава може би един месец...

— Една година.

Спилах я! — помисли си Джейк, но се удържа да не издаде чувствата си чрез изражението на лицето си. Той каза:

— Два месеца.

Тя стана, отиде до другия край на стаята и се върна.

— Джейк, нямам намерение да те убия. Няма начин.

— Ейнджъл, ако не се споразумеем сега, ще насоча всичките си усилия към своята смърт. И ще успея да го направя, обещавам ти. Имам приятели. Все ще накарам някого от тях. Не можеш да ме спреш.

През цялото време той запазваше увереността в гласа си, въпреки че знаеше, че няма да му бъде лесно да намери когото и да било.

Приятели... Ей, да бе... Досега, в продължение на толкова години, той не бе имал нужда от никого. И точно толкова бяха приятелите му.

Той продължи:

— Единствено в твоите възможности е да решиш дали искаш да опитам с всички сили да направя всичко по твоя начин. Ще го направя, ще дам всичко от себе си, ако имаш смелостта да ми помогнеш, в случай че не се окажеш права.

— Сигурна съм, че не греша — каза тя.

— Тогава няма да имаш никакъв проблем, нали?

Тя закрачи отново. Отиде до стената и се върна.

Той видя тънка ивица пот на челото ѝ.

— Шест месеца — каза тя.

— Четири. Ще направя всичко, което ми кажеш. Няма да се дърпам. Ако се получи, ще си отдъхнеш спокойно. А ако не се получи и все още искам да умра, ще направя каквото трябва. Ще стане по такъв начин, че никой да не разбере, че ти си ми помогнала.

— Джейк...

— В противен случай почвам да търся подходящия приятел.

— Четири месеца. И ще правиш всичко, което ти кажа! Без шмекеруване!

— Кълна се.

— И аз ще съм тази, която накрая ще прецени дали си се справил.

Джейк се поколеба.

— Е, добре.

Ейнджъл го погледна.

— Става. Споразумяхме се.

Джейк искаше да вземе ръката ѝ в своята, но трябваше да се задоволи само с усмивка към нея. За първи път, откакто се бе събудил в болницата, почувства искрица надежда. Четири месеца бяха много време. Но той щеше да ги преживее — ден след ден, седмица след седмица. Щеше да ги изтърпи някак си.

И тогава Ейнджъл щеше да го убие.

12. ЕЙНДЖЪЛ

Ейнджъл нямаше търпение да дойде време за антракта. Времето за нея течеше ужасно бавно, а цялата вселена сякаш всеки момент щеше да се сгромоляса върху нея. Тя усещаше допира на ръката на Уилям върху своята. Бяха в Карнеги Хол. Изящните бели балкони се извиваха от двете им страни. Сцената искреше от светлина, а на нея малкият оркестър продължаваше да свири.

И не спираше...

Най-добрата дума, която идваше в съзнанието ѝ, за да опише Бах, беше „претрупан“ — толкова много тонове звучаха едновременно. Органистът удряше по клавишите със страшна сила, за да извлече от инструмента едва доловим звук. Цигуларите свиреха в унисон, но отдалеч, заради забавянето на звука, се създаваше впечатлението, че няма синхрон в такта — беше нещо като японски филм, в който устните на актьора продължават да се движат и след като дублажът спре да звучи.

Просто чуй Бах — ѝ бе казал Уилям. — След като чуеш Бах, ще видиш защо барокът е по-добър от класиката.

А сега тя бе убедена, че барокът е класика.

Щеше ѝ се шефът на Уилям, сенатор Харисън, да не бе настоявал да седне зад тях в ложата. Беше се пошегувал, че те няма да могат да видят нищо зад него — и в това имаше доста истина. Но мисълта, че сенаторът ще гледа как Уилям ѝ се натиска, я караше да се чувства неудобно тази вечер. Странно наистина.

Ейнджъл си представи какво ли би било, ако можеше да седи по същия начин, но до Джейк. Определено ръката ѝ щеше да усеща по-силен допир от неговата. Ръцете на Уилям бяха твърде изнежени, но какво ли би могло да се очаква от сътрудник на сенатор? Когато го бе посетила във Вашингтон, той я бе запознал с останалите хора в офиса. Тогава всичките ѝ се сториха изнежени, въпреки че саката им имаха стабилни подплънки на раменете. Бяха толкова белички, че и белотата на лабораторните мишки не можеше да се сравнява наполовина с тяхната.

Е, самите те май не бяха лабораторни мишки, а канцеларски плъхове...

Уилям поне беше симпатичен. Нещо повече — той дори й се струваше красив. Изглежда бе придобил тен от денонощното седене пред флуоресциращите екрани на компютрите. И всичко това — за благото на нацията. А що се отнася до мускулите — е, човек не може да ги натрупа от писане на речи. Всъщност под купола на американската Капитолия се усеща тежестта на думите, а не на щангите.

Ами Джейк... Дори след седмиците, прекарани в болницата, той все още имаше тен.

При мисълта за споразумението, което бе сключила с него, тя усети как ужасът накара стомаха ѝ да се разбунтува. Какво ли биха казали преподавателите ѝ по медицина, ако можеха да научат, че се е съгласила да очисти пациент? Разбира се, тя вярваше, че няма да ѝ се наложи да го направи. Джейк вече работеше упорито цели две седмици и правеше всичко, което тя му кажеше. Наистина даваше всичко от себе си. Изглежда той имаше отлично отношение към въпроса. А хората с подобно отлично отношение обикновено не искаха да умират.

Тогава защо ли нещо все още я притесняваше?

Защото ключовата дума бе „изглежда“. Тя забелязваше, че под прикритието на това отлично *изглеждащо* отношение Джейк Нахт преценяваше точно всяко нещо — и с наистина хладен разум.

Ейнджъл се опита да си възвърне увереността. Дори все още да желаше смъртта си, Джейк би могъл да промени мнението си до края на четирите месеца. А за да не го промени, трябваше да се откаже от опита да се адаптира към новия живот и да наруши уговорката. Така че тя се чувстваше сигурна в успеха си. Абсолютно сигурна.

Дали бе имала и друг избор? Какво можеше да направи, за да го спаси? За да иска да живее, човек трябва да има надежда или поне мотивация. А когато тя прие споразумението, единствената мотивация на Джейк бе желанието му да умре. Така че тя трябваше да се съобрази с това и да даде всичко от себе си, за да събуди душата му.

Ами ако той се потруди сериозно и даде всичко от себе си, но накрая на четирите месеца каже: Добре, Ейнджъл, сега трябва да ме убиеш...

Ще му кажа, че споразумението се отменя — помисли си тя.

Музикантите спряха да свирят и всички заръкопляскаха. Някои дори подсвиркваха одобрително. Ейнджъл взе пример от Уилям — заръкопляска бурно като него. Лицето му сияеше от удоволствие. Той не се преструваше — наистина харесваше музиката на Бах. Ентусиазмът му я очарова. Не бяха толкова чести моментите, в които той сваляше безизразната маска от лицето си. Искаше ѝ се и той да подсвирне — дори съвсем леко. Щеше да му дойде доста добре. Докато го гледаше, за миг тя си го представи като момченце, което се смее от удоволствие, докато кара колелото си без ръце. Искаше ѝ се да може да харесва Бах, за да сподели радостта му.

Скоро Уилям щеше да ѝ поиска ръката — тя бе убедена в това. Напоследък тема номер едно в телефонните разговори със сестрите ѝ бе дали Уилям вече не е повдигнал въпроса. Естествено всички те смятаха, че би било лудост тя да му откаже. Дори чичо ѝ Джо го харесваше. Допреди няколко седмици тя не би имала съмнение дали да се омъжи за Уилям, ако той я попита. В крайна сметка Уилям Фицпатрик Трети беше интелигентен, красив и грижовен. А това, че беше сътрудник на сенатор Харисън, го правеше да изглежда високопоставен и влиятелен в очите на хората. Всички около него му се възхищаваха.

Единственият проблем беше, че тя и Уилям не споделяха много общи интереси. Той беше винаги сериозен, а тя обичаше да се шегува; той се ужасяваше от болниците, а тя прекарваше половината си съзнателен живот в тях. Той харесваше Бах, а тя — Ерик Клептън. Дори по отношение на сватбената музика вкусовете им се различаваха. Трудно можеше да се намери компромис по средата между интересите им.

Оркестърът засвири отново. Стори ѝ се, че паузата бе твърде кратка. Ейнджъл едва се удържаше да не изкрещи. *Боже — мислеше си тя, — на тия хора май им липсват два-три саксофона и малко барабани.* За да запази спокойствие, тя си представи как след концерта Уилям ще я отведе у дома. Все още ѝ се струваше смешен собственическият маниер, с който той влизаше преди нея в собствения ѝ апартамент — сякаш той беше негов, а Ейнджъл му бе на гости. Не че тя имаше нещо против той да живее там. Беше напълно естествено при идванията си в Ню Йорк да отсяда при нея. Приятно ѝ беше да го чувства близо до себе си. Разбира се, той никога не оставаше

прекалено дълго, така че да ѝ омръзне — идваше само през уикендите и през редките си и кратки отпуски.

Тази вечер те може би отново щяха да влязат в апартамента и той щеше внимателно да свали дрехите си. Щеше да я целуне няколко пъти и да я занесе в леглото. Щеше да я люби набързо, без да произнесе нито звук и със затворени очи, защото си бе намислил, че тя би се обидила, ако я гледа, докато го прави.

Ами Джейк... Джейк можеше само да гледа в тавана.

Тя си представи как той лежи до нея и как плъзва ръката си по корема ѝ, за да стигне до гърдите. Виждаше страстния му поглед, впит в нея. Кожата ѝ се затопли само при мисълта за това. За нея беше странно, че можеше да мисли за Джейк по този начин. Тя бе работила с много парализирани хора, а някои от мъжете бяха дори по-красиви от Джейк, но никога не си бе фантазирала, че прави любов с тях. Тя знаеше, че те не могат да го вдигнат и това я караше да изпитва съжаление към тях, а тя се стараше да стои надалеч от съжалението. Но някак си, въпреки че лежеше, без да може да се движи, Джейк Нахт не събуждаше у нея чувство на съжаление. Тя усещаше нещо около него — може би аурата на някаква потисната сила. Дори парализиран, той изглеждаше поне малко... опасен и тя призна пред себе си, че това я възбужда.

В миналото си той навярно бе минавал през огън и вода. Тя бе убедена в това. Но каквото и да бе преживял, той го пазеше в тайна. Каква ли бе тази негова тайна? Дали цялото му семейство не бе загинало в автомобилна катастрофа? Или пък може би той бе не нощен пазач, а агент от ФБР или ЦРУ и бе вършил толкова секретни неща, че не можеше да говори за тях с никого. А може би тайната му бе свързана с някоя мистериозна жена. Ейнджъл бе убедена, че мъж като Джейк няма начин да не е бил влюбен някога. Дали не се бе случила някаква трагедия с жена му, дали не е била отвлечена от терористи и убита, преди той да е могъл да я спаси? Ейнджъл искаше да узнае тайната му. Вярваше, че някой ден и това ще стане. Ще открие истината. Трябваше да го направи. Той я привличаше...

Ей, трябва да внимавам!

С големи усилия тя се овладя. Все пак беше медицинската сестра, която се грижи за Джейк, а не негова годеница или любовница. Работата ѝ беше да го накара да стигне с рехабилитацията до възможно

най-доброто равнище. Тя беше добра в работата си и щеше да я върши, без да си представя какво можеше да бъде, ако... След края на четирите месеца Джейк навярно щеше да разбере, че си струва да живее. А тя щеше да се омъжи за Уилям и да премине към следващите си пациенти. С многото си пари Джейк несъмнено щеше да се махне от града и да си наеме някого, който да се грижи за него ежедневно. Можеше да си купи някой малък апартамент с изглед към Сентръл Парк. Можеше да си вземе сгъваемо легло с автоматично повдигане на горната част, за да може да гледа как листата падат през есента или пък как се пързаят кълкворите през зимата. Щеше да може да чете или пък да гледа телевизия...

Ейнджъл усети как буца заседна в гърлото ѝ. Не беше чувство на съжаление — беше ужас. Някак си тя престана да си представя как Джейк върши всички тези хубави неща. Сега тя си представяше как след края на четирите месеца Джейк ще я моли да го убие. Не преставаше да мисли за това.

Бе сключила твърде опасно споразумение.

Тя се замисли за изследванията с плъхове на чичо ѝ Джо. Може би все нещо щеше да се случи през тези четири месеца — поне някакъв малък пробив в дългата поредица от нещастия. Джейк не знаеше, че плешивият човек с мек глас, който идваше всеки ден, за да го преглежда, не беше просто обикновен неврохирург, а човек, посветил всичките си усилия в опитите за лекуване на парализата.

Чичо Джо си имаше правило — никога да не съобщава за изследванията си на своите пациенти. Така или иначе, до момента нито един изследовател не бе успял ефективно да възстанови увреден гръбначен мозък, а докато някой не успееше, той не желаше да храни напразни надежди. Ако някой изобщо можеше да го направи, то това можеше да бъде само доктор Джоузеф Греъм. Ейнджъл бе сигурна в това. Но това беше доста илюзорно „ако“...

— Да ти донеса ли чаша шампанско? — попита Уилям.

Ейнджъл осъзна, че оркестърът бе спрял да свири. Всички бяха станали и се изнизваха от залата. Най-последно бе дошло време за антракта.

— Няма ли нещо по-силно? — попита тя.

Ейнджъл влезе след Уилям в апартамента си. Тя се чудеше защо ли се чувстваше толкова ядосана. Все пак след антракта остатъкът от концерта бе милостиво кратък. Уилям дори я бе оставил да го изведе през изхода, за да си хванат такси.

А сега той щеше да поиска да я люби.

— Искаш ли малко вино? — попита тя, докато отиваше към хладилника.

— Искам малко, Ейнджъл.

Той вече бе застанал до вратата на спалнята с ръка на дръжката. Изглеждаше красив в своя костюм. Той разхлаби вратовръзката си и се усмихна настървено към нея. Тя усети искричката похот, стаена в него. Наля си чаша шардоне, преди да го последва в спалнята. Когато тя влезе, той вече бе свалил сакото си.

Внезапен импулс стресна съзнанието ѝ:

— Облечи го отново — каза тя.

Уилям я погледна озадачено.

Тя продължи:

— Хайде да се любим облечени. Остани с костюма, само свали ципа. А аз ще повдигна роклята си и ще се подпра на прозореца.

Той я погледна със снизходителна усмивка. Свали дрехите си и сгъна внимателно костюма — както винаги. Тя се замисли дали да не поиска от него да я съблече, но не желаше отново да види снизходителната му усмивка. Затова се съблече сама и се плъзна под завивките. Уилям загаси лампата и допълзя до нея. Обаче светлините на града, които достигаха до тях през прозореца, бяха достатъчни за нея, за да види, че той вече бе затворил очи. Ейнджъл също затвори очи и си представи, че Уилям е Джейк. Почувства се виновна от това, но за пръв път успя да свърши преди Уилям.

След това, докато той спеше, Ейнджъл нежно махна ледената му ръка от бедрото си. Опитваше се да не мисли за хъркането му. Зачуди се дали да не наруши правилото на чичо Джо и да каже на Джейк за изследванията му върху гръбначния мозък.

Тя знаеше повечето от нещата, свързани с тези изследвания — беше прекарвала по няколко часа на ден в лабораторията на чичо Джо.

Последната поредица опити се провеждаше повече от година. Тя се занимаваше с упойката на всеки плъх, правеше ежедневните наблюдения и протоколираше всичко. От положителна гледна точка, подходът на изследванията беше обещаващ, поне на теория. Обаче до момента самите плъхове не бяха дали и най-малката искрица надежда по въпроса. И трите предишни изследвания на чичо Джо се бяха провалили. Колкото и добре да стояха нещата на теория, тя все още не бе видяла никакво доказателство, което да ѝ подсказва, че този път всичко ще бъде по-различно.

Не, това правило беше добро. Джейк не беше такъв тип човек, че да вярва на теории, а дори и тя да успееше да събуди надеждите му, какво би се случило, ако те се окажат напразни? Той би се депресирал още повече отпреди и би загубил доверието си в нея. А това доверие бе всичко, което го караше да продължава с рехабилитацията. Затова тя не искаше да го подкопава по никакъв начин. Цялата рехабилитация на света не би могла да възстанови гръбначния мозък на Джейк и той знаеше това, но упоритостта, която той влагаше в усилията си, *можеше* поне да възстанови нараненото му желание да живее.

А тя трябваше да бъде сигурна, че той ще си възвърне това желание, защото ако Джейк дадеше всичко от себе си, но в края на четирите месеца пак пожелаеше да умре, щеше ли тя да предаде неговото доверие? Щеше ли да може да го погледне в очите и да му каже, че споразумението отпада?

13. УСИЛИЕТО

Ноември

Докато влизаше в Интернет, Джейк внезапно почувства леко бодване в тила си. Твърдо стиснал пръчката със зъби, той извъртя глава встрани — бе успял да си възвърне тази способност за усещане и движение и това бе добавило цяло ново измерение в неговото съществуване. Искаше му се Ейнджъл да е до леглото и да може да го види. Обаче стаята беше празна.

Беше само пристъп на параноя — Ейнджъл никога не се промъкваше до него.

Утринната светлина започна да прониква през прозореца. Част от стената заблестя и във въздуха отново се понесе плодовият аромат на боята. Джейк не можеше да се движи, но слухът му сякаш извървя пътя чак до коридора, откъдето се дочуваше дрънченето на чиниите със закуската в количките.

Ейнджъл не би се промъкнала до мен — помисли си Джейк. — Никой друг не ходи като нея...

Той затвори очи. Клепачите му натежаваха от мислите за нея. Той познаваше звука от леката ѝ походка, познаваше и аромата на кожата ѝ, смеха ѝ, дори шумоленето на престилката ѝ, докато тя се движеше около леглото му. Познаваше ги така, както някой друг мъж може би познаваше усещането от докосването на устните ѝ до неговите...

Внезапно Джейк усети болка в челюстта си. Отпусна ухапката и остави пръчката да падне върху листа. Важното нещо — онова, за което той трябваше да мисли, беше, че независимо от факта, че Ейнджъл не се бе промъквала, за да го следи тайно, тя със сигурност знае колко време прекарва той пред компютъра. Беше му обещала, че никой няма да следи компютъра му чрез връзка с друг, но въпреки това имаше и други начини, по които тя можеше да го следи. Сестрите влизаха и излизаха непрестанно. Дори спускането на завесата, за която бе помолил, не можеше да помогне. Светлината от екрана им придаваше специфичен отблясък, особено нощем и те със сигурност можеха да чуват от коридора удрянето по клавишите с пръчката. А и

доктор Греъм, който все се появяваше в непредсказуеми моменти, го бе видял няколко пъти да работи с компютъра.

Странен тип беше този Греъм. Непрекъснато вдигаше едната му ръка и я движеше наляво-надясно.

Усещате ли нещо, господин Нахт? Не. А това? Не.

Никога не го наричаше Джейк и никога не изписваше каквото и да било изражение по лицето си. Доктор Греъм определено не го харесваше — това поне му беше ясно. А може би пък докторът просто бе един от онези типове, които нямаха своя собствена личност. Понякога в погледа му се забелязваше любопитство, дори някаква алчност, жажда за нещо. Но за какво ли?

Понякога ме гледа, като че ли съм кокошката, която може да му снесе златното яйце — помисли си Джейк, — а в други случаи се отнася с мен като с обикновена говежда пържола.

Но не и предишния ден. Изглежда тогава Греъм наистина му бе обърнал внимание, а погледът му, от типа „златно яйце“, го бе обгръщал през цялото време.

Какво ли целеше той?

Джейк мразеше мистериите, защото бе научил горчивия урок колко скъпо може да струва на човек непознаването на мислите и чувствата, стаени в душите на другите. Не можеше да отгатне какво се бе стаило в душата на Греъм.

Е, голяма работа. Онова, което наистина имаше значение, бе фактът, че Греъм не се появяваше, докато той сърфираше из забранената част на Интернет. Това, че сестрите и Греъм го виждаха да използва компютъра, беше добре и за тях, и за него. А те със сигурност щяха да кажат и на Ейнджъл. На нея щеше да ѝ е приятно да чуе за поредното доказателство, че той полага усилия.

Важното беше Ейнджъл да не разбере за какво всъщност той полагаше тези усилия.

Не можеше да се провали точно сега. Вече бяха минали девет седмици — беше изминал повече от половината път към целта си. Още само шест седмици и щеше да излезе завинаги оттук, да се отърве от плодовия мирис на боята, от шума на водата в банята и завинаги фиксираната гледка към света, която му бе отредена от съдбата и която го бе докарала до безнадеждно отчаяние.

Джейк отново стисна със зъби пръчката и заудря по клавишите. Искаше да се добере до желанието от него бюлетин в Интернет, но вместо това се озова озадачен пред резюметата на ежедневните новини. Бейзболни резултати, цени на акциите, политика...

Недоволство се изписа по лицето му. Той продължаваше да удря по клавишите с пръчката, като се опитваше да си припомни командата, която трябваше да въведе. Изведнъж, докато екранът упорито продължаваше да изписва новините, едно познато име изникна пред очите му. Той удари клавиш с пръчката и екранът застина на статията от последния брой на Ню Йорк Таймс: *Уайнгартън обвинява NRA*.

Внезапно Джейк почувства изгаряща болка в тила си — там, където бе преминал куршумът. Каквото и да бе казал Уайни, навярно беше поредната порция глупости и Джейк нямаше никакво желание да си губи времето с тях...

От друга страна обаче, сега той нямаше нищо друго на разположение, освен многото време.

Джейк прегледа статията — сенатор Уайнгартън теоретизираше пред репортера на „Таймс“, че истерията спрямо антиоръжейното законодателство, разпалена от NRA, беше отговорна за атентата срещу него отпреди два месеца.

Оръжейните манияци знаят, че аз съм техният най-опасен враг — твърдеше сенатор Уайнгартън. — Затова те искат да замлъкна завинаги. Те усещат колебанието сред хората. Аз съм просто сенатор — слуга на обществото. И ако те успеят да ми затворят устата, може би оръжейното лоби в тази страна ще излезе на подобри позиции. Но опитът за убийство няма да ме спре и на йота. Ще продължа да се боря срещу престъпността, и ще върша това както винаги досега: не чрез ограничаване неприкосновеността на частния живот и контрол върху свободното слово, а чрез изземване на оръжията, които, като че ли направо се търкалят по улиците.

Да бе — замисли се сухо Джейк, — Уайни получи просветление и се върна в правия път. Благодарение на мен.

Ярост обзе Джейк — толкова силна, че той като че ли щеше да подскочи от леглото. Но не можеше да го направи. Потисна гнева си и стисна зъби, като се помъчи да се успокои с мисълта за своето отмъщение. Образът на Фредо изникна в съзнанието му.

Представи си как скача от леглото, изтичва по коридора, взема оръжие и избива всички, като започва най-напред с Фредо. Джейк си представи усещането за студенината на плочките под краката си. Въображението му изрисува образите на лекарите и сестрите, които се обръщат изненадани, за да се удивят на чудото. Той ги отмина тичешком, воден от яростта си. Сякаш ако закъснееше дори с една секунда, можеше да изгуби отново способността да се движи, без да си е отмъстил...

Джейк си пое дълбоко въздух и прекъсна полета на фантазията си. Омразата е силно чувство — може би най-силното на света. Но и нейната сила не можеше да го вдигне от леглото — по-скоро приказката за летящия Питър Пан би могла да се сбъдне, отколкото Джейк да се раздвижи отново.

Джейк стисна пръчката със зъби и отново се залови за работа. Заудря клавишите бавно и с голямо търпение, докато накрая успя да се добере до раздел в Интернет страница, който бе озаглавен „Писателски кът“.

Жалко, че доктор Кеворкян нямаше своя собствена страница.

Ей, доктор К, имам нужда от консултация.

Той се регистрира и влезе в страницата. Започна да набира изречението, което цяла нощ бе съчинявал наум:

Пиша роман — медицински трилър. Трябва ми ием (ах, изтриване на буква, още веднъж) и-м-е-т-о на отрова, която причинява смърт от сърдечна недостатъчност. Трябва да бъде неоткриваема при аутопсия...

Джейк замръзна, защото чу познатия енергичен глас:

— Май си готов за работа, а?

Ейнджъл! Тя бе влязла, а той не я бе усетил! Джейк се почувства неловко. Изведнъж го обзе ужас и той отчаяно се опита да чукне клавиша на най-горния ред, но не го улучи. Опита отново. Пот изби по челото и премрежи погледа му.

— Какво е това? — попита Ейнджъл.

Паниката здраво бе стегнала гърлото му. Ако тя видеше съобщението, щеше за миг да разбере всичко и два месеца на упорити усилия от негова страна щяха да отидат по дяволите.

— Ей, това ми харесва.

Изведнъж Джейк почувства огромно облекчение. Той бе успял да смени страницата. Погледна заедно с нея към екрана, докато тя четеше един цитат: „По-лесно е да действаш както винаги, но с нов начин на мислене, отколкото да мислиш както винаги — с нов начин на действие“. Тя го погледна с любопитство:

— Много е хубаво. Дзенбудизъм. Къде го намери?

— А, май едно време го бях чел в някакъв учебник по психология. — Той запази равен тон, без да напруга гласа си. Тя беше твърде умна и, ако заподозреше, че той се опитва да я лъже, щеше да удвои усилията си да следи състоянието му.

— Изпотил си се — забеляза Ейнджъл.

— Тук е горещо — изпъшка той. — И как само грее това слънце...

Знаеше, че тя щеше да му прости, ако ѝ мърмори недоволено от време на време. Всъщност тя дори понякога го насърчаваше да прави това. Той видя как изражението на лицето ѝ се успокои и разбра, че бе напипал верния подход. Обаче не се зарадва на малката си победа. Въпреки че възприемаше опита си да я манипулира като някаква игра, която на всяка цена трябва да спечели, той не чувстваше удоволствие от лъжите си.

С помощта на пръчката Джейк излезе от Интернет, изключи компютъра и внимателно положи пръчката в отвора на едно кубче, за да може лесно да я достигне, когато му потрябва отново.

— Ставаш все по-добър в това.

— Е, предпочитам да можех да си движа поне палците, но ще се задоволя с всяко нещо, което бих могъл да постигна.

— Ето това е истински дух.

— И така, какво ще бъде днешното ни специално занимание?

— Опасявам се, че ще бъде същото като вчерашното.

Тя се обърна към вратата и махна на техника да влезе. Той бутна количката с апаратурата в стаята. Беше едър мъж на име Мустафа. Той започна да подготвя електродите. Междувременно Джейк си представяше, че ще успее да почувства приплъзването на халките по пръстите си. А може би това не бе само въображение — Ейнджъл му бе казала, че може да се очаква той да започне поне отчасти да си възвръща някои усещания. Както винаги Мустафа изобщо не го погледна, нито пък му проговори. Закачи му всички необходими

приспособления и се насочи към вратата, като на излизане махна на Ейнджъл.

— И с другите пациенти ли е толкова разговорлив? — попита Джейк.

— Всъщност, обикновено той е доста приятелски настроен. Мисля, че може би е малко уплашен от теб.

— От мен или от парализата?

— От теб. Ти се чувстваш безпомощен. Зная това. Но не всички те възприемат по този начин...

— Я почакай малко, Ейнджъл... — Джейк се спря и си каза: *Повнимателно*. Усмихна ѝ се, за да прикрие раздразнението си и продължи: — Ако още не си забелязала, дори не мога да свия юмука си. И следователно няма начин нито да фрасна Мустафа, нито да му направя каквото и да било.

Лицето ѝ остана сериозно.

— Той не мисли, че ще станеш и ще го удариш, но забелязва нещо в теб, което го плаши.

Джейк не можеше да разгадае странната нотка в гласа ѝ. Какво ли беше това? *Не всички ме възприемат по този начин... Ейнджъл...*

— Всъщност за Мустафа ли говориш, или за себе си?

Очите на Ейнджъл срещнаха неговите.

— Всъщност и двете. И аз мъничко се плаша от теб.

Внезапно Джейк усети как душата му замря. Нещо сякаш го смрази по-силно дори от парализата. Само веднъж бе имал същото странно чувство — някога, когато една от мишените му се бе обърнала и той бе видял погледа ѝ през мерника. Въпреки че Джейк бе наясно, че жертвата не го виждаше от четиристотинте метра разстояние, той усети как цялото му тяло потрепна. А сега Ейнджъл го гледеше, и то наистина, и го виждаше. Нещо повече — тя дори виждаше по-надълбоко, в самата негова истинска същност. А това не биваше да се случва. Никога. Ако тя разбере, че той е убил седемнайсет души, можеше да избяга от стаята и да не се върне никога вече. Той имаше нужда от нея всеки ден. Предстояха му още цели два месеца. Споразумението трябваше да бъде изпълнено докрай. Наистина *трябваше*.

— Не ме разбирай погрешно — каза Ейнджъл. — Аз те харесвам. Харесва ми да бъда с теб, да си говоря с теб... Имаш

прекрасно чувство за хумор и възхитителна смелост. Наистина се стараеш и правиш всичко, което ти кажа. Но част от теб винаги остава скрита, а точно тази част ме плаши. Не знам какво би могла да направи тя, на какво е способна.

Тревогата на Джейк отслабна, но само за момент.

— Аз съм съвсем обикновен човек. Просто бях нощен пазач, който възнамеряваше да прекара весел уикенд в големия град.

— Джейк, да не би да ми хвърляш прах в очите? Да не би твоето старание да е просто роля в някакъв театър, която ми разиграваш?

Джейк замръзна от ужас.

— Това не е честно, Ейнджъл. Старанието и ролята са едно и също нещо. Помниш ли думите, които видя на екрана на компютъра? Е, опитвам се да играя своята роля и се старая по своя начин. Опитвам се да действам както винаги, но с нов начин на мислене. Това не е само част от цитата, а е и онова, за което се споразумяхме. Така че не ме питай дали играя роля. Да, естествено, че играя ролята си: *да се старая в терапията*. Е, старая се. Обещах да опитам. И полагам всички възможни усилия.

— Наистина ли, Джейк?

Сега той усети страха в нейния глас. Какво да й отговори? Не можеше да й каже „да“, защото по-късно тя щеше да му го припомни. Но също така не можеше да й каже и „не“. Споразумението беше за четири месеца и Ейнджъл нямаше да го убие и ден по-рано, ако изобщо го убиеше...

— Не знам — излъга Джейк.

— Просто имам чувството, че основната ти грижа е да ти повярвам, че полагаш усилия, а ако това е вярно, значи още искаш да умреш. Значи си решил и никой не може да промени решението ти.

— Прекалено много размишляваш, Ейнджъл. Престани да ме анализираш и просто работи с мен, става ли?

— В началото, когато шокът и паниката ти бяха най-сериозни, можех да разбера защо искаше да умреш. Но откакто сключихме нашето... споразумение, не съм забелязала в теб дори най-малък белег на депресия или гняв.

— Сигурно искаш да плача постоянно? Или пък да се пръскам от гняв?

— Може да бъде всякакво чувство, стига да имаш нужда от него. Нашето споразумение е ти да полагаш усилия, но не и да криеш всичките си чувства. Това не е човешко, Джейк. Гневът и депресията са нормални за парализираните, след като шокът и паниката отминат. Но не и при теб. Изглеждаш и звучиш така силен и смел. Имаш всички външни качества на човек, който е готов отново да се радва на живота. Ако е така, това е страхотно. Но ако не е, а честно да ти кажа, не знам кое е вярно, този самоконтрол, тази невероятна способност да заблуждаваш ме... ужасява.

— Ейнджъл, моля те. Не се опитвам да те заблуждавам.

За миг погледът ѝ срещна неговия. После се загледа встрани от него. Той отново се почувства виновен, а това го ядоса. В крайна сметка какво дължеше на тази жена? Тя нямаше право да очаква, че няма да я заблуждава, дори това наистина да ѝ се струваше така. Ставаше въпрос за неговия живот. Той имаше право да се бори за него, но и да го прекрати, ако пожелае. Всяко нормално човешко същество, независимо дали е парализирано или не, има това право. Ако тя не може да разбере това, то си е неин проблем.

Искаше му се да може да вземе ръката ѝ в своята.

— Ейнджъл — каза нежно, — отиваш твърде далеч. Живеем в настоящето, в днешния ден. Предстоят ни още почти два месеца, докато всеки от нас приеме факта дали ще искам да умра, или не. Никой от нас не знае отговора на този въпрос днес и затова е безполезно да си чешем езиците по темата.

Тя го изгледа доста продължително и кимна:

— Прав си. Съжалявам. Хайде да се залавяме за работа.

Докато тя оправяше кабелите, които свързваха пръстите му с апаратурата, Джейк осъзна какво се бе случило току-що. Всъщност това бе вид насърчаване. Ако тя нямаше намерение да спази своята част от уговорката, защо ѝ трябваше да се тревожи дали той още иска да умре?

Ейнджъл намаза гърба му с електродна паста и постави металните дискове някъде по тялото му. Той не усещаше къде. Тя включи монитора и на екрана се изви зелена линия. Миг по-късно малки трептения започнаха да накъсват линията. Според Ейнджъл това бе доказателство за неврологична активност в гръбначния му мозък под точката, в която бе проникнал куршумът. Активността бе най-вече

в малките нервни разклонения по гърба му. Ейнджъл натисна някакви бутони под екрана и изключи импулсите. Линията се изправи.

— Готов ли си?

— Готов съм — отговори Джейк и погледна към екрана.

Внезапно зелената линия подскочи. Той знаеше, че тя бе пуснала слаб ток към един от пръстите му. Явно нервните импулси можеха да си проправят път към главния мозък, въпреки нараняването. Гръбначният мозък бе почти изцяло прекъснат. Почти. Обаче на мястото на нараняването му десет процента от сечението бяха оцелели. Именно те поддържаха целостта на гръбначния му мозък и осигуряваха мъничък коридор за нервните импулси. Но в такъв случай защо той не можеше да усети тока? Когато попита Ейнджъл, тя му изнесе кратка, объркваща лекция за главния мозък. Всъщност самият главен мозък нямал рецептори за болка, а само интерпретирал регистрираната в други части на тялото болка. Мониторът доказваше, че поне някои от нервните импулси от пръстите му достигаха до главния мозък, но явно бяха с недостатъчна сила, за да може мозъкът да ги отбележи и интерпретира.

Нямаше болка, значи нямаше и полза от всичко това.

— Усети ли нещо? — попита с надежда Ейнджъл.

— Нищичко.

— Хайде да опитаме със средния пръст.

— Давай.

Линията на монитора подскочи. Джейк усети съвсем лекичко бодване в средния пръст на дясната си ръка.

— Ей! — възкликна той. — Почувствах го!

Надежда обзе душата му. Три седмици с новата машина, и ето че за първи път бе усетил нещо...

И тогава си припомни, че това всъщност нямаше значение за него. Нали искаше да умре...

Ейнджъл се усмихна:

— Чудесно! А сега отново...

— Да! Съвсем лекичко бодване. — Той запази ентузиазма в гласа си.

— Продължаваме. Опитай се да се концентрираш. Дано усещането се усили. Гледай екрана.

Той се загледа в екрана. За първи път от седмици не му се налагаше да се преструва. Гледаше малките линии. Концентрира съзнанието си в опита да направи тези линейки по-големи. Обаче нищо не се случи.

— Хайде отново.

Той стисна зъби в желанието си линиите да разширят амплитудата си.

Хайде — помисли си той, — *заради Ейнджъл.*

Линиите увеличиха амплитудата си с още един милиметър. Той почувства бодването с мъничко по-голяма сила.

— Джейк, това е страхотно. Ти се справяш!

Усмивката му срещна нейната.

Продължиха опитите още половин час. Амплитудата се увеличи с още три милиметра.

— Чудесно — каза Ейнджъл. — Това е достатъчно за днес.

Тя го погледна с искрящи от вълнение очи. Беше толкова щастлива, а и той се бе почувствал добре. Тя докара при него масичката с компютъра, спря се за момент и го погледна:

— Беше фантастичен — каза тя.

— Да, нали?

Тя вдигна ръката му и я целуна. Усмивката не слезе от лицето му, докато тя не излезе от стаята.

Въпреки че му бе приятно да види задоволството ѝ, това не променяше нищо за него. Джейк бе прочел в компютърната енциклопедия, че може да се надява най-много да достигне до състояние, в което да усеща натиск върху пръстите и дланите си и да разбира кога някой мести ръката му без да я гледа. Беше възможно да успее да раздвижи пръстите си поне малко.

Може би, ако Фредо изобщо дойдеше някога да го види, Джейк щеше да може да движи пръстите си поне толкова, че да успее да дръпне спусъка на пистолет.

Джейк внимателно хвана със зъби пръчката и включи компютъра. Отново влезе в Интернет и се върна на страницата с онзи „Писателски кът“...

И ето го — то беше там, под мястото, на което бе изписал паролата си за достъп. Някой бе отговорил на неговия въпрос. Служител в някаква фармацевтична компания, който изследвал

растения в амазонската джунгла. *Claviceps Cyanidus*: смърт от сърдечен удар. Правилната доза стига съвсем точно за целта, а същевременно остава незабележима при аутопсия. Щеше да бъде болезнена смърт. Джейк обаче не се страхуваше от болката.

Поне щеше да си отиде, като почувства *нещо*.

14. ЗЕЛЕНАТА ЛИНИЯ

— Е, как е усещането да си просто парче месо, а?

Джейк очакваше Ейнджъл за поредния терапевтичен сеанс, но сега се бе почувствал неориентиран по отношение на този нов за него глас. В следващия миг обаче ярост обзе душата му. *Фредо!* Явно кучият син бе имал дързостта да се появи тук.

Джейк извъртя глава нагоре. Фредо държеше ваза с червени рози. В очите му се четеше едновременно любопитство и отвращение. Маслиненият им цвят просветляше със зловни пламъчета.

— Май идваш да ме смениш на това легло, а?

— Ей, Джейки, я не се прави на кисел.

Джейки? Фредо никога не бе го наричал така — не и когато Джейк можеше да се движи. Никога не се бе осмелявал да го прави.

Фредо постави цветята върху компютърния монитор. Джейк усети опасността водата от вазата да протече върху компютъра и да го лиши от най-важната му връзка с външния свят. Тази мисъл го разтревожи.

— Не там — каза той с максимално възможно безразличие. — Сложи ги до прозореца.

Фредо изчака достатъчно дълго, за да покаже на Джейк, че може да сложи цветята където си поиска. После ги премести на масата.

— Какво е това? — попита той, като посочи издутината от катетъра под завивките.

— Когато си парализиран — каза Джейк, — не можеш повече да пикаеш и затова те изпомпват.

— Я стига бе! — Фредо присви очи, защото си помисли, че Джейк май нещо го будалка. — Като си толкова умен и нахитрял, що стана така, че аз сега си стоя тук цял и невредим, а ти лежиш като шаран, изхвърлен на брега?

— Ти ми кажи защо.

Джейк не можеше да откъсне поглед от Фредо. Ушитият по поръчка костюм на Армани не можеше да прикрие голямото му шкембе. Тъмната му коса бе зализана назад с помощта на широкия

гребен, който Фредо харесваше много. Джейк усети леко сладникавия аромат на спрея му за коса. Той бе характерен за Фредо. Вследствие на дългите месеци, прекарани тук, обонянието на Джейк се бе изострило. Но, за съжаление, той нямаше сили да изпрати куршум в челото на Фредо.

— Искаш да ти кажа ли? — попита Фредо. — Е, добре, ще ти кажа. Стари ми приятелю, мисля, че си станал малко немарлив и невнимателен.

Изведнъж Джейк се сети за токовия накрайник на компютърната си пръчица, която лежеше на поставката на сантиметри от главата му. Дали би могъл да накара Фредо да се наведе над леглото? И тогава да стисне пръчицата със зъби и да я забие в едното от черните му очи. За Джейк писъкът на Фредо би бил най-приятният звук в целия свят.

След това Фредо, естествено, щеше да го убие с пистолета, който винаги носеше под самото си.

Джейк си представи как Ейнджъл идва, за да започне терапевтичния сеанс, и го намира с дупка в челото, а някакъв мазен тип с костюм на Армани се лута из стаята с кървящо око. Би била страхотна картинка. Но имаше проблем. Ейнджъл вече закъсняваше за сеанса с минута-две, а това се случваше много рядко. Вероятно в този момент тя вече идваше по коридора. Ако наистина беше така, би чула изстрела и би се затичала, така че на Фредо щеше да му се наложи да застреля и нея.

Мамка му. И без това той нямаше да успее да прободне Фредо с пръчката. Това си оставаше само мечта. Джейк погледна към Фредо хладно.

— Как е твоят човек — Данцигер? На бас, че работата в полицията му липсва. Кого сте предвидили да го замести?

Недоумяваща усмивка изкриви устните на Фредо. Той се надвеси над леглото. Джейк по-скоро виждаше, отколкото усещаше как той започна да опипва тялото му, да го претърсва. Зъбите му скърцаха от гняв. *За какъв се мисли този хилав копелдак...?*

Микрофон. Идиотът си мисли, че нося микрофон!

Джейк почти се изхили:

— И през ум не ми е минавало, че можеш да ме сметнеш за такъв, Фредо. Много ти е развентена фантазията.

Фредо прибра обратно ръцете си и го погледна.

Джейк продължи:

— Обикновено от прокуратурата слагат микрофони само на хора, които могат да ходят. Когато си парализиран, те просто скриват микрофон в болничната ти стая и чакат гаднярите да дойдат при теб.

Фредо не успя да се сдържи:

— Задник — изръмжа той. Речникът му с обиди не беше особено богат. И никога не е бил.

— Червени рози — каза Джейк и погледна към вазата на масата. — Трогнат съм.

— Мистър К иска да ти предам поздравите му и благодарността му за начина, по който се справи със случая — каза Фредо. Гласът му бе равен и безчувствен. Той бе изпратен, за да каже всичко това, но не бе длъжен да звучи така, сякаш си вярва.

Интересно — замисли се Джейк, — *Мистър К ми благодари, че не съм го издал. И какво се очаква от мен сега? Да му благодаря, че ще ми пощади живота ли?*

— Кажи на Мистър К, че съм корав пичага, който скоро ще стане на крака — каза Джейк.

— Ха, мно-о-ого смешно. Само че доколкото чух, май повече няма да можеш да направиш това.

— Не се казва *нема*, а *няма*.

— А?

— Внимавай с граматиката, Фредо. Май дори езикът ти вярва, че *ще стана* на крака!

Фредо се усмихна кисело:

— Ей, задникът ти е залепнал завинаги за това легло, ама ти продължаваш да ме гледаш отвисоко, а? Винаги си смятал, че съм прекалено задръстен, за да те разбирам, ама аз знаех какво мислиш за мен още от първия ден. Смяташе ме за някакъв тъп абориген. А ти какъв си бе? Да не си по-умен от президента, а? Нека ти кажа истината, Джейки: никога не си представлявал нещо повече от обикновен убиец — от тия, дето можеш с лопата да ги ринеш — по пет за долар. И се продаваше като скапано жиголо. Нали знаеш какво харесвам, Джейк? След всичките ти убийства трябваше най-после да вземеш пет пъти повече от уговореното, но ти да станеш жертвата. Вече не ставаш за жиголо. Сега си курва. Всеки може да те прекарва както си иска. Май трябваше по-рано да те пробваме като курва.

Пет пъти повече? За какво говореше Фредо? А, вярно — за съдебното споразумение. Документите бяха оформени преди два-три дена. Градските власти даваха на Джейк пет милиона долара, за да не ги съди. Само господ знаеше какво ли щяха да отсъдят съдебните заседатели, ако се бе стигнало до процес. А сега нямаше да му се наложи да се явява пред съда. Уха-а, супер.

— И така, какво смяташ да правиш с всичките тия пари? — попита Фредо. — Да не мислиш да си поръчаш няколко пички да дойдат тук, а? Ха-ха, викни няколко да се пробват да ти направят поне един минет. К'во ще ка'еш? Ама нема да усетиш нищо, нали? Хм-м-м. — Фредо се престори на замислен. — А може пък да си купиш яхта, да си наемеш екипаж и да обиколиш света. И през цялото време ще те дундуркат, ще те слагат да спиш и ще те бутат в инвалидна количка...

Фредо млъкна. Джейк искаше той да престане да злорадства и да се разкара. Ейнджъл навярно бързаше и всеки момент щеше да дойде, а Джейк не искаше Фредо да я види.

Сигурно ще ѝ се нахвърли похотливо — помисли си Джейк. — Ще се пробва и ще ѝ пусне ръка, а аз няма да мога да направя нищо по въпроса, мамка му.

И какво ли ще си помисли тя за мен след това?

Съвестта му заговори: *Джейк, не те разбирам. Как изобщо си се запознал с шибаняк като тоя? Защо изобщо си имал вземане-даване с него?*

Ейнджъл не беше глупава. Като че ли надписът „мафиот“ бе ясно изписан на челото на Фредо. Джейк си спомни мислено: *Когато Ейнджъл дойде за пръв път при мен, ме попита дали аз съм този, който е стрелял по сенатор Уайнгартън. А сега Фредо може да я върне към тези съмнения.*

Напрежение обзе Джейк. Трябваше някак да разкара това говедо. А то продължаваше да ломоти:

— ... можеш да си наемеш човек, който да движи ръцете и краката ти вместо теб. Ще станеш първия парализиран, който ще танцува дори самба, а?

— А може пък да наема някой, който да те очисти... — каза Джейк.

Фредо отново присви очи. Усмихна се:

— Да бе, точно така. Просто ще отвориш телефонния указател на раздела „Наемни убийци“. И готово. Не знам как наистина стои въпросът с пикаенето ти, обаче си мисля, че май доста лайна са останали в теб и ти пречат да мислиш разумно.

Този път Джейк не каза нищо. Почти бе успял — Фредо имаше достатъчно основания да пожелае да си излезе. Джейк го погледна отново.

Да, така беше. Говедото се затътри към вратата. Обърна се и каза: — Не прави нищо, което и аз не бих направил, Джейки.

Джейк концентрира цялото си съзнание върху средния пръст на дясната си ръка. Дали щеше да се вдигне? Извъртя глава, за да вижда цялата си ръка. Средният му пръст... Ах, само да можеше да го вдигне поне на няколко сантиметра. *Хайде, давай.* Бе на прага да почувства как пръстът му се движи. Но очите му казваха друго. Ръката му лежеше неподвижно върху завивката.

Вече нямаше значение. Фредо бе излязъл.

Джейк изскимтя от яд. Представи си как гледа към лицето му през оптичния мерник Редфийлд. Виждаше се да изравнява кръстчето на мерника върху челото му, за да издълбае в него още едно, трето черно око.

Овладея се с огромно усилие. Гърлото му пареше. Стисна челюсти толкова силно, че главата му забуча от болка. Как го бе постигнало такова проклетие? Да вижда Фредо само на метър от себе си, да съществува на една и съща планета с него и да не може да го убие...

Искам да умра — помисли си. — Трябва да умра. Трябва да се махна оттук. Просто... да се... махна.

Джейк се отпусна за миг и затвори очи. Опитваше се да се освободи от всичките си чувства. Къде, по дяволите, беше Ейнджъл? Имаше нужда от нея. Когато съзнанието му се спря на нея, той усети как спокойствието му се възвръща. Тя беше единственото хубаво нещо в живота му — единственото нещо, което той очакваше с нетърпение всеки ден. Ейнджъл се бе посветила на това да го върне към живота. Тя знаеше, че може би няма да успее, но все пак опитваше. Харесваше му начинът, по който му говореше тя — вместо да му разправя празни приказки като другите сестри, тя говореше задълбочено и смислено и

винаги беше напълно откровена. Казваше му всичко, което се криеше в съзнанието ѝ. Или в неговото.

Ами начинът, по който го гледаше...

Несъмнено Ейнджъл чувстваше нещо към него. Беше нещо повече от обичайното отношение между сестра и пациент, повече дори от обикновено харесване. Той никога не се бе чувствал толкова убеден в нещо, както сега. Почти му се прииска да може да не ѝ пука за него. Така ще му бъде по-лесно да я накара да изпълни своята част от уговорката, когато настъпеше уреченият момент. А и тя щеше по-лесно да забрави стореното. Той не искаше тя да живее с чувството за вина, че е убила напълно зависим от нея мъж.

Попитай я — помисли си Джейк. — *Помоли я.*

Но той знаеше, че със сигурност мисълта за това щеше да я преследва.

Налагаше му се да се надява, че на нея все пак не ѝ пука за него.

— Джейк!

Той извърна глава и видя усмивката ѝ. Тя вдигна ръката му и натисна дланта му със своята, като през цялото време го гледаше в очите, за да разбере дали усеща нещо.

— Нищо — каза той. — Може би трябва да вземеш някое от новите шокови апаратчета, които се продават в луксозните магазини...

— Той проследи с поглед ръката ѝ и видя в дланта ѝ точно такова апаратче. — А, точно така — изстена той. — Нежно ми късай сърцето.

— Сигурно не работи. — Тя погледна подозрително към уреда.

Той долови напоения с хлорофил аромат на прясно стъпкана трева.

— Обула си нещо различно.

— А? — Тя го погледна. — А, да. Маратонките ми. Закъснявах и затова реших да не се преобувам — Тя се обърна към вратата и махна на Мустафа да влезе. Количката с терапевтичната апаратура се дотъркаля до леглото му.

— О, за мен ли са? — възкликна Ейнджъл.

Джейк видя, че тя бе вперила поглед в розите на Фредо. Сърцето му се сви. В предишните редки случаи, когато бе получавал цветя — от адвоката си и от Кейтлин — той веднага ги бе давал на Ейнджъл. Но тези... Не можеше да ѝ ги даде. Как ще ѝ даде цветя, докосвани от Фредо...

— Всъщност... не — каза той. — От шефа ми са, а той каза, че утре пак ще дойде.

— От шефа ти?

— Е, от бившия ми шеф. — Той се усмихна, с надеждата че изглежда искрен. — Фирма „Марш Мениджмънт“, Патерсън, Ню Джърси. А той е Бърни Марш. Дошъл е в града по работа. Сигурно се сещаш, той е човекът, чиито сгради охранявах.

— Прекрасни са.

Душата на Джейк се сви от болка, докато гледаше как Ейнджъл се навежда към розите, за да ги помирише.

Мустафа премести настрани компютъра му и започна да закача кабелчетата по ръцете му. За миг погледите им се срещнаха и Джейк съзря неодобрението му. Сякаш в тялото си Мустафа имаше вроден детектор на лъжата.

Ейнджъл включи апаратурата.

— Днес ще поработим върху останалите ти пръсти — каза тя, докато Мустафа излизаше.

— Не знаех, че обичаш да тичаш — каза Джейк.

— Какво? А, да, маратонките. Всъщност не обичам. Просто ги обувам, за да ми е по-удобно, когато трябва да свърша нещо навън.

Той забеляза, че луничките се открояваха по лицето ѝ. Кожата ѝ бе леко потъмняла с тена на жена с бяло лице, прекарала съвсем скоро няколко часа на слънце.

— На излет? — озадачи се той. — През ноември?

— Ами да. Въпреки есента, навън си е доста топличко.

Внезапно го обзе подозрение.

Тя сведе гузно погледа си.

Ейнджъл бе излизала с мъж.

Е, разбира се, че беше така. Беше нормално една толкова красива и привлекателна жена, без халка на пръста, да излиза на срещи. Никога не бе му споменавала за това, но това не означаваше, че не го прави. Джейк се опита да остави тази мисъл да отмре сама, но тя вече бе успяла да посее в него порочните си семена.

И преди това мисълта, че Ейнджъл си има приятел, бе минавала през главата му. Но тя му се струваше нереална. Като че ли стаята му беше действително място, където живееше целият свят. Обаче Ейнджъл си имаше свой живот. Извън тази стая. Говореше си и с други

хора. И други мъже въздишаха по нейните честни, искрящи очи. И други мъже усещаха опияняващото въздействие на нейното излъчване.

Всички тези мъже можеха да я докосват...

Тази мисъл се заби като нож в гърдите на Джейк. Сякаш той вече бе поел веществото, за което бе питал в Интернет. Беше аналог на онова амазонско *Claviceps Cyanidus*, само че набрано не в Амазония, а в джунглите на неговото въображение.

— Добре — каза Ейнджъл. — Готов ли си?

Той осъзна, че тя вече бе сложила електродните дискове под врата му. Не чувстваше, но някак си усещаше въображаемо как тя повдига главата му и намазва кожата му със студената електродна паста. Обърна глава към монитора, където трептеше зелената линия, и каза:

— Е, хайде, давай.

Линията подскочи.

— Кой беше?

— Какво?

— Хайде, Джейк. Кой пръст боднах?

— Съжалявам. Опитай отново.

Линията подскочи.

— Средният ли беше? — попита той.

Тя въздъхна:

— Казах ти, че днес ще поработим с останалите пръсти.

— А, добре. Съжалявам. — Той отново се взря в монитора. — Давай.

Линията подскочи. Той не усети нищо. Поклати глава.

— Няма нищо — прошепна успокоително Ейнджъл. — Почини си за минутка. — Тя го погледна. — Добре ли си?

— Естествено. — Той отново долови мириса на трева... на стъпкана трева. Може би парченца от нея бяха полепнали по маратонките ѝ. Той си я представи седнала върху проснато на ливадата одеяло. В тази фантазия тя не беше сама, само че мъжът до нея не можеше да дойде на фокус.

— Сентръл Парк? — попита той.

Тя кимна:

— Малко над Овчата ливада.

— Надявам се, че не си яла овнешко.

Тя се усмихна.

— Пържено пиле и картофена салата. Точно като за излет.

Той я изгледа с любопитство. Този път тя не сведе гузно погледа си, макар че явно искаше да направи това. Настана тишина. Все по-дълга и по-дълга. Тежестта ѝ надвисваше над тях като сталактит. Ако се срутеше, щеше да ги смачка и двамата.

— Добре — каза той. — Готов съм.

— Не, не си. За какво мислиш, Джейк?

— За нищо. Какво имаш предвид?

Тя се изчерви леко, въпреки тена си.

— Просто ми се струва, че днес си малко предубеден към мен.

Обзе го тревожно чувство. Тя не би поела риска да каже нещо погрешно, а и никога не би премълчала нещо, което я тревожи. Наистина не грешеше.

— Предполагам, че не живееш сама.

— Не-е-е.

— Как се казва?

— Уилям Фицпатрик. Сътрудник е на сенатор Харисън.

Джейк я погледна и се опита да измисли нещо, което да каже. Нейното изражение му казваше всичко. Не е била просто обикновена среща. Този човек явно е важен за нея. Джейк и Ейнджъл някак си успяха да се справят, без да говорят повече по тази тема. Обаче по маратонките имаше трева, което означаваше, че те са били на ливадата... Искаше му се да може да пъхне ръцете си под завивките и да стисне юмруци. Искаше му се да направи нещо, за да освободи напрежението, което стягаше гърлото му. Искаше му се да изкрещи в лицето ѝ.

Това беше истинска лудост. Какво ставаше с него?

— Сътрудник на сенатор Харисън — повтори той. Гласът му прозвуча така, сякаш едва се промушваше през дупките на сито.

— Да — каза въодушевено тя. — Идва в Ню Йорк при всяка възможност. Няма време дори да хване малко слънце и затова днес го накарах да излезе с мен в Сентръл Парк. Направи най-дългата слънчева баня в живота си... — Тя спря да говори. Веждите ѝ потрепнаха.

— И така, сгодена ли си, или какво?

— Официално не.

Официално не. Джейк се почувства така, сякаш самият въздух щеше да се сгромоляса върху гърдите му. Сякаш и светлината искаше да се изниже навън.

— Според теб, той дали би ми харесал?

Това беше тъпо. И сигурно ще получа тъп отговор.

Но не стана така. Ейнджъл вдигна глава и се загледа встрани от него за минута.

— Не знам — отговори тя.

— Уилям Фицпатрик?

— Уилям Фицпатрик.

Сигурно няма да ми хареса — помисли си Джейк. — И сега не го харесвам. Никога не съм го срещал и никога няма да го срещна. Никога не съм имал шанс за Ейнджъл. Не съм и искал такъв. За бога, просто искам тя да ме убие. Но тогава, мамка му, защо се чувствам така?

Той се насили да се усмихне:

— Е, Уилям е голям късметлия, че има до себе си жена като теб. — Прозвуча самосъжалително. Едва потисна въздишката си. — Хайде да опитаме отново с апарата.

— Джейк... Добре.

Тя се спря с въздишка. Очевидно и двамата разбираха, че няма смисъл да продължават да се измъчват с този разговор.

— Готов ли си?

— Давай.

Той не усети нищо в пръстите си. Искаше му се изобщо да престане да чувства.

Когато тя си отиде, пусна компютъра и влезе в Интернет. Вторачи се в емблемата на „Писателския кът“ — перо и мастилница. От тази страница бе научил за *Claviceps Cyanidus* — амазонската отрова, която можеше да спре всяко сърце.

Това, за което той се замисли, беше как да си набави малко от нея.

Досега беше оставял този въпрос настрана, но вече трябваше сериозно да помисли над него. Защото след още четири седмици Ейнджъл трябваше да го убие.

Поне нямаше да му се налага да се тревожи, че това би разбило живота ѝ. Уилям Фицпатрик — сътрудникът на сенатор Харисън — щеше да бъде до нея, за да ѝ помогне да го забрави.

15. МЕЖДУ СМЪРТТА И НАДЕЖДАТА

Януари

Джейк почувства огромно облекчение, защото знаеше, че това щеше да бъде последната нощ в живота му. Бе очаквал да усети вълнение, но не би — единственото, което усети, бе облекчението. Представяше си как сладкият миг на забравата щеше да го обгърне в мекия си черен облак.

Лежеше неподвижно. Мразеше своята неподвижност. Гледаше как по завесите се плъзваха сенките на хората, които преминаваха по коридора. Около девет часа чу скърцането на инвалидна количка, която се движеше някъде зад вратата. Джейк осъзна, че всъщност бе чувал този шум всяка вечер по това време. Един от парализираните, настанени в това отделение, правеше своите безспирни кръгчета нагоре-надолу из коридора. Джейк се зачуди как ли се чувстваше този човек. Вероятно се чувстваше опустошен от това, че не може да движи краката си. Несъмнено той проклинаше съдбата, която го бе приковала на този стол и ежедневно го принуждаваше да полага невероятни усилия, за да се придвижва с помощта на ръцете си. Навярно от непрестанното дърпане на колелата му бяха излезли мазоли по пръстите. Сигурно дори в този момент бицепсите му изгаряха от напрежение.

Изведнъж скърцането престана. Джейк долови силния мирис на мъжка пот. Представи си как този мъж се спира за миг и се протяга, за да избърше с ръка потта от челото си. Колко елементарно бе това действие. Колко пъти самият Джейк го бе вършил през годините, без изобщо да се замисля. Дали мъжът в стола си мислеше: *Е, добре, все още мога поне да използвам ръцете си?*

Не. Навярно не мислеше така. Навярно мислеше: *Проклет инвалиден стол.*

Джейк осъзна, че се усмихва в тъмното. Усмиваше се, въпреки че не намираше това за смешно... Усмивката му се разширяваше все повече. Това не му харесваше, но не можеше да се удържи. На

следващия ден, когато Ейнджъл щеше да изпълни обещанието си, всичко за него най-после щеше да свърши.

Чувството му към миризмите отново се пробуди. Джейк долови други аромати. От съседната стая се носеше сладкия аромат на лосион. Напомняше за силен парфюм. До носа му достигна следа от цигарен дим. Вероятно на стълбите някой тайничко си бе откраднал няколко дръпвания. Мирисът на тютюн го накара да се замисли за госпожа Нахт. Той си я представи как седи тихо в креслото си, дръпва си от цигарата и кашля.

Мама.

Суха въздишка се отдели от него.

И ето че се появи Сардж. Той седеше на големия кухненски стол, като чистеше и смазваше пушката Гаранд МІС с мерник Лайман Аляскан 2–2. Джейк почти можеше да усети слабия мирис на оръжейната смазка.

Хайде, сине. Ела тук. Искам да ти покажа нещо.

Защо ли ме наричаше „сине“? — зачуди се Джейк.

Внезапно той почувства изгарящо нетърпение.

Хайде, утро, идвай вече. Хайде, Ейнджъл.

Опита се да си представи какво щеше да се случи, как щяха да се развият нещата, когато поискаше от Ейнджъл да изпълни обещанието си. Представата му обаче не бе особено ясна и той се почувства неспокоен. Може би старата му параноя се опитваше да му каже нещо. Как ли щеше да постъпи Ейнджъл? Със сигурност и тя знаеше, точно както и той, че *денят* бе дошъл.

Какво ли щеше да стане, ако тя откажеше да изпълни обещанието си, избягаше от него и не я видеше никога вече? Е, той нямаше да може да направи нищо по този шибан въпрос. Вероятно неспазването на обещанието щеше да я накара да се почувства по-мръсна и долна и от плъх, но навярно тя би предпочела това пред убийството.

Тя ще дойде — каза си Джейк. — *Не е от типа хора, които биха избягали.*

В съзнанието си той продължи да си представя за какво и как ще я помоли. *Claviceps Cyanidus* беше извън сметките. Той така и не успя да си набави поне малко. Дори и служителят на фармацевтичната компания да не го бе излъгал по Интернет, дори и същият този човек

да имаше цял собствен склад, пълен с тази отрова, той никога не би изпратил от нея по пощата на някакъв непознат, само заради твърденията му, че бил писател, който правел творческо изследване. Работата по този проблем бе помогнала на Джейк да убие малко време, но това бе всичко.

Все пак накрая компютърът му бе дал нужното решение. Джейк почувства, че отново се усмихва. Той прехапа устни, докато поривът му отмина.

Сенките престанаха да се движат по завесите. Болницата се потопи в дълбоката тишина на нощната смяна. Джейк се замисли за Фредо, за Мистър К., за Данцигер. Познатият гняв се завърна. Беше достатъчен, за да го загрее и да предизвика силното му желание да отхвърли завивките и да скочи от леглото. Мирисът на оръжейна смазка отново се завърна в съзнанието му. Беше по-силен от тамян. Странно. Как ли бе станало така, че на английски думата за „тамян“ имаше две почти противоположни значения. Джейк бе научил много от компютърния речник. Знаеше, че като съществително тази дума означава „съставка, която свещеникът изгаря, за да изгони дявола при църковни ритуали“. Обаче омонимът на думата беше глагол и означаваше „гневя се“. Колко хора бяха наясно с това? А колко пък бяха хората, които бяха научили като Джейк, че английската дума за неговата професия — убиец — всъщност произхожда от думата „хашиш“, защото през XI век последователите на Хасан ибн-ал-Сабах пушели от него, преди да започнат да избиват враговете си.

Явно съм научил доста през последните четири месеца — помисли си Джейк. — Но не и как да остана жив. И то след толкова дълго време.

Събуди се от тракане на чинии — сестрите разнасяха закуската. Слънчевата светлина струеше през прозореца.

Беше прекрасен ден за умирање.

Първоначално Джейк искаше да каже на сестрата да вземе обратно закуската. Не се чувстваше гладен. Обаче след това той осъзна, че храненето може да му даде важно предимство. Когато токът премине през тялото му, може да предизвика повръщане. И тогава, дори и токът да не го убиеше, щеше да се задуши.

Той остави сестрата да го нахрани с овесената каша до последната лъжичка. Изяде всичко. Изсмука през сламка по една чаша

портокалов сок и мляко. Не усети никакъв вкус. Както винаги, сестрата си побъбри с него. Той внимателно подбираше отговорите си. Не искаше да допусне точно сега някоя от сестрите да каже: *Струва ми се, че господин Нахт изглежда доста потиснат тази сутрин.*

Не трябваше да допуска това, защото веднага щяха да усилят наблюдението върху него.

Когато сестрата излезе, Джейк включи компютъра и се вгледа в екрана. Стисна пръчицата със зъби и се опита да придърпа поставката с компютъра по-близо до себе си. Целта му бе да събори монитора върху себе си. Това му струваше невероятни усилия. Минаха петнайсет минути, след които той осъзна, че колкото и да бе напреднал в това, имаше нужда от помощта на Ейнджъл. Тя щеше да нагласи монитора до лицето му така, че да се създаде впечатлението, че Джейк го бе съборил.

Няма проблем — каза си Джейк. — И през ум няма да им мине, че тя ми е помогнала. За да заподозрат това, някой ще трябва да легне тук и сам да опита същото, ден след ден, за същото време като мен. А никой не би се съгласил да го направи. И те ще приемат очевидното: тежко депресираният и решен на всичко Джейк Нахт е бил в състояние да събере достатъчно сили в своите челюсти, за да придърпа поставката и да събори монитора върху себе си. А съдбата пък била отредила да се случи така, че кабелът за хранването да се окаже достатъчно близо до лицето му, така че той да успее да го захване.

Разбира се, той щеше да изчака Ейнджъл да си отиде, преди да захване кабела.

Още един силен електрошок. Този път последен.

Усещаш ли нещо, Джейк?

Вече съвсем нищо.

Джейк престана да мисли за това и се отпусна. Обаче когато Ейнджъл влезе, по челото му изби пот.

— Как си тази сутрин? — Усмивката ѝ беше пресилена, обаче той забеляза още нещо в изражението ѝ: потисната възбуда. Странно.

— Готов съм да започваме. — Гласът му прозвуча странно дрезгаво.

Тя го погледна с искрящи очи.

По дяволите! — помисли си Джейк. Той извъртя глава настрани, защото не искаше да я гледа, ако тя заплачеше.

Ейнджъл седна на ръба на леглото, а той не успя да се удържи и я погледна отново. Попита я:

— Ще признаеш ли, че положих големи усилия?

Тя премигна и обърса с пръст ъгълчето на едното си око.

— Сам знаеш, че е така, Джейк.

И той осъзна, че това беше вярно. Някъде в хода на терапията преструвките му се бяха превърнали в истински усилия.

Но все още той не можеше да помръдне дори нещо толкова малко, като показалеца си.

— Ейнджъл, съжалявам, но искам да си отида.

— Не.

Той почувства как го обзема хладен ужас.

— Не можеш да се отметнеш от думата си.

По лицето на Ейнджъл започнаха да се стичат сълзи. Той стенеше, смазан от тъгата си. Почувства се като най-гадното копеле на света. Но не можеше да остане в капана на тази безполезна плът, само за да спре плача на една жена.

— Е, хайде де, не прави така. Не тъгувай. Все пак ще ми дадеш това, което самият аз искам.

Сълзите ѝ не преставаха да се стичат по бузите. Той знаеше, че тя се бореше да се овладее. Жена като Ейнджъл не можеше лесно да заплаче. Раменете ѝ се разтърсиха от едва потисната въздишка.

— О, Джейк, толкова лесно ли ти е да искаш да ме напуснеш? Не чувстваш ли нещо към мен?

Джейк я погледна изненадан.

— Разбира се, че чувствам. Не знаеш ли?

Ейнджъл прехапа устни и се опита да обърше сълзите си.

— Какво означавам за теб, Джейк?

Той се поколеба. Не беше сигурен какво точно искаше тя. Преди няколко месеца той бе задал същия въпрос на Кейтлин, а ето че сега Ейнджъл го връщаше отново към него. Дали тя искаше от него да ѝ каже, че я обича? Не знаеше ли тя, че той не е способен да обича никого? Беше вече твърде късно за него да изпитва такива чувства. Всъщност отдавна бе станало твърде късно.

Обаче той чувстваше нещо. Ако беше пълноценен мъж, щеше да му харесва да бъде с нея всеки ден. Щеше да се грижи за нея и да я пази. Те щяха да се смеят, да се шегуват и да вършат заедно толкова много интересни неща. Щеше да ѝ даде всичко, което тя би му поискала — стига да бъде във възможностите му. А когато по маратонките ѝ се появеше трева след излет, това щеше да бъде от излет с него. Но той не я обичаше. Любовта не беше чувство като за Джейк Нахт.

— От какво се притесняваш чак толкова? — попита нежно тя. — Дори ти да не можеш, аз мога да го кажа. Обичам те, Джейк.

Изведнъж той усети как сърцето му започна да бие със страшна сила. Почувства мощен порив, който уж се бе научил да потиска. Искаше му се да скочи от леглото. Изстена повторно в израз на безпомощност. Това не можеше да бъде. Ейнджъл — влюбена в него. Това му се струваше дори още по-неразбираемо, отколкото той да бъде влюбен в нея. Как би могла тя да обича мъж, който бе прикован на легло и не можеше да се движи? Той не можеше да я вози в колата, да се потъркаля в леглото с нея, да я прегърне... Как можеше да не схване това, след като го бе виждала да лежи тук ден след ден?

— Ами приятелят ти? — попита той, преди да успее да се удържи.

Какво пък толкова ме интересува това? От това не може да излезе нищо. Никога.

— Какво за него? Срещала съм се с много мъже, Джейк. И никой от тях никога не ме е гледал като теб и не ме е слушал като теб. Ти можеш да ми кажеш какво мисля и да отгатнеш какво чувствам. И не само можеш — ти го *правиш* през цялото време. Джейк, човекът не е просто някакво тяло. Тялото е само опаковката. Човекът е онова, което се крие вътре в нея. Ти си мъжът, когото желая.

— Май ми казваш всичко това само за да не ти се наложи да ме убиеш.

Джейк осъзна какво бе изпуснал току-що през устата си и побърза да се усмихне, уж се бе пошегувал.

Ейнджъл се засмя, докато бършеше поредната сълза.

Трябва да спра — помисли си Джейк. — Веднага. Не съм такъв, за каквото тя ме мисли. Убих седемнайсет човека. Дори искам да убия

още трима. Всяка вечер заспивам с мечтата да видя кръстчето на мерника си върху главите им.

— Ако познаваше истинската ми същност — каза той, — нямаше да ме обичаш.

Ейнджъл се усмихна, за да му покаже, че е предположила дори това. Усмивката ѝ бе по-омагьосваща дори от тази на Мона Лиза.

— Познавам истинската ти същност. Каквато и да си мислиш ти, че е тя, колкото и ужасни да ти се струват нещата, които мислиш, че си направил, тези дни са зад теб.

Така е — помисли си Джейк. — Вече приключих с вършенето на каквото и да било.

— Ейнджъл, това е невъзможно. Любовта има и физическо измерение. А аз няма как да ти дам това.

— О? Все още можеш да си движиш езика, нали така?

Джейк почувства, че се изчервява.

Тя обаче продължи:

— Джейк, можеш да ми дадеш дори физическа любов. Но аз няма как да ти я дам — поне не на този етап. Това проблем ли е?

— Не ставай смешна...

— Не съм смешна. Замисли се над това. Изпитвал ли си някакви... желание да ме имаш? Физическо желание?

Джейк почувства, че го обзема неописуем ужас. Би направил всичко друго, само не и да говори за това. Но видя, че тя имаше нужда да чуе отговора.

— Ейнджъл, не знам как е при жените. Но при мъжете физическото желание се усеща едновременно на две места: в главата и... там долу. Дали съм те желаел? Да. Ти си толкова красива във всяко отношение. Кой мъж не би те желал? Но аз те желая по начин, по който би го направил някой старец — чрез паметта си. Спомням си какво беше за мен усещането да бъда с жена. Мога да ти го опиша с думи. Но спомените и думите не са същото като чувствата и действията.

Джейк спря, защото видя жалост в очите ѝ. Това го ужасяваше. Искаше му се отново да извърне глава встрани. Копнееше да умре. Защо тя не можеше да разбере това?

Сети се за нещо загадъчно, което тя току-що му бе казала: *Поне не на този етап.*

Сякаш можеше да има следващ...

Той я погледна умоляващо:

— Ейнджъл, трябва да го приемеш. Няма да си променя желанието... — Той млъкна.

Тя се усмихваше. Защо ли?

— А може би ще го промениш — каза тя.

— Какво искаш да кажеш с това? — Джейк почувства изблик на гняв. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Ейнджъл стана от леглото.

— Чакай тук, Джейк.

— Да не мислиш, че ми е смешно? Ейнджъл, върни се. Не бягай. По дяволите, ти ми обеща... — Той осъзна, че тя бе излязла. Сърцето му започна да бие толкова силно, че дори леглото потрепваше.

А може би ще го промениш, промениш, промениш...

Ейнджъл влезе отново. Той видя, че тя носеше малка кутия. Миришеше на пшеница.

Ейнджъл отвори кутията и извади бял плъх.

— Казва се Джейк — каза тя. — Нарекох го така, когато започна изследването.

— Какво изследване?

Плъхчето полази по ръката ѝ, после по гърдите ѝ и застана на рамото ѝ. Близна я по ухото. Джейк почувства завист към животинчето.

— И така, какъв е планът? — попита той с насмешка. — Май ще присадиш мозъка ми в тялото на този Джейк Младши, а?

Ейнджъл се засмя:

— Не забелязваш ли нещо смешно в начина, по който плъхчето се движи?

Джейк полагаше голямо усилие, за да сдържа нетърпението си.

— Не. Само докосна гърдите ти с лапичките си и те целуна по ухото, което и аз самият много бих искал да направя. Бих казал, че движенията му са наистина добри, но май има нужда от възпитание, заради обноските. Е, какво е особеното?

— Особеното е — каза Ейнджъл, — че преди шест седмици плъхчето Джейк не можеше да си помръдне нищо, освен мустачките. Беше преживяло 90-процентно нараняване на гръбначния мозък. Беше „траен и необратим“ инвалид.

Вълнение разтърси Джейк. Сякаш целият свят се промени пред очите му. Погледът му се залепи за плъхчето — сега му се струваше, че то беше най-красивото нещо, което бе виждал някога. Зави му се свят. Чувстваше се, сякаш се носи като перце из въздуха. Вълнението му бе силно до степен, която не бе изпитвал, и това донякъде го плашеше. След миг той разпозна това непознато чувство: *радост!*

— Ейнджъл... чакай малко. Ти... Господи, не мога да повярвам...

— Не те лъжа, Джейк. Не бих го направила.

— Господи, Ейнджъл! — Той местеше непрестанно погледа си между лицето ѝ и лазещото по рамото ѝ плъхче. — Какво е това? Идваш тук, знаеш, че днес е последният ден, и ме прекарваш през целия този театър. Разправяш ми всичките тези неща: да не те напускам, дали държа на теб... И на всичкото отгоре плачеш, сякаш наистина щях да умра днес.

— Искаш да кажеш, че си променил решението си? — попита невинно Ейнджъл.

— Не сменяй темата!

— Плаках, защото ти премина през толкова много усилия. А аз опитах... най-напред по първия начин, защото знаех, че ако ти бях казала веднага за плъха, щях да изгубя възможността да науча какво наистина чувстваш към мен.

Джейк се опита да подреди мислите си и да си припомни какво ѝ бе казал досега в разговора. Дали ѝ беше казал, че я обича или пък — че не може да я обича? Каквото и да беше — оставаше си в миналото. Като че ли плъхчето изтриваше от съзнанието му всички други мисли. Ето го — седеше си кротко на рамото ѝ. Неговото спасение. Почистваше мустачките си с бързи движения на лапичките. Спря се и погледна към Джейк. И той почувства как през тялото му протича най-невероятната и топла лекота. Сякаш сърцето му се носеше върху езеро от чисто злато. Искаше му се да сграбчи Ейнджъл и да я целуне. По дяволите, той беше готов да целуне дори плъхчето.

— Значи искаш да знаеш какво чувствам към теб? — попита той. — Обичам те, Ейнджъл! Разбира се, че те обичам!

Тя се усмихна с половин уста:

— Много ясно... каза го... сега, когато си готов да заобичаш когото и да е, стига само изследването да ти помогне.

Не когато и да е — помисли си Джейк. За миг обаче той отново си представи как насочва мерника към главата на Фредо. — *Не, ще мисля за Фредо по-късно.*

— Анджела!

Джейк разпозна този глас, който долетя откъм коридора. Доктор Греъм влетя в полезрението му, сграбчи плъхчето от раменете на Ейнджъл и бързо го постави обратно в кутията. Погледна към нея:

— Какво си мислиш, че правиш?

— Решавам цели два проблема наведнъж — каза Ейнджъл.

Греъм я изгледа с празен поглед:

— Анджела! Не можеш просто така да вземеш плъх от лабораторията. Когато видях, че липсва един, направо щях да си изкарам акъла. — Той звучеше ядосан и наранен.

Джейк почувства дълбоко вътрешно удовлетворение, защото сега липсващото парче от загадъчната мозайка на доктор Греъм си дойде на мястото. Значи този човек правеше изследване върху лечението на наранен гръбначен мозък. И бе постигнал голям успех.

Ето защо ме гледаше като че ли съм кокошката, която ще снесе златно яйце — помисли си Джейк.

Той прочисти гърлото си:

— Добро утро, докторе. Кога можете да ме оперирате?

Очите на Греъм се разшириха. Той погледна гневно към Ейнджъл:

— Ах, ти. Не трябваше!

— Не се дразни, чичо Джо. Трябваше да го направя.

Чичо Джо? — помисли си Джейк. — *Боже, тази жена е почти толкова добра в прикриването на тайни, колкото съм и аз.*

— Какъв е проблемът, докторе? Вие сте гений. Направили сте така, че плъхчето да проходи отново. Сега аз искам да ви стана доброволец.

Доктор Греъм погледна Джейк. В погледа му едновременно се четяха неотминал гняв и алчно размишление. Това се стори смешно на Джейк и той едва не се разсмя. Греъм се хвана за главата:

— Не. И дума не може да става. Нямаате представа с какви неща е свързано всичко това. — Той стрелна още един мрачен поглед към Ейнджъл. — Какво си му казала?

— Всичко.

— Пресвета Дево! — Греъм започна да си скубе косите, обърна се и погледна към тавана. Измърмори с едва чул глас: — Ако не беше дъщеря на единствената ми сестра...

Джейк усети, че започваше да се ядосва. Не му харесваше тонът на този човек към Ейнджъл. С голямо усилие все пак запази гласа си спокоен:

— И така, какъв е проблемът, доктор Греъм?

— Какъв е проблемът ли? Какъв бил *проблемът!* По-скоро попитайте какво не е проблем в този момент. Това изследване трябва да бъде запазено в абсолютна тайна, докато не постигна ясен и неоспорим успех. Ако изобщо постигна такъв...

— Мога да пазя тайна.

Греъм го изгледа с едва доловимо отвращение:

— О, нима? Май досега доста добре се упражняваше в това, нали?

— Чичо. — Гласът на Ейнджъл беше нисък, но с остра нотка.

Джейк усети, че те имат някакви търкания по отношение на него. Помисли си: *Значи той още смята, че аз съм стрелял по Уайни. Ето защо ме гледа като някаква отрепка, която не заслужава дори да покрива земята под краката му. Явно той и Ейнджъл са спорили по въпроса.*

Греъм отново го погледна:

— По-добре си дръжте устата затворена за всичко, което току-що узнахте, или...

— Докторе, няма нужда да ме заплашвате — тихо каза Джейк. — Всъщност това е малко неразумно, не смятате ли? Ако наистина бях такъв тип човек, че да ви съсипя тайната, би било по-добре да не ме обиждате.

— Съжالياвам — каза Греъм с плахо усилие да звучи искрено. — Просто е прекалено, наистина прекалено рано за опити с хора. Вчера обясних това на Ейнджъл. Само защото засега плъх номер двайсет и три си е възвърнал подвижността, ние не можем да се чувстваме на седмото небе. Някои от оперираните плъхове имаха психични усложнения. Други пък отново се обездвижиха. Господ знае още колко други, засега невидими проблеми, могат да изникнат.

— И така, след колко време ще можете да ме оперирате?

Греъм вдигна безпомощно ръце и погледна към тавана:

— Човече, явно изобщо не ме слушате.

Джейк беше твърде превъзбуден, за да отговори. Никога не си бе представял, че хладният доктор Греъм можеше да говори толкова разпалено.

Греъм си пое дълбоко дъх.

— Нека опитам още веднъж да ви обясня всичко. Опасявам се, че Ейнджъл ви е дала напразни надежди, господин Нахт. Да, този плъх си възвърна напълно подвижността на крайниците. Четири други плъха обаче, като си възвърнаха подвижността и усещанията, стигнаха и до психични усложнения. А имахме и други, по-печални резултати. Субсидията ми скоро трябва да бъде подновена, а хората от Националната хирургическа асоциация също като мен знаят, че въпреки малкото вълнуващи успехи, все още сме твърде далеч от разработването на резултатен подход. Всъщност те ми казаха, че ще подновят субсидията ми, само ако включат и двама от техните изследователи.

Греъм отиде до прозореца и се загледа навън.

Джейк виждаше, че докторът кипеше от гняв. Можеше да разбере защо.

— Искате да кажете, че ви изнудват да им дадете парче от тортата?

— Изобщо не е така — каза Греъм, без да се обръща. Но тонът му издаваше, че точно това бе искал да каже. — Те... мислят, че може би ще успеят да помогнат за разрешаването на проблема.

— Значи смятат, че техните хора са по-умни от вас, въпреки че вие сте разработили всичко.

Този път Греъм не каза нищо.

Ейнджъл се усмихна и вдигна палеца си към Джейк в знак на потвърждение.

— Докторе, казахте, че сте имали и някои по-печални резултати. По-печални ли са, отколкото човек да остане парализиран?

— Да — каза Греъм с нисък, уморен глас.

— Извинете, но смятам, че май мога да усетя дали това е вярно, малко по-добре от вас. Казахте, че някои от плъховете са имали психични усложнения. Какво ще рече това?

Греъм се обърна и го погледна в очите:

— Непрекъснато се лутаха насам-натам и се блъскаха в разни неща. Хапеха се един друг. Някои от тях бягаха в кръг, докато не паднаха от изтощение. Беше очевидно, че са загубили напълно представа за реалността.

— Докторе, ще се изненадате ли да научите, че стотици пъти съм се молил на Бога да загубя представа за реалността?

— По-скоро се изненадвам, че изобщо можете и да се молите.

— Чичо...

Джейк стрелна поглед към Ейнджъл, за да я успокои.

— Извинете — сухо каза Греъм. — Беше неволно.

— Няма проблем, докторе. Но доколкото разбирам от всичко това... — Джейк се спря, защото видя Греъм да гледа тавана. И си каза: *Откритие номер две: Не само смята, че съм убиец, а на всичкото отгоре ме мисли и за глупав.* Джейк с изненада откри, че това не го ядосваше. Ако този човек можеше да му помогне да проходи отново, той би му простил абсолютно всичко.

— Колко време бяха парализирани плъховете с психични усложнения, преди да ги оперирате?

— Зависи — каза Греъм. — От три-четири седмици до три месеца.

— И откъде знаете, че те не са получили психичните усложнения, още докато са били парализирани? Какво ли изобщо може да направи някой плъх, който не може да се движи, за да разберете, че е полудял?

Греъм вдигна глава. Внезапно в погледа му се появи респект. Обаче той каза:

— Ако това бе така, тогава те трябваше да възстановят психиката си след възвръщането на тяхната подвижност...

— Глупости. Доктор Греъм, вие сте гений. Ако изследването ви успее, ще се запишете завинаги в историята, а първото нещо, което ще направя, след като ме оперирате, ще бъде да ви целуна краката. Но вие не знаете какво е да си парализиран. Бях на прага на лудостта. Представете си, че държите ръката ми, а аз дори не мога да мръдна някой от пръстите си. Цели два месеца единственото нещо, което исках, беше да умра. Смеех се без причина. Скърцах със зъби. Фантазирах си, че душата ми е извън тялото и се носи в пространството. Ако трябва да продължа да живея така, казвам ви,

наистина ще загубя представа за реалността. А веднъж, след като това се случи, дори и след това да прохода отново (ако изобщо осъзная, че мога да ходя), вероятно ще смятам, че това е някаква измамна част от фантазиите ми и ще се страхувам отново да стана нормален.

— Разбирам какво се опитвате да ми кажете — каза Греъм. — Но трябва да разберете, че повечето от парализираните въобще не полудяват.

— Пак искам да ви попитам: откъде пък можете да знаете? Ако имате предвид, че инвалидите не се влачат по Бродуей и не си говорят сами, може би сте прав. Но помня, че някой тук ми каза, че една трета от парализираните правят опити за самоубийство. Пълната неподвижност променя хората, докторе. Не само тялото се променя, а и умът. А дори и прохождането да може да ме върне към реалността, може би това не е толкова лесно за един плъх. Може би с техните мозъчета става така, че онова, което са преживели по време на парализата си, е довело до по-необратими последици, отколкото биха били те при хората.

Греъм го погледна с усмивка:

— Господин Нахт, могли сте да направите доста добра кариера в областта на науката.

— Оперирайте ме.

— По дяволите, човече, ти не разбираш. Лекарската колегия в никакъв случай няма да ми разреши да експериментирам с хора на този етап.

— Ами не я питайте тогава.

— Не ставайте смешен — каза Греъм. — Могат да ме накажат сурово. Със сигурност ще загубя субсидията. Може дори да ми отнемат разрешителното.

— Как ви звучи сумата пет милиона и двеста хиляди? Дали тя би ви накарала да се претрашите?

Греъм го погледна:

— Пет милиона?

— Е, добре. Ще си запазя двестата хиляди. Не сте ли чули още, че станах доста богат човек?

— И ще направите това? Ще финансирате изследването ми?

— Мислех да използвам парите, за да помогна на държавата да се пребори с бюджетния си дефицит — каза сухо Джейк. — Но при

сегашните условия мисля, че е по-удачно да помогна на вас.

— При сегашните условия...

— Първо, няма да казваме на никого. Ако ми помогнете да прохода отново, ще се преструвам на парализиран, докато не ме изпишете от болницата и не се скрия от погледа на хората. — Джейк спря за миг и си каза: *И без това ще трябва да направя точно така, независимо от развитието на нещата...* — после продължи: — И да не успеете да ми помогнете, нещата пак остават така. Никой, освен вие, аз и Ейнджъл, никога няма да разбере какво сте правили с мен. А сега към второто условие. Ако някак си от Асоциацията научат за това и дойдат при вас, аз ще поема финансирането ви, а вие, с извинение за израза, можете да им кажете да си заврат субсидията там, където е тъмно като в рог. И трето, ще ви дам петте милиона, независимо какво точно ще се случи. Но най-важното, докторе, е, че ще трябва да преминете от плъховете към мен.

Греъм се загледа в него доста продължително, но Джейк бе наясно, че той в момента не вижда него, а си представя възможните варианти. Представя си известността и славата, с които ще се покрие, независимо че няма да може веднага да разгласи успеха, постигнат с Джейк. Или пък си представя и нещастieto, ако бъде разкрит, загубата на субсидията и може би — утехата от петте милиона.

— Съжалявам — каза накрая Греъм. — Просто не мога да рискувам.

16. ПОД НОЖА

Джейк изпадна в еуфория, когато Ейнджъл го подкара с количката към лабораторията на доктор Греъм. Ако някой ден все пак проходеше, щеше цяла нощ да танцува с Ейнджъл. Двамата щяха да танцуват, докато паднат от изтощение на пода и започнат да се гаят един друг.

Не мога да се овладя — помисли си Джейк.

Опита се да размисли върху предупрежденията, които Ейнджъл и доктор Греъм му бяха отправили предната седмица: *Операцията може и да не бъде успешна, а дори и да бъде, може да настъпи умствено разстройство.*

Е, и? За него нищо не можеше да бъде по-лошо от преживяното през последните четири месеца. Операцията можеше да му върне подвижността, а липсата на операция със сигурност щеше да го прекърши.

Джейк се загледа в красивото лице на Ейнджъл. Тя изглеждаше напрегната и притеснена. Коридорите на болницата като че ли нямаха край. Струваха му се препълнени с хора — особено с лекари и сестри. Ейнджъл не спираше да казва „здравейте“, „как сте“, „добро утро, доктор Еди-кой си или Еди-коя си“. Гласът ѝ звучеше доста спокойно, почти нормално, но Джейк усещаше, че тя изгаряше от напрежение. Ако някой дори само си представеше, че тя го кара към лабораторията на доктор Греъм за операция, а не просто за преглед, това щеше да бъде краят за доктора.

Джейк се чудеше как ли точно Греъм възприемаше всичко това. Беше му ясно, че той го смята за долнопробна отрепка, която може би е стреляла по сенатор Уайнгартън. За Джейк обаче това „може би“ бе по-скоро положително, отколкото отрицателно. Може би в съзнанието си Греъм щеше да си представя, че оперира осъден престъпник или поне престъпник, който заслужава да бъде осъден. И ако операцията се оказеше неуспешна, Джейк Нахт щеше да си получи заслуженото — смъртно наказание.

Ами ако операцията се оказеше успешна?

Дали доктор Греъм се бе замислял над факта, че може да върне един убиец обратно на улицата? А може би бе решил, че дори това си струва в името на по-висшето добро. Греъм изглеждаше изцяло посветен на своята работа. Сигурно би направил всичко в името на науката. Беше обсебен от изследванията си.

Джейк разбираше това чувство на обсебване. Защото ако доктор Греъм успееше днес, първото нещо, което самият Джейк би направил, след като проходи, би било да се добере до Фредо, Мистър К и Данцигер — това бе мисълта, с която той бе заспивал и се бе събуждал всеки ден, откакто бе в тази болница.

Представи си как ще изглежда лицето на Фредо, секунда преди да го пониже куршумът.

Ей, Джейки, ама ти можеш да ходиш бе! Мамка му, какво... О, боже! Не, не стреляй...

Двукрилата плъзгаща се врата пред Джейк се отвори. Те влязоха и вратата се затвори отново. Ейнджъл се успокои. Обърна се и заключи. Джейк ѝ намигна. Тя му се усмихна, макар че все още бе леко припряна и напрегната. Доктор Греъм се появи пред погледа им. Вече се бе приготвил за операцията. Изглеждаше малко странно със зелената маска на лицето, която правеше очите му да изглеждат по-големи. Имаше някакъв странен блясък в погледа му, сякаш самият той нямаше търпение да започне.

— Наясно ли сте с подробностите? — попита той.

— Да — отговори Джейк.

— Официалната версия е, че днес съм ви изпратил в частна клиника, където да ви бъдат направени изследвания. Това ще ни спечели достатъчно време, за да се справим с евентуалните неблагоприятни последици от операцията. А вие в никакъв случай не трябва да споменавате, че сте идвали в тази лаборатория и сте претърпели операция.

— Разбирам, докторе.

— Надявам се. Това може да ме съсипе. Ако успея да възстановя подвижността ви, може да се окаже доста трудно да имитирате парализа, но ще бъде жизненоважно да го правите. Доста хора имат някаква представа за предмета на моето изследване. Трябва да избегнем всякакво подозрение.

— Напълно съм съгласен, докторе — каза Джейк, като потисна усмивката си. Ако имаше късмет да възстанови подвижността си, самият той щеше да си има доста основателни причини да се преструва на парализиран.

Поне докато не настъпеше точният момент.

— Съгласен сте с всичко това, така ли?

— Кълна се — натърти Джейк.

— В такъв случай, готов ли сте?

— Повече от готов, докторе.

Маската на Греъм се изду за миг и Джейк разбра, че докторът е въздъхнал дълбоко. Греъм кимна на Ейнджъл. Тя застана отстрани на Джейк и той я видя как повдига ръката му. Държеше спринцовка. Погледна набързо Джейк:

— Това е само барбитурат — каза тя. — Няма нужда да те приспиваме напълно.

— Добре. — Джейк не харесваше идеята да бъде опериран под пълна упойка. Така му подсказваше отдавнашната му параноя.

Ейнджъл се концентрира върху ръката му. Миг след това погледът му се премрежи. Струваше му се, че се носи в приятна мараня. Усети мириса на нещо прекрасно.

— Какво е това? Парфюм ли?

— Не, това е бетадинов дезинфектант — каза Ейнджъл. — Съдържа главно йод.

— Ха. — Джейк си помисли, че това наистина е доста забавно.

— Сега ще те сложим на операционната маса — каза Греъм. — Ще направим всичко възможно да не те раздрусаме много. Обикновено четирима души се занимават с тази част от работата.

— Е, съжалявам, но май ръцете ми в момента са малко заети с други неща и няма как да ви помогна — каза Джейк. Не можеше да види дали Греъм се бе усмихнал на шегата му.

— Едно, две, три — каза Греъм и светът около Джейк започна да се движи. Погледът му се спря върху зелените плочки в лабораторията. Струваха му се прекрасни. Сложиха му подпора под брадичката. Барбитуратите го накараха да се почувства добре. Сега той усещаше, че дори Фредо да влезеше, за да се заяжда с него, той щеше да му се надсмее. А ако умреше, щеше да го направи с усмивка.

— Ще започнем след няколко минути — каза Греъм. — Ейнджъл трябва да се приготви.

Джейк продължаваше да гледа в плочките.

— А сега, моля ви, разберете, че това не е само хирургична операция — каза Греъм. — Всъщност хирургичният аспект тук е незначителен. Ще ви отворя, за да се покаже мястото, където е бил наранен гръбначният ви мозък, ще го прегледам и ще го инжектирам с нервна тъкан в солен разтвор. После ще скрепя мястото, прорязано от куршума, с оментум. Това е тъкан, която обикновено се намира между стомаха и дебелото черво...

— Откъде ще я вземете?

— Моля?

— Откъде ще вземете тоя о... ментум? Да не си държите малко във фризера? — *Боже, трябваше да съм по-тактичен.*

— Какво имате предвид?

— Имам предвид дали я пазите във фризера, след като преди това сте я отрязали от някого — каза Джейк.

— Да, така е. Тъканта е от един мъж, който тази сутрин почина вследствие на автомобилна катастрофа. Беше решил да позволи след смъртта си да бъде използван като донор на органи. Оментумът съдържа разнообразни вещества, които подпомагат растежа на кръвоносните съдове и нервите...

Джейк го остави да си говори. Греъм имаше нужда от това, защото беше напрегнат. И Джейк беше напрегнат. Да говори за хора във фризера. Боже! Направи си бележка наум никога повече да не позволява на никого да му дава барбитурати.

— Готова съм — каза Ейнджъл.

Джейк бе забил поглед в плочките, твърдо решен да си държи устата затворена. Минутите едва се влачеха. Греъм изломоти някакви кратки, но загадъчни за Джейк инструкции към Ейнджъл. Джейк дочу дрънченето от допира на метал в метал. Вероятно това бяха хирургическите инструменти.

Не е чак толкова зле — помисли си той...

И тогава той усети нещо в гърба си. Разтърси го силна болка и стисна зъби. Обаче вместо да утихне, болката се засили. Продължаваше да става все по-силна и по-силна. Стори му се, че дочу

как някой извика, но изведнъж осъзна, че това бе самият той. Всичко стана черно пред очите му.

* * *

Той се събуди и усети ужасна болка. Сякаш целият му гръб бе разрязан, а някой забиваше игли в костите и нервите му. Той изстена и отвори очи. Ейнджъл бе надвесила глава над него. Лицето ѝ бе преbledняло и загрижено. Лицето на Греъм изникна до това на Ейнджъл. Кожата му имаше пепеляв цвят. Той бе свалил маската.

— Какво стана? — изстена Джейк.

— Операцията завърши — каза Греъм. — Още сте в лабораторията. Как се чувствате?

— Сякаш някой тренира мятане на японски ножове по гърба ми.

— Мили боже. Съжалявам. Никой от плъховете не реагира по този начин. Но това може би е обещаващ знак. — Той кимна на Ейнджъл.

Джейк усети слаб натиск в ръката си, а след това — някаква странна хладина. Почти изведнъж болката намаля.

— По-добре ли си сега? — попита Ейнджъл.

— Да, много. Още ме боли, но смятам, че мога да се справя с това.

Ейнджъл и Греъм се спогледаха.

— Току-що ти инжектирах голяма доза морфин — каза Ейнджъл. — Ефектът ще трае между четири и шест часа.

— Какво имахте предвид, като казахте „обещаващ знак“? — попита Джейк и насочи поглед към доктор Греъм.

— Сетивните нерви в гръбначния ви мозък явно още функционират. Би трябвало и с двигателните да е така, но не мога да бъда сигурен.

Джейк почувства как въодушевлението му се завръща. Разбира се! Щом можеше да усеща болка, значи можеше да усеща и други неща.

— И кога ще се разбере със сигурност?

— Когато проверим дали ще успеете да помръднете поне един от пръстите си.

Погледът на Джейк се премрежи отново. Гласът на доктора започна да отслабва в ушите му. Тъмнината отново обгърна Джейк.

* * *

Когато се събуди отново, видя, че се намира в друга стая. Изглеждаше като болнична стая, но Ейнджъл му каза, че се намира в клиниката на чичо й Джо в Бруклин.

В продължение на два дена той спа, като оставаше буден само когато Ейнджъл го хранеше. Питаше я за деня и часа и отново се потапяше в приятния океан на морфиновите сънища.

Загуби представа за времето.

Събуди се за пореден път. Сега съзнанието му беше по-ясно и той усети как болката се завръща. Завъртя главата си настрани и видя Ейнджъл да спи на един стол до леглото му. Миг след това агония разтърси гърба му и той едва си пое дъх. Докато се бореше отчаяно да не изстене, пъкна ръка под завивката...

Пъкна ръка под завивката!

Джейк се задъха от шока и възбудата. Вълна на екзалтация заля съзнанието му. Боже, ръката му — той бе усетил как дясната му ръка току-що се бе озовала под завивката и бе достигнала чак до ръба на леглото! Още усещаше силна болка, но какво от това. Боже, какво от това! Болката щеше да отmine. Той можеше да се движи! Джейк почувства как лицето му се изви в дивашка усмивка.

Аз идвам, Фредо.

ЧАСТ ТРЕТА. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

17. РЕХАБИЛИТАЦИЯТА

Април

Джейк седеше на ръба на леглото и стискаше кухата гумена топчица, с която раздвижваше пръстите си. При всяко стисване ръката му се разтърсваше, а зъбите му потракваха.

Убеждаваше сам себе си, че изобщо не е в лошо настроение. И как би могъл? По дяволите, преди три месеца лежеше на леглото, без да може да се помръдне, и искаше да умре, а сега някакво чудо му бе върнало тялото, бе му върнало самия живот. След като бе ударил такъв знаменит и емоционален джакпот, той не можеше дори да си представи, че някога вече отново би могъл да изпадне в лошо настроение.

Е, добре — явно, все още това нововъзвърнато тяло беше немощно, бледо копие на онзи Джейк Нахт, който бе съществувал преди изстрела на Данцигер. И все пак, немощното тяло беше много по-добро от парализираното, ама наистина много. Тялото му пак щеше да се стегне като преди — той вече работеше упорито за това. И после щеше да се добере до там...

Като самия дявол.

След операцията той можеше да хваща листа, а сега вече — цяла гумена топчица. Това беше голям напредък. О, да можеше и да ходи, всъщност — по-скоро да се клатушка. Болката бе отшумяла, но сякаш немощта беше решила да си свие гнездо в него завинаги. Месеците, които бе прекарал неподвижен в леглото, бяха изиграли известна роля. Ейнджъл продължаваше да го уверява, че немощта му и липсата на координация са напълно естествени и очаквани. Казваше му, че докато той беше парализиран, тя и другите сестри в болницата бяха движили ръцете и краката му всеки ден, за да забавят отслабването на сухожилията и връзките му, но по този начин почти не можеше да бъде запазена мускулна маса. С други думи, мускулите му бяха станали на пихтия. И не само големите мускули на ръцете и краката, а и малките — на пръстите, около ребрата, по гърба. Гърбът го заболяваше от терапевтичните упражнения. Той бе със седем килограма по-лек от

момента, в който бе застрелян, и това не беше зле. Обаче се дразнеше от слабостта, която пръстите му напипваха по бицепсите. Главата престана просто да се поклаща върху раменете, но вратът постоянно го болеше.

Дори сега, след месеци работа, стискането на топчицата му струваше огромни усилия. Координацията му беше така обърквана, че трудно можеше да задържи дори писалка, а дори за да надраска името си, му трябваше огромна концентрация. Тук, в клиниката на Греъм, Джейк нямаше никакъв шанс да се добере до оръжие. А какво оставаше за това — да го вземе в ръце, да се прицели и да дръпне спусъка... Дори и това да бе възможно, той знаеше какво би станало. Най-вероятно щеше да улучи стената вместо пода.

Ако положението останеше такова, той щеше да има толкова голям шанс да се промъкне до Фредо и да пусне куршум в главата му, колкото и да спечели олимпийския турнир по тласкане на поле.

Търпение — каза си той. — Винаги съм го имал преди. Никога не атакувах целта, преди да съм планирал всяка стъпка, да съм определил маршрута за бягство, да съм обмислил всички възможни варианти и да съм направил няколко тренировъчни стрелби при същата светлина и разстояние, както при самия удар. Понякога подготовката ми отнемаше седмици. Така че, защо ли сега съм се разбързал толкова?

Това е лично — ето защо.

Джейк стисна по-силно топчицата и се опита да се фокусира върху наградата: куршум между очите на Фредо. Но преди това щеше да стреля в дясното му коляно, после — в слабините, а след това щеше да го остави да лежи безпомощно и да се разкъсва от ужасяващата болка. И накрая — финалният изстрел в главата. Доста по-милостив край за Фредо, отколкото той заслужаваше. И всичко щеше да стане от разстояние, така че никой да не види Джейк. В последните мигове на живота си Фредо щеше да почувства омразата на Джейк, вложена в куршумите. Докато Фредо поемаше последния си дъх, някъде дълбоко в душата си щеше да усети кой го е убил, но щеше да бъде твърде късно.

А след това?

След като Фредо си отидеше, какво ли щеше да направи Мистър К? Фредо беше такава отрепка, че навярно имаше доста врагове.

Сигурно омразата ни никого от тях не беше по-силна от тази на Джейк Нахт, но Джейк Нахт беше парализиран, нали така?

Мистър К ще провери — помисли си Джейк. — Точно сега сигурно ме е забравил, но ако Фредо бъде убит, ще ме провери, просто за да се увери, че с мен не са се случвали разни чудеса. Така че, след като ударя Фредо, веднага ще се върна тук и ще легна в леглото. Ще бъда нащрек във всеки момент, ден и нощ, дори и ако Мистър К изпрати някого да влезе през прозореца ми посред нощ. Всичко, което трябва да направя, е да лежа неподвижно няколко седмици. Мамка му, писна ми от това. Греъм и Ейнджъл може да се учудят защо ли изведнъж съм станал толкова внимателен, но и те ще поддържат измислицата, защото Греъм си има доста основателни причини да пази тайната. И когато Мистър К се увери със задоволство, че съм си все така парализиран, отново ще ме забрави. Тогава ще се измъкна и ще очистя Данцигер — отзад, в гърба. С един изстрел в основата на врата — точно както и той направи с мен.

И веднага след това — самия Мистър К.

Трябва да го ударя преди да разбере за Данцигер. Всеки би могъл да е убиецът на Фредо, но Данцигер ще сглоби мозайката. Няма време за нещо по-специално. Мистър К ще бъде щастливец — чисто, бързо убийство. Съвсем изневиделица...

— Изглеждаш доста решителен!

Джейк почувства как застиналата на лицето му усмивка грейна. Сякаш Ейнджъл бе слънце, което изведнъж бе засияло в стаята. Искрящите й очи, кестенявата й коса, красивата й усмивка... Те го караха да усеща невероятна лекота в душата си... Само да вземеше ръката й, и всяка болка или недоволство изчезваха.

— Само гледай! — каза той.

С дивашко, отчаяно усилие той стисна топката до такава степен, че почти я сплеска. После я подхвърли към другата си ръка. Тя отскочи от дланта му и отлетя, преди той да успее да свие пръстите си. Посегна да я хване, но загуби равновесие. Той се изгърси от ръба на леглото и падна на коленете си. Лицето му гореше от притеснение.

Ейнджъл постъпи мъдро, като не се спусна да му помогне. Той се опита да се изправи, но краката му се разтрепериха. Обаче успя да се овладее, оттласна се от пода и зае отново мястото си на леглото.

— Е, предполагам, че май ще трябва да се поупражнявам още — каза той.

Тя вдигна топчицата и я сложи в ръката му, като не пропусна да докосне пръстите му със своите. Погали го нежно. Сърцето му подскочи от вълнение. Работиха заедно няколко минути — направиха няколко упражнения за раздвижване. Когато тя си отиде, той осъзна, че продължаваше да бъде все така в добро настроение.

* * *

Две седмици по-късно той изведнъж започна да напредва извънредно бързо. Ейнджъл му каза, че това също е било напълно очаквано. Но целта ѝ бе единствено да го успокои. Истината беше, че всъщност в този момент никой не можеше да предполага каквото и да било — все пак това си беше неизследвана територия. Никога преди това не са били правени опити за възстановяване на човешки гръбначен мозък.

Джейк продължаваше да напредва.

Четири месеца след операцията той седеше на масата за прегледи. Беше облечен в смешна болнична престилка. Доктор Греъм проверяваше рефлексите му, като го почукваше по коленете и лактите с гуменото си чукче. Джейк чуваше долитащите през прозореца звуци от уличното движение и от гукането на кацналите някъде наблизо гълъби.

Колко пъти Джейк бе отивал до прозореца, бе поглеждал навън, но не бе забелязвал нищо... Обаче преди няколко седмици лечението му сякаш бе преминало през вълшебен праг — завесата от болка и немощ се бе вдигнала и той започна да възприема и света извън тази стая. Прозорецът гледаше към широка бруклинска улица, по протежението на която имаше множество тухлени и каменни сгради. От прозорците им висяха сандъчета с цветя, боядисани предимно в тъмносиньо. След жилищните сгради той можеше да види старовремската сграда на някакъв театър. От пазарските сергии долиташе мирисът на палачинки, пържена риба и така любимото на Джейк козе сирене.

Малцина бяха тези от нюйоркчаните, които познаваха този малък район от Бруклин, който бе населен предимно от потомци на

северноевропейски имигранти. Джейк обаче не бе за първи път в този район. Беше го открил, малко след като бе поел бизнеса на Сардж, и в продължение на месец-два се бе опитвал да запомни наум разположението на улиците и сградите в града. Бе се опитвал непременно да запомня по няколко по-интересни сгради около всяка спирка на метрото.

Според Ейнджъл, самата клиника на чичо ѝ някога е била жилищна сграда, притежавана от норвежката леля на доктор Греъм. Когато тя починала, Греъм наследил сградата и я превърнал в център за рехабилитация. Все още обаче можеха да се видят следи, които напомняха за някогашното предназначение на сградата. Дори таванското помещение в готически стил все още съществуваше.

Споменът за този пращен тавански етаж изникна в съзнанието му. Само преди ден той бе успял да се изкачи до него и бе открил странен, забравен свят, изпълнен с някогашни огледала, кресла и дървени орнаменти, които изглеждаха така, сякаш са били запазени от някой старовремски санаториум. Имаше дори някаква стара машина за физически упражнения. Тишината наоколо бе завладяваща.

Джейк видя едно плюшено кученце. То бе част от колекцията плюшени животни на лелята, събирана години наред. За миг той си я представи как гали истинско кученце, как се грижи за него, как му дава храна...

Какво, по дяволите, ставаше с Джейк? За бога, та той гледаше някакво плюшено кученце и мислеше за чувствата на някаква стара жена, която никога не бе виждал. Сантиментални глупости. Трябваше да пази съзнанието си чисто и концентрирано само върху Фредо, Данцигер и Мистър К...

Доктор Греъм чукна Джейк по капачката на коляното и кракът му подскочи, но не толкова, колкото досега. Докторът му каза, че това е добър знак. Кожата на Джейк все още беше слабо чувствителна, сякаш тялото му бе опаковано в мека пластмаса. Той можеше да усеща, но всяко усещане му се струваше притъпено. Но и това все пак бе достатъчно на този етап, а и самото притъпяване намаляваше с всяка изминала седмица.

— Много добре — каза Греъм. — А как се чувстваш?

— Чудесно. Нямам оплаквания.

— Имам предвид твоето настроение, умственото ти състояние и така нататък.

Джейк потисна стона си. Греъм нямаше ли все някога да престане с това?

— Аз съм в добро умствено състояние. — Той почувства странното научно звучене на тези думи. Сякаш изведнъж родният му език бе станал чужд за него. Единственото нещо, което бе по-странно от новите му чувства, се оказваше необходимостта да говори за тях.

— И нямате кошмари? Нито пък странни импулси? — Греъм го гледаше съсредоточено.

— Ами-и-и. Май от време на време ме обзема желание да ходя на места, които са с рестриктивен достъп.

Греъм го изгледа с празен поглед.

Джейк продължи:

— Би трябвало да харесате шегата ми. В нея включих дори и една от вашите докторски думи.

— А, да. Разбирам. — Греъм се засмя леко.

Вратата се отвори, Ейнджъл се шмугна вътре и отново я затвори. Неспokoйното ѝ поведение подейства на Джейк като предупреждение. Сякаш целият му стомах се обърна, докато тя говореше:

— Някакъв човек е дошъл тук, за да види Джейк. Казах му да почака долу, но не знам дали ще ме послуша.

Джейк се шмугна в леглото, изправи тялото си и се покри със завивките. Успя да положи ръцете си встрани от тялото точно навреме, преди вратата да се отвори и Фредо да надникне вътре:

— Изненада!

Греъм се ядоса:

— Господине, извинете, но часовете за посещения са вечерно време.

Фредо изобщо не му обърна внимание. Гледаше към Джейк, който бавно извъртя глава настрани. Джейк си помисли: *Това е единственото движение, което мога да правя. Не бива да забравям това дори за секунда.*

— Здравей, Фредо — каза той.

Греъм се протегна, за да стисне ръката на Фредо, но Ейнджъл хвана неговата и го спря. Страхът в очите ѝ предизвика болка в душата

на Джейк. Нейната интуиция беше толкова добра, че и тя надушваше що за стока бе Фредо.

Жалко, че не мога да я защита — помисли си Джейк.

— Сигурен съм, че може да се направи изключение — каза Фредо. — И Джейки иска да ме види. Нали, Джейки?

— Да.

— Е, добре тогава — каза Греъм. — Но за в бъдеще, моля ви, опитайте се да идвате между седем и осем часа вечерта.

— Разбира се, докторе — каза Фредо, без да поглежда нито към Греъм, нито към Ейнджъл.

Когато те излязоха, той седна на ръба на леглото. Джейк видя, че тенът му бе доста добър, с изключение на бледите кръгчета около очите, които му бяха останали заради слънчевите му очила.

— Няма ли цветя? — попита Джейк.

Тенът на Фредо леко почервения:

— Онези бяха от Мистър К. Ако зависеше от мен, бих ти донесъл развалена риба.

— Увита във вестник.

— Схващаш. А бих ти донесъл и някое мъртво канарче.

— Винаги си бил любезен.

— Любезността е само за пичките. И като стана дума за тях, каква сестра щъка около тебе а, Джейки? Мисля, че можеш, дори парализиран, да го вдигнеш заради нея.

Джейк не показа нищо с изражението на лицето си. Не искаше да говори за Ейнджъл.

— Ако смяташ, че трябва да спя с рибите — каза той, — защо не направиш нещо по въпроса?

Фредо му се усмихна хладно.

— Това е единственото нещо, което искаш, нали, Джейк? Толкова си отчаян, че направо ще ме изядеш, за да го изкопчиш от мен.

Джейк го погледна. След миг погледът на Фредо се отклони встрани, зашари из стаята и накрая се спря отново върху Джейк.

— Много ще ти хареса. Нали, стари ми приятелю? Пускам ти един в главата и после идват да ме приберат. Но ако наистина го искаш, май дойде моментът, в който Мистър К може и да го уреди. Трябва да издържиш още само няколко месеца, докато хората на Дан Радър

забравят за теб. И тогава може да стане някоя автомобилна катастрофа или нещо подобно. Мистър К... Май още си му слабост.

— О, трогнат съм.

Фредо плъзна ръка под завивките. Пот изби по челото на Джейк, защото той разбра какво търсеше Фредо.

— Абе... тръбата, която ти бяха сложили в болницата, за да ти изпомпват пикнята... Къде е бе, Джейк?

— Не могат да ме оставят с нея през цялото време — каза той. — Може да ми излязат обриви.

— Е... и какво от това? Да не би да те оставят да си подмокреш леглото?

— Не го подмокрям. — Джейк извърна глава встрани.

— Пелени? — засмя се Фредо. — Страхотно. Заслужава си да се види. — Той дръпна завивките, погледна любопитно, но каза разочарован: — Не виждам нито една пелена, Джейк.

— Сменяха ми ги, когато ти дойде. Искаш ли старите? Ако искаш, ще ги намерят специално за теб. — Джейк устоя на бясното желание да протегне ръка, за да избърше потта от челото си.

— Много смешно. — Фредо се отдръпна на края на леглото и опря ръце на ръба. — Как стана така, че те преместиха тук?

— Защото в болницата не можах да направят нищо за мен.

— Ха. И дори не са успели да ти раздвижат пръстите?

Откъде ли е разбрал за това? Сигурно има по-добри връзки и ме е следял по-отблизо, отколкото си мислех.

— Не — каза Джейк. Той разтърси крак, за да имитира спазматичните, неконтролирани движения, които Фредо бе видял предишния път.

Очите на Фредо не се отделяха от тези на Джейк.

— Ако в болницата не могат да ти помогнат, какво пък толкова могат да направят тук?

— Нищо особено, мамка му. Обаче тук е по-спокойно, а и персоналът е добър. Поддържат ме чист и сух. По дяволите, Фредо, какво толкова си се загрижил за мен? Платил съм си с моите пари, не с твоите.

— Има ли други пациенти тук?

— Не знам.

— Не ми изглежда да има. Вече разгледах наоколо. Май на това му се вика „заведение за индивидуално лечение“, а? Не ти ли липсват лекарите? Тук уж няма пациенти, а за теб били направили изключение. Как стана така бе?

— Пет милиона могат да купят доста изключения.

Фредо го изглежда:

— Малко странно се чувствам заради теб, Джейки. Да не се опитваш да излъжеш лъжеца? Джейк — Хитрия Лисан, а? Да не се опитваш да метнеш стария приятел Фредо, а? Да не го караш да мисли, че не можеш да се движиш и да чувстваш, а всъщност да можеш?

Джейк се опита да отгатне какво очакваше Фредо да чуе от него.

— Знам, че си глупав, но нали няма нужда да бъдеш и невежа? Мислех, че си го разбрал: когато гръбначният ти мозък е наранен, той си остава наранен. Не нараства отново. Защо не вземеш да се разкараш оттука и да ме оставиш на мира?

Фредо се усмихна. Бръкна в сакото си, извади цигара и я запали.

Косата на Джейк настръхна, но той каза:

— Давай. Щом доктор Греъм подуши дима, ще изпрати охраната. Ще ти харесат, Фредо. Май и двамата са били професионални кеч борци.

— Леле, че се уплаших — каза Фредо и дръпна от цигарата.

— Добре. Пуши си. Ще ми бъде весело да гледам, когато дойдат да те помолят да загасиш цигарата.

Фредо вдигна завивките от краката му и Джейк разбра какво щеше да последва.

Боже!

Паника обзе Джейк и го стисна за гърлото. Чувствителността на кожата му бе притъпена, но дали щеше да понесе това? Опита се да си представи, че краката му са замразени в леден блок. Кожата е посиняла от студ и той е загубил възможността да чувства. Представи си как отчаяно се нуждае от нещо горещо, с което да я докосне, за да не умре от студ...

Фредо повдигна крака му...

Студено ми е, толкова ми е студено, че само допирът на нещо горещо ще ме оправя...

Фредо допря огънчето на цигарата до кожата между пръстите на краката му...

Боже... Болката... Въпреки притъпената чувствителност мозъкът му щеше да побелее от това усещане. Той искаше да извика, трябваше да извика...

Фредо натискаше цигарата в крака му, докато не я угаси. Пусна крака му. Разочарованото изражение на лицето му достигна до очите на Джейк. За миг Фредо изглеждаше така, сякаш искаше да потъне вдън земя...

Не, дръж се. Още не си спечелил.

— Никой не може да бъде толкова издръжлив — изръмжа Фредо.

— Какво си ми направил, мръсен кучи син такъв? — извика гневно Джейк. — Да не си ме изгорил?

18. ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Със свито сърце Джейк очакваше Ейнджъл да му зададе въпросите си. Вместо това обаче, тя изглеждаше напълно съсредоточена в крака му, като издаваше леки съчувствени звуци, докато мажеше изгореното с мехлем. Джейк усещаше парещата болка — сякаш огънчето на цигарата още бе в досег с плътта му. Но той усещаше и хладината на нейната ръка, която галеше глезена му.

— За щастие, още не съм си възвърнал напълно усещанията — каза той, защото имаше нужда да прекъсне тишината.

За негова изненада Ейнджъл се засмя страховито:

— И така да е, сигурно те е заболяло много. А ти дори не си помръднал крак? Джейк, как успя да *издържиш*?

— Просто направих каквото трябваше.

Дали този отговор бе убедителен?

Тя го погледна и той видя израз на възхищение в погледа ѝ. По дяволите, това го разяждаше отвътре. Кога най-после щеше да му зададе въпроса си?

— Ти си много смел мъж, Джейк Нахт.

— Ами... не исках да провалям изследването на чичо ти.

Този път смехът ѝ бе по-твърд:

— Вярно е. Понесъл си изгаряне по крака трета степен, за да предпазиш своя лекар от опасността да му се схване езикът от говорене пред Комисията по етика.

— И от опасността да загуби субсидията си. Да не забравяме и това.

Въпреки болката Джейк усети, че и той се усмихваше. Възможно ли беше тя наистина да не се страхува от него? Нима тя не се страхуваше, че обвиненията на Данцигер можеха да се окажат верни? Тя имаше толкова проникателен поглед върху хората, а Фредо беше очевиден мафиот. Дори и да не използваше интуицията си, за да отгатне, че Фредо е мафиот, щеше да отгатне що за човек би изгорил друг човек с цигара. Освен това, тя можеше да се досети лесно, че Фредо бе направил това, за да се убеди, че преместването на Джейк в

центъра за рехабилитация не означава, че той ще си възвърне подвижността на ръцете и краката.

Какво ми става? Трябва да забравя за Ейнджъл. Би трябвало да се чувствам като на седмото небе. Заблудих Фредо. И той няма да ме усети, като отида при него.

Горещо, злорадо удоволствие обзе Джейк и болката най-после отслабна.

— По-добре ли си? — попита Ейнджъл.

— Да.

Тя бинтова крака му.

— За известно време ще се наложи да не стъпваш с този крак. Но има още много други неща, които бихме могли да вършим. Имаш нужда и от допълнително раздвижване на ръцете...

Греъм влезе в стаята и изчака, докато Ейнджъл свърши. Лицето му беше мрачно и Джейк знаеше, че за разлика от Ейнджъл, Греъм имаше въпроси към него. Дали щеше да ги зададе в присъствието на Ейнджъл?

— Господин Нахт, как ще обясните това?

Джейк се опита да скрие раздразнението си. Разбира се, че Греъм щеше да пита в присъствието на Ейнджъл. Защо не?

Никога не престана да подозира, че съм престъпник. Така че защо да пропусне възможност като тази, за да докаже това на Ейнджъл и да подкопае чувствата, които тя изпитва към мен. Гадна надувка.

Гадната надувка, която ми върна живота.

— Защо този... Фредо ти направи това? — подсказа Греъм.

— Искаше да се увери, че наистина съм парализиран.

— Очевидно. Обаче защо пък точно на него ще му пука толкова много за това?

— Чичо...

— Не, Анджела, важно е. Време е да изясним някои неща. И твоята безопасност може да бъде застрашена заради него.

Ейнджъл взе мехлема и бинтовете и отиде до вратата.

— Мисля, че трябва да останеш, за да чуеш всичко — каза Греъм.

Копеле — помисли си Джейк. — Май си стоял много време при плъховете и си станал такъв.

Ейнджъл се обърна и погледна чичо си с недоволство:

— Мислиш само за това какво си направил за Джейк. Може би трябва да спреш за малко и да се замислиш какво е направил и той за теб.

Тя излезе, докато очевидно поставеният натясно Греъм се опитваше да намери отговор. Той се обърна към Джейк с откровена неприязън.

— Не искам тя да се почувства наранена, господин Нахт.

— Нито пък аз.

— Тогава смятам, че ще бъде по-добре, ако изясним нещата. Вие стреляхте по сенатора, нали? А този Фредо е престъпник. Направили сте го за тях, но са ви натопили. Сега не смеят да довършат работата, защото това доста силно ще подсказе за ролята им в цялата тази история. Обаче те правят всичко възможно, за да се уверят, че няма да тръгнеш да им изравняваш резултата.

Джейк беше впечатлен, но с нищо не показва това. Поклати глава:

— Докторе, току-що събрахте две плюс две, но получихте двайсет и две.

— Така ли? Тогава защо Фредо реши да си гаси цигарата в крака ви?

— Защото ме мрази.

— И защо?

— Веднъж се опита да ме подкупи, но го издадох на ченгетата.

— Да ви подкупи ли? За какво?

— За да му позволя да скрие малко забранени вещества в склада, където бях нощен пазач.

Подозрителният поглед на Греъм беше почти комичен. Изведнъж Джейк почувства огромна досада. Адреналинът, с който се бе заредил заради Фредо, явно спаднаше. Странното беше, че това го караше да лъже Греъм. Обаче какъв друг избор имаше? Добричкият доктор беше от типа хора, които вършат принципно нещата. Тайното му, нерегламентирано изследване не беше изключение от това, а дори потвърждение за него. Той по-скоро би преживял нещастieto, ако го хванеха, отколкото да жертва години, за да мине по традиционните научни канали по пътя към откритие, което би могло да означава спасение за някои от най-пострадалите и нещастни хора на земята. И

може би той по-скоро би предал свой пациент на полицията, отколкото да върне на един убиец подвижността на краката му.

— Какви вещества? — попита Греъм.

— Забранени от закона.

Греъм погледна през прозореца. Над норвежкия квартал в Бруклин падаше тъмнина, а небето ставаше все по-тъмносиво. Както винаги отслабването на светлината действаше успокояващо на Джейк. Започна да вярва, че ще успее да отбие атаките на Греъм. Смяташе, че бе дал разумно обяснение на всички факти. Мислеше си, че ако трябваше да учи в университет, щеше (стига да беше възможно) да учи за професионален лъжец.

Греъм го погледна отново:

— Глупости, господин Нахт.

Той тръгна към вратата.

Джейк видя, че е изненадан и неспокоен.

Все пак може Греъм да притежава някои от интуитивните способности на племенницата си — помисли си Джейк. — А може би аз самият вече не съм толкова добър в лъжите.

Тази мисъл го изплаши, но същевременно, по някакъв странен и непознат за него начин, го зарадва.

* * *

Около полунощ Ейнджъл дойде при него. Джейк беше буден. Когато чу вратата да се отваря, остана неподвижен, защото мислеше, че това може да бъде Фредо. И тогава почувства нежното докосване на ръката ѝ до челото си. Допирът носеше със себе си ароматите на лосион и сапун.

— Джейк — прошепна тя.

Той се завъртя на една страна и я погледна. Лунната светлина навлизаше през прозореца и огряваше голямата за нея тениска, която стигаше до средата на бедрата ѝ. На нея имаше някакъв надпис, но Джейк не можеше да го прочете в тъмното. Нямаше значение. Косата ѝ се разстиляше по раменете, а слабият аромат на мускус му подсказа, че тя току-що я е измила и сресала. Той усети как една негова част се издигна в цялата си твърдост — за пръв път, откакто куршумът бе

пронизал врата му. Изпълни го неописуема радост. Той седна на леглото и, без да казва нищо, протегна ръцете си към нея. Тя се приближи, взе ръцете му, уви ги около кръста си и се приведе към него.

Правя голяма грешка. Тази негова мисъл обаче беше твърде слаба. Тя се разпиля като пепел, понесена от горещите стихии, които вече бушуваха в него.

Той доближи устните си до нейните. Усещаше как, от желание да бъде нежен и внимателен, чак вратът му трепереше. Устните им се сляха — точно както той бе мечтал за това толкова пъти. Тя отвори устата си и пусна езика му вътре. Той опитваше нейната топлина, аромата на пастата ѝ за зъби и сладникавата ѝ влага. Тя застана на колене върху леглото и седна върху него. С огромна приятна изненада неговата „твърдина“ усети, че тя не носи нищо друго, освен тениската. Наслаждаваше се на нейната мекота и нежност и усети как твърдите ѝ зърна започнаха да гаят гърдите му с изящна нежност.

Той изпъшка. Обаче една неприятна мисъл го стресна: *О, не. Не трябва да свършвам. Не и още сега.*

Опита се да мисли за нещо друго. За бейзбол. Как ли играеха сега Метс? Обаче в момента, в който тя започна да върти бедрата си над него, той се изпразни мощно в нея.

За негова изненада тя изпъшка от удоволствие и продължи да се плъзга нагоре-надолу върху него. Той престана да се владее, замая се и стисна зъби, за да не изкрещи. След това, все още твърд, се опита да излезе от нея, но тя го стисна с крака.

— Не.

Той я послуша.

— Чудесно — изстена тя.

Целуна го, като плъзна език надълбоко в него. Той обгърна задничето ѝ с ръце. Започна да целува гърдите ѝ и да ги смуче, като долавяше вкуса на сладникавата ѝ пот. Тя продължаваше да се движи нагоре-надолу върху него — бавно и нежно. Той почувства оргазма ѝ — дългото, наситено разтърсване на превъзбудената ѝ плът. Тя изстена дълго и мощно, след което се отпусна върху него.

— Джейк, а-а-а-а-ах.

Той се изправи, като през цялото време я придържаше към себе си. Изпълни го нарастващ екстаз, сякаш всичките му клетки се

усещаха наполовина изпразнени и сега пиеха от лунната светлина, която галеше мрака. С изненада откри какво бе почувствал: любов.

Това, което не можеше да открие обаче, беше — дали току-що случилото се означаваше, че и Ейнджъл също го обича, или тя просто му бе казала така, за да го успокои, в деня, когато бе поискал да умре. Дали тя просто не се бе опитала да го заблуди, за да го върне към живота? За много жени правенето на любов не означаваше и изпитване на любов.

Но Ейнджъл не беше като многото жени.

Ами нейният почти-годеник? Или историята бе приключила? Джейк и Ейнджъл бяха говорили за него в онзи решителен ден, а дори сега той се страхуваше да я попита. Но бе убеден, че тя е скъсала с онзи. Ейнджъл не беше от типа жени, които биха си легнали с някого, докато са сгодени с друг. Джейк си помисли: *И тя ме обича. Обича ме и нека прави каквото иска, за да защити тази любов. Ние можем да бъдем заедно.*

Сърцето му заблъска толкова силно, че той се притесни да не би тя да го усети.

Отпусни се — каза си той. — *Успокой се.*

Малко по-късно все още слетите им тела заспаха.

* * *

Когато Джейк се събуди отново, млечната светлина от пълната луна се бе преместила до перваза на прозореца. Той хвърли поглед към червените цифри на часовника върху масата и разбра, че вече е почти три часът. Кракът го заболя отново, но той изобщо не обърна внимание на болката.

Лежеше и се опитваше да разпознае и изброи всичките аромати на Ейнджъл. Сега тези на сапун и лосион се смесваха с онези — на тяхното съвкупление — и това го караше да се втвърди отново. Ръката му усети идеално гладкия ѝ хълбок. Той долови лекия аромат на къпини.

— Ох — изстена тя, като вдигна рязко глава и я отпусна обратно на възглавницата.

Той усети как тя се разтрепери.

— Лош сън ли? — попита я нежно.

— А-ха. Бях в някакъв автобус — не знам защо. И после, докато слизах, разбрах, че съм част от някакъв хор. Бяхме на турне. Хората ни чакаха. Щом слязохме от автобуса, започнахме да пеем. Беше толкова тъжна песен, че в съня си плачех. А хората просто ни гледаха и аз изобщо не знаех дали харесваха песента, или не.

— Странно. Всичките ти сънища ли са такива?

— Ей, не мога да направя нищо по въпроса. Може би очакваше да сънувам теб, а?

— Е, нямаше да имам нищо против.

Тя го сръга в ребрата. Той се надяваше, че няма да го усети, че пак е твърд. Искаше му се отново да я люби, но това щеше да бъде грешка, защото трябваше да се махне от клиниката. Веднага — преди съмване. Представяше си пътуването ясно, като че ли бе получил вдъхновение от съня ѝ. Е, нямаше да е с автобус. Щеше да вземе метрото, да изчезне някъде в Манхатън и да наеме кола — не, по-скоро джип. И без тъжни песни.

— За какво мислиш? — попита нежно тя.

— Че сънят ти май не е бил чак толкова странен. Дал ти е знак. Ти знаеш, че трябва да си тръгна.

— Нима? — Тя се облегна на лакти и го погледна. Лицето ѝ улавяше частичка от лунната светлина. — И къде ще ходиш?

— На сигурно място.

— Мислиш, че Фредо ще се върне?

— Не. Обаче ако го направи, кажи му, че ще извикаш да го арестуват. Няма да се уплаши, но той би очаквал да му кажеш точно това. Кажи още, че съм си наел хора да се грижат за мен и съм се върнал в дома си в Ню Джърси. Кажи му освен това, че съм си наел и охрана, която с голям кеф ще го застреля, ако реши да стъпи в моята собственост. Дано да разбере, особено след това, което ми направи.

— Джейк, по-спокойно. Можеш да си наемеш охрана и тук. Парите ти са си все така добри и в Бруклин, и в Ню Джърси. А ти имаш нужда от още рехабилитация. Не можеш да ходиш с този крак...

— Не мога ли?

— Добре де, не трябва. — Тя сложи ръка на рамото му. — Какво има? Да не би да е заради... това, което се случи между нас тази нощ?

— Не. — Той се надяваше, че тя може да види истината в очите му и да я усети по кожата му.

— Добре — каза тя. — Значи искаш вкъщи. Ще дойда с теб. Аз ще се грижа за теб.

Той едва сподави въздишката си:

— Ейнджъл, няма нещо на света, което да желая повече, но не можеш да дойдеш.

— Защо не? Чичо ми няма да има нужда от мен тук — особено пък след като ти си отидеш. А ти няма да намериш по-добра медицинска сестра от мен. Освен това ти обеща да запазиш в тайна възстановяването си, поне докато чичо Джо не се добере до удобен момент, за да разгласи успеха си. Така че аз съм единствената сестра, която можеш да си позволиш да допуснеш в близост до себе си.

Джейк се опита да измисли отговор, който да не бъде лъжа:

— Сам ще си правя упражненията. Вече им знам цаката и ще продължа да ги правя упорито, докато не се възстановя напълно. Обаче Фредо ме притеснява. Ейнджъл, той е много лош човек. Май няма нужда да ти го казвам. Възможно е да се върне тук, а ми се иска да съм на друго място във въпросния момент. А ти и чичо ти ще сте в безопасност само ако Фредо се убеди, че вече по никакъв начин не сте свързани с мен.

Тя продължаваше да го гледа.

— Джейк, не ми пука за Фредо. Дори не съм те питала за него и не искам да го правя и сега. Знаем, че той е част от миналото ти, а на теб не ти пука за това минало, защото то е свършило за теб. Когато те видях за пръв път, ти ме плашеше. И после с течение на времето виждах как се променяш. Още преди да възвърнеш контрол над тялото си, ти беше станал друг човек. Но сега изведнъж започнах да се плаша отново.

— От мен ли?

— От това, че си на път да направиш нещо, което ще те върне към предишната ти същност.

Той я погледна впечатлен. Значи тя познаваше поне част от предишната му същност. Познаваше я от доста време. И не й пукаше. Как беше възможно това?

Изпълни го чувство на възхищение. Той гледаше ръцете си. Ейнджъл седна и ги взе в нейните, нежно се заигра с пръстите му,

които бяха държали прикладите на безброй различни пушки и бяха покосили живота на седемнайсет човека от сто, двеста или колкото и да е метра разстояние.

— Не ми пука, Джейк. Не ми пука. Щом си приключил с миналото си. Трябва да си приключил. Забрави за Фредо. Днес направи нещо фантастично, нещо изключително смело и успя. Ти си в безопасност. И двамата сме в безопасност. Можем да бъдем заедно — ти и аз. Само остави миналото си да си отиде съвсем.

Джейк се замисли над това. Замисли се за Фредо. Спомни си как бе дошъл в бара, за да му предложи най-високата цена, която някога бе получавал. Спомни си как Фредо го забърка в сделка, която намирисваше от самото начало, и как го бе заслепил с милиона, който нямаше намерение да му плати. Спомни си и за Данцигер, който го застреля в гърба. Спомни си за изгарящата болка и за начина, по който тялото му сякаш се бе изпарило като дим. Спомни си и за месеците, в които бе лежал парализиран, бе се борил с лудостта и бе искал да умре.

Замисли се за мазния вид на лицето на Фредо днес и за дивашкото удоволствие, с което прогаряше крака му с цигарата си.

— Съжалявам — нежно каза Джейк.

Сълзите ѝ закапаха по ръцете им и започнаха да го изгарят по-силно от онази цигара.

19. ГОСПОДАРЯТ НА ГОРИТЕ

Май

Джейк прекарваше вече пети ден в безкрайните дебри на боровите гори. Не мислеше нито за Фредо, нито за Данцигер, нито за куршума, който ги бе превърнал в цел на живота му, а за Ейнджъл. Агония раздираше чувствата му.

Наистина, колко странно се чувстваше Джейк...

Когато беше с нея, всичко, за което можеше да мисли, бяха Фредо и приятелите му. А сега, когато имаше най-голяма нужда да се концентрира върху тях, Ейнджъл беше във всичките му мисли.

Той я обичаше, наистина я обичаше. Да я напусне, за него беше най-трудното нещо, което някога бе правил. Чувстваше се така, сякаш в гърдите му някаква алчна студена риба бе погълнала сърцето му. Беше вече пети ден в гората, а болката в душата му се засилваше. Бе обичал Ейнджъл още преди да проходи, още когато искаше да умре, но явно не бе го осъзнал тогава. Обичаше я, докато се бореше да овладее възстановеното си тяло, обичаше я, когато тя беше в стаята му, обичаше я дори още по-силно, когато я нямаше, а не бе успял да го осъзнае. И тогава, в последната им нощ заедно, в тази невероятна, чудна, прекрасна нощ, чувството най-после си бе проправило път до мислите му. Накрая той разбра, че я обича.

И все пак си бе отишъл.

Джейк погледна през модифицирания мерник Редфийлд и обра спусъка. Изстрелът проехтя, но той видя, че шишарката продължаваше да си виси необезпокоявано на въженцето. Изруга и потърка рамото си, за да облекчи болката от все още тежкия за него откат на пушката AR-10. Дали изстрелът бе преминал близо до мишената? Нямахше как да разбере — куршумът бе изсвистял в празното пространство и се бе забил някъде надалеч в боровата гора.

Дали той изобщо щеше да улучи някога тази тъпа мишена? Или пък умението, което някога бе осмисляло живота му, го бе напуснало?

Джейк седна умърлушен и опря пушката на бедрото си. Птичките по дърветата сякаш му се присмиваха с крясъците си. Той

усети притъпена болка на мястото, където Фредо го бе изгорил. Вероятно кракът му се бе възпалил от тътренето по неравната почва. Но не това го тревожеше сега.

Пот изби по челото на Джейк и достигна до върха на носа му. Той усети, че пролетното слънце вече бе успяло да си проправи път през листата на дърветата. Нямахше дори полъх на вятър. Всичко бе потънало в топлина и спокойствие — също както в много от дните, които Джейк някога бе прекарал тук.

Не бе осъзнавал колко много е намразил това място, докато не дойде отново тук. Обаче не можеше да се сети за по-добро място, където необезпокояван да си тренира стрелбата. Той все още познаваше тази забравена от бога част на гората. Всеки друг на негово място би преживял доста лоши моменти тук. Всички борове изглеждаха съвсем еднакви и дори много опитни ловци можеха да се загубят тук.

Мисълта за това накара Джейк да потрепери. Представи си какво ли би станало, ако не успее да намери джипа, за да се върне в мотела. Щеше да седи тук, докато падне мракът и щеше да вижда призрака на Сардж във всяка сянка наоколо. Сардж — мъртвият крал на боровата гора.

Джейк се отърси от моментната си тревога. Все пак той се бе научил да стреля точно тук, и може би все още имаше шанс да се докосне до вълшебството, стаено на това място. Може би познатите му борове щяха да му помогнат отново да си припомни какво бе научил за ориентирането в гората. Все трябваше да е запазил в съзнанието си поне уменията си в стрелбата. Трябваше само да намери верните пътища между очите и ръцете си. Трябваше да овладее отново изключителния си контрол върху показалеца, с който обираше спусъка. Трябваше отново да чуе един глас в съзнанието си — глас, който някога му казваше кога точно да натисне спусъка.

Джейк стана и се затътри към висящата шишарка, за да я залюлее отново.

Върна се бързо и веднага зае позиция. Погледна през мерника и откри залюляната шишарка. Сякаш цялото му съзнание се срасна с движението ѝ. Сега.

Джейк обра спусъка и шишарката се пръсна. Той не почувства триумф, а само притъпено удовлетворение. Цели пет дни бе работил,

за да постигне това, но само по себе си то не означаваше нищо за него. То щеше да означава повече тогава, когато той успееше да го повтори отново и отново, и отново... Докато не го овладееше напълно.

Джейк улучи само две от следващите десет шишарки.

После — четири.

Три. Шест. Седем от десет. Седем. Седем. Шест. Седем.

Започна да пада мрак. Джейк се забърза към джипа. Почувства смес от надежда и недоволство. Седем от десет не беше достатъчно добре. Джейк трябваше още с първия куршум да улучи капачката на коляното на Фредо. След това Фредо щеше да падне на земята и да се гърчи от болка. Щеше да последва цяла хаотична поредица от спазматични движения. Нямахме да е като при предсказуемото люлеене на шишарките. След капачката щеше да дойде ред на стомаха и умирацията Фредо щеше да лежи шокиран, когато накрая дойдеше облекчаващия куршум в главата му.

Джейк се опита да си представи всичко това, но не можеше да види нищо друго, освен лицето на Ейнджъл. Видя омагьосващата ѝ усмивка, която нямаше да може да види никога вече. Освен във въображението си.

* * *

До вечерта на следващия ден Джейк вече бе напреднал толкова, че можеше да улучва вече по девет шишарки от всеки десет. На следващия ден той реши да стреля вече от сто метра разстояние. С първия изстрел успя да улучи клон, на който беше шишарката, която започна да описва лудешки пирует във въздуха. Това му даде възможност за няколко бързи изстрела по малка подвижна мишена, преди гравитацията да дооткъсне отчупения клон и той да падне на земята. След три дни вече можеше да улучва по девет от всеки десет люлеещи се шишарки на сто метра разстояние.

Старите му рефлексии се завръщаха. Нервната му система беше пострадала, но все още помнеше всичко. Удовлетворението му обаче бе леко помрачено, защото нищо в момента не съвпаднаше с онова, което си бе представял в мечтите. Там той лесно убиваше Фредо. А тук трябваше първо да започне от самото начало. Но успя. Все още беше

добър или по-скоро — добър отново. Вероятно пак се бе превърнал в най-добрия стрелец в бранша. Беше готов да отиде за Фредо. Каква радост, какъв екстаз щеше да го обземе, когато обереше спусъка и видеше да пада копелето, което бе разбило живота му. Щеше да убие Фредо, после — Данцигер и накрая — Мистър К.

А след всичко това? Какво щеше да прави през остатъка от живота си?

* * *

Следващата неделя Джейк седеше скрит сред клоните на едно дъбово дърво недалеч от Бедминстър, Ню Джърси. Гледаше как черният кадилак на Фредо изминава дългата алея до къщата му. Това беше спокоен район, в който нямаше къща със стопанство под петнайсет декара. Районът беше населен с хора като Уитни Хюстън и... Фредо Папилярди.

Хубава кола. Май Мистър К бе възложил на племенника си нови отговорности. Джейк си спомни за махагоновия тен на Фредо и предположи, че той бе поел бизнеса на чичо си в Атлантик Сити — от години го бе желал. Май бе успял да постигне желанието си.

Джейк погледна през мерника на пушката, без да чувства напрежение. Знаеше, че още не бе дошъл моментът. От колата най-напред излезе бодигард. Последва го най-приближеният човек на Фредо — Вито Канджеми. Той беше малко по-млад от Фредо, но също толкова злобен. И тогава излезе най-важният човек за Джейк. Тъмният костюм на Фредо се открояваше на слънцето. Джейк почувства как пръстът върху спусъка се раздвижи. Не — трябваше да спре. Под костюма си Фредо сигурно носеше бронирана жилетка. Откакто бе гледал „Кръстникът“, той винаги носеше такава жилетка, дори на църковни служби. Нищо че в реалния живот мафиотски удари в църквите всъщност нямаше.

Беше се върнал вкъщи на този ден, само защото Мистър К смяташе, че е редно в неделя неговите приближени да ходят на църква, а след това да прекарат деня със семействата си. Каква пародия — все едно акулата да благослови човек, преди да му откъсне крака.

След Фредо излезе и жена му. Тя беше слаба и с къса коса. Двата заедно влязоха през вратата, а бодигардът зае поста си в една кабинка наблизо.

Какво голямо, щастливо семейство. Джейк се чудеше дали жената знаеше (или дали ѝ пукаше) колко „резервни“ жени си има Фредо освен нея.

Джейк въздъхна. Съвсем машинално прецени ъгъла на слънцето, въпреки че знаеше, че няма никакъв шанс да се получи отражение от мерника му. Загледа се в басейна — прекрасно съоръжение на сред ливадата, вляво от къщата. В топли дни като този, след като Фредо се натъпчеше с пържоли и вино кианти, сигурно щеше да смени официалния костюм с бански и да отиде до басейна. Слънцето щеше да бъде зад дъба. Фредо щеше да разтвори шезлонга и, без да се усети, щеше да седне точно срещу Джейк. Щеше да си сложи слънчевите очила и да заспи под въздействието на виното под топлите слънчеви лъчи.

И тогава ужасяващата болка в капачката на коляното му щеше да го събуди.

Фредо щеше да падне на цимента до басейна и да се замаята като риба на сухо. Щеше да стане трудно за Джейк.

Но Джейк щеше да си помисли с ледена решителност: *Сега е ред на стомаха. А накрая — на главата.*

След първоначалния шок щяха да минат поне десет секунди, преди някой да се сети да отиде до Фредо и да го издърпа оттам. Тези бодигардове не бяха бездушни като агенти от тайните служби, а и Фредо не беше от типа хора, пред които някой би скочил, ако започнеше стрелба.

Ще се забавя, за да го измъча. Поне толкова, колкото ми позволят. Няма да си получи куршума в главата, преди да е усетил какво е болка. Дали ще го чуя да пици от такова разстояние? Зависи от вятъра.

Джейк с изненада усети, че стомахът му започна да се бунтува. Не бе ял нищо друго, освен обичайната си закуска преди всеки удар — филийка хляб и чай. Каква ли беше причината? Нервно напрежение? А дали не беше заради инфектирания му крак, несвикнал на такова натоварване? Джейк го беше намазал с мехлем предната вечер, но мястото около изгарянето бе придобило гневно червен цвят.

Прииска му се Ейнджъл да беше наблизно, за да се погрижи за него.

Но Ейнджъл повече нямаше да бъде наблизно. Изборът си беше негов и той го бе направил.

Така че трябва да си избия това от главата.

Коляното, стомахът, писъците на Фредо... сладка музика за ушите ми. И накрая — един в главата. Ще си получиш заслуженото, шибано копеле такова. Юда. Мръсен бандит. Съсипа ми живота. Вкара ме в ада за четири шибани месеца. Заради теб не можех да си вдигна дори ръката. Източваха ми пикнята с тръби. Заради теб не можех да бъда мъж.

Заради теб срещнах Ейнджъл.

Джейк ядосано се отърси от мисълта. Сега трябваше да се направи на Лий Харви Осуалд, заради когото Джаки Кенеди трябваше да си търси друг мъж.

Не ставам за Ейнджъл — помисли си Джейк. — Ейнджъл е красива. Ейнджъл е добра в леглото. Но как би могла да ме обича? Как би могла да пренебрегне онова, което бях? Тя...

Джейк осъзна, че Фредо е до басейна. Сърцето му започна да кънти, докато вдигаше пушката и поглеждаше през мерника. Мили боже, тъпото копеле носеше бански „Спидо“. Сигурно не знаеше как изглежда с висящото си над ластика им шкембе. Беше много космат — по гърдите, по раменете, дори по гърба. Джейк си помисли: *Какво жалко създание. Да, седни точно там. Дръпни си шезлонга, а така. Сложи си слънчевите очила. Е, готино ли ти е сега?*

Джейк намести приклада на пушката в рамото си и нагласи кръстчето на мерника върху гърдите на Фредо. После проследи едното от месестите му бедра и стигна до коляното му. През мерника капачката на коляното му се стори на Джейк кръгла и бяла като бисквита.

Ако изобщо някой заслужаваше да умре, то това бе той.

Джейк постави пръст на спусъка.

Спомни си как сълзите на Ейнджъл капеха по ръцете му. Чу гласа ѝ в съзнанието си: *Остави го, Джейк.*

Ръбът на мерника се впи в плътта на веждата му. Джейк преглътна. Стомахът му продължаваше да се бунтува. Той мразеше Фредо, наистина го мразеше.

Хайде, това е моментът, за който мечтаех. Не мога да се откажа точно сега.

Тя ме обича. Ще съсия чувства си. Не, просто трябва да го оставя.

И тогава видя в съзнанието си живота, който можеше да бъде пред него — блестящ нов живот, осветен от пламъка на чувствата им, нестихвали вече девет месеца.

Девет месеца... като при бременност. А сега бе моментът на истината: какво щеше да излезе от утробата, изпълнена със страх, болка и отчаяние? А някъде наблизо може би го очакваше съвсем различен, нов живот. Искаше ли Джейк да го напои с кръвта на Фредо?

Да го оставя ли?

Не мога.

Джейк вдигна мерника към главата на Фредо. Нагласи кръстчето над слънчевите му очила, след това го смъкна точно между очите му...

И се разколеба.

— Бум — каза той.

Свали пушката.

Дали да го оставя?

Не знаеше дали би могъл.

Но можеше да опита. Като пияница, който ще отказва пиенето... поне за известно време.

* * *

Джейк изчака на дървото до падането на нощта. Усмиваше се, докато Фредо местеше шезлонга си, за да улавя слънчевите лъчи по най-добрия начин. Сега Фредо нямаше значение. Сякаш се намираще на друга планета.

Когато всичко наоколо бе обгърнато от мрак, Джейк се спусна по въжетото. Чувстваше се лек и силен. Беше по-сигурен в себе си, както никога досега. Сложи пушката в калъфа и я занесе до наетия джип 4×4, който бе скрит в храстите. Щеше да се върне в Бруклин и да отиде при Ейнджъл. Щеше да ѝ каже, че се е отказал и е загърбил Фредо и злините му в миналото. Тази вечер те щяха да започнат на чисто.

Скрит в джипа, Джейк разглоби пушката и мерника. По пътя намери някаква река, в която ги изхвърли. Сега имаше нужда най-напред от телефон. Не можеше да чака, докато видеше Ейнджъл — трябваше да ѝ каже веднага: *Ейнджъл, чист съм и искам да остана такъв. Ейнджъл, обичам те.*

Джейк забеляза едно от многобройните крайпътни заведения по магистрала 24. Казваше се Дю Дроп и беше доста неприветливо на вид. Син неонов надпис бръмчеше и пукаше над входната врата, като хвърляше мекия си блясък върху един монетен телефон. Джейк набра клиниката на Греъм, като през цялото време долавяше мириса на пържена риба и бира. Приглушен звук от говорещи хора изпълваше въздуха наоколо.

— Ало!

Беше гласът на Греъм. Спокойствието на Джейк се изпари. Нещо не беше наред.

— Джейк е. Ейнджъл там ли е?

— Джейк? А, да. Джейк Нахт.

Мъжът звучеше леко озадачен. Стомахът на Джейк се сви от ужас.

— Какво става?

— Тя изчезна. Отвлекли са я. И вината е изцяло твоя.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА. НОВ ЖИВОТ

20. РАБОТА В ЕКИП

Умът на Джейк заработи трескаво, изненадан от ужасяващите думи, които Греъм току-що бе произнесъл. Ейнджъл — отвличена?

Може би момчетата на Фредо са решили да проверят отново клиниката, а аз не съм бил там. Тогава са отишли до къщата ми, но и там ме е нямало.

Но защо? Фредо трябваше да е доволен, след като ме изгори. Защо да проверява отново?

Джейк изхвърли въпроса от ума си, защото беше обзет от потрещожна мисъл: *Отвлекли са я, за да ме накарат да изляза. Ако са били толкова подозрителни, сигурно са подслушвали телефона на Греъм.*

— Изглежда забравяш — каза Джейк, — че съм парализиран. Как така тогава ще бъде моя вината, че Ейнджъл е изчезнала?

Настана кратка пауза, която подсказа на Джейк, че Греъм се опитва да смели скритото послание — поне беше започнал да мисли, слава богу. Но дали и някой друг не мислеше по същото време? Някой, който ги подслушваше...

— Сигурно приятелите от стария ти живот са го направили. — Греъм произнесе „приятелите“ с горчива нотка. — Преди да се появиш, Анджела не познаваше никого от типа на Фредо. Ти ни го навлече — ти и каквото там сте вършили заедно с него, преди да се парализираш. Ако омразата му е толкова силна, че да изгори един беззащитен човек, тогава сигурно е достатъчна, за да отвлече някого, на когото държиш.

Джейк сякаш слушаше с ушите на подслушвача. Реши, че докторът е дал сполучлив отговор. Нямахше значение, че Греъм не бе схванал веднага логиката — и Фредо не би очаквал това. Сега за тях бе важно да убедят Фредо, че Джейк продължава да бъде парализиран.

И не трябваше по никакъв начин да показват колко много значеше за него Ейнджъл.

За щастие, самият Греъм вероятно не бе загреял за чувствата му.

Джейк се опита да подреди разбърканите си мисли.

— Кога се е случило?

— Не знам точно. По-рано днес. Просто открих, че е изчезнала. Стаята ѝ беше... разхвърляна. — Гласът му се задави на последната дума.

— Обади ли се на полицията?

— Не още. Оставиха ми бележка да не го правя. Казаха ми, че ако го направя, ще я убият.

— Направи точно както са ти казали — каза твърдо Джейк. — Те искат мен. Мисля, че мога веднага да им реша проблема.

— Значи признаваш, че вината е твоя.

Да — помисли си Джейк. Обаче каза:

— Вината е на тези, които са я отвлекли. Признавам, че най-вероятно Фредо го е направил. Въпреки всичко той може би още се съмнява, че наистина съм парализиран. Ако е така, може би е проверил къщата ми, след като е разбрал, че съм ви напуснал. Проблемът е, че не отидох там, защото не исках той да дойде и да започне да гори и други неща, освен крака ми.

— Къде се намираш?

Джейк премигна. Греъм не трябваше да му задава този въпрос. Още не мислеше разумно. Джейк си помисли: *Май трябва да прекъсна. Трябва да отида до Греъм, колкото се може по-бързо, и да го убедя да не се обажда на полицията и да не върши други глупости.*

— Не се тревожи къде съм — каза Джейк. — Смятам да се обадя на Фредо и да кажа това на него. Това иска той. Ако той е отвлякъл племенницата ви, ще ви я върне, щом се убеди, че все още съм парализиран. Ще си взема достатъчно хора да ме пазят, ще се обадя на Фредо и ще го поканя да дойде и да ме провери отново. Ще измисля нещо. Важното е, каквото и да правиш, да не се обаждаш на полицията. Просто чакай там, стой до телефона и аз ще ти се обадя, щом разбере нещо.

Тишина.

— Доктор Греъм?

— Чувам те. Не мога да чакам много дълго. Трябва да направя нещо, чуваш ли ме? Може да я наранят или...

— Стой до телефона. — Джейк натърти на последната дума и затвори.

Господи. Див ужас обзе Джейк. Той усети, че ръцете му трепереха от чутото и ги притисна към лицето си, за да спре треперенето. Добре че не беше изхвърлил една от пушките си AR-10 и пистолета — калибър 45. Пазеше ги за всеки случай.

И слава богу, че не бе стрелял по Фредо. Ако го бе направил, сега Ейнджъл щеше да бъде мъртва.

* * *

Джейк дишаше бавно и равномерно. Бореше се със задушаващия пристъп на клаустрофобия. Тук беше толкова тъмно, а човек едва можеше да си поеме въздух. Тежка смрад от развалени сардини долиташе отнякъде и го разтърсваше, докато той се промъкваше с протегнати напред ръце. Настроението му помръкна. Той се опита да не мисли какво би станало, ако някой изскочеше пред него и стреляше. Дори нямаше да има нужда да се прицелва — щеше да бъде сигурен изстрел. А Джейк нямаше да има накъде да се хвърли.

Но ако успееше да се промъкне през това тясно пространство между сградите, без да бъде забелязан, щеше да успее да се скрие зад магазините и блоковете, чиито фасади иначе гледаха към главната улица. Един от тези блокове всъщност беше на центъра за рехабилитация на Греъм. Джейк трябваше да се покаже съвсем за малко — само колкото да измине още двайсет метра през алеята. И щеше да се добере до задния му вход.

Ако Фредо не бе поставил под наблюдение само главния вход, а и този, двайсетте метра щяха да се сторят на Джейк като безкрайни километри.

Джейк се опита да изхвърли лошите мисли от главата си. Заслуша се. Опита да долови всеки звук откъм алеята. В два часа през нощта норвежкият квартал на Бруклин бе потънал в абсолютна тишина. Добричките потомци на викингите си бяха в леглата. С малко късмет можеше да се окаже, че дори предполагаемият наблюдател на задния вход е задрямал.

Но Джейк не вярваше в късмета.

Ето защо насочи напред пистолета си — калибър 45.

Ако някой от хората на Фредо го усетеше да се промъква в клиниката, спасяването на Ейнджъл можеше да се провали, преди да е започнало. Може би трябваше да осъществи идеята, която бе споделил с Греъм — да намери сигурно място, да си наеме охрана и да покани Фредо, за да го убеди отново, че е парализиран.

Ами ако се провалеше при новата проверка?

Ами ако Фредо вече знае? — помисли си Джейк. — Е, тогава ще ми пусне един куршум в главата. Джейк Нахт с подвижни ръце и крака може да стане опасен, ако бъде оставен жив.

Ужасяващото подозрение, че Фредо може би вече знае, разтърси Джейк. Бе направил голяма грешка. Бе се оставил да бъде подведен от омразата си и от престорената глупост на Фредо. Фредо уж изглеждаше като карикатура, уж беше тъпак, уж беше невежа... Мамка му, май не беше само на ужким. Май си беше такъв. Но май — не съвсем. Ако беше толкова тъп, защо тогава Джейк беше застрелян в гърба и остана неподвижен месеци наред? Защо бе изпаднал в положението да лъже това садистично копеле и да го остави да си гаси цигарата в крака му? Защо бе отишъл да стреля по шишарки, докато същото това копеле бе отвлякло жената, която обича?

Зъбите на Джейк скърцаха от гняв. Той затвори очи в тъмнината и се помъчи да се успокои. Именно гневът му го бе докарал дотук. Сега беше дошло времето на хладните преценки. Време беше да се види кой е по-умният — Джейк или Фредо. Ако се окажеше Фредо — Ейнджъл щеше да умре. Джейк Нахт също щеше да умре, защото дори и да не бъдеше убит заедно с нея, нямаше да понесе загубата ѝ.

Джейк се спря и се послуша отново. Наведе се напред и показа съвсем малко главата си зад ръба на стената, за да огледа наоколо. Защо беше толкова тъмно тук? Нямаше улично осветление, но поне един-два магазина трябваше да имат осветени помещения и отзад. Единствената светлина идваше откъм другия край на алеята. Стигаше само колкото да се различават движения в тъмнината. Условието бяха идеални за неподвижно наблюдение. Ако отсреща имаше наблюдател, Джейк нямаше да може да го види, освен ако не се раздвижеше.

Наблюдателят не трябва да се движи — каза си Джейк. — Обаче аз трябва. Само трябва да получа шанс и да го използвам. Чакай, Джейк. Чуй това.

След петнайсетминутно чакане Джейк бе чул нещо — съвсем леки, кратки скръцвания през равни интервали. Този звук беше познат отнякъде на Джейк, но той не можеше да си спомни откъде точно. Няколко секунди по-късно долови аромата на кафе.

Точно така — термос.

Джейк си спомни как бе подушвал всякакви аромати, докато бе лежал парализиран в болничната стая. Невъзможността да се движи бе изострила слуха и обонянието му. Той бе разчитал само на тях. Бе долавял аромата от парфюма на Ейнджъл или шумоленето на престилката ѝ, за да отгатва кога тя е в стаята му. Бе долавял мириса на лекарските престилки, за да предположи, че някой се промъква към него, и да се престори на заспал. Как би могъл да предположи тогава, че точно тези негови умения щяха след време да се окажат решаващи за спасението на живота му?

Но той трябваше да направи нещо повече от това да спаси живота си. Сега обаче трябваше на първо време да се добере до клиниката на Греъм. Предният и задният вход бяха под наблюдение. Ами сега? Трябваше да се намери начин.

И тогава видя какъв би могъл да бъде този начин. Трябваше само да бъде достатъчно търпелив, силен и тих.

Легна по корем и пропъзля няколко сантиметра по алеята. Лицето му опираше в студения паваж, а той продължаваше да се отгласква леко с пръстите на краката си и движение на раменете. Прибра плътно до тялото си пръстите на ръцете. С тяхна помощ успяваше да добави по сантиметър-два при всяко отгласване. Трябваша му десет минути, за да излезе с цялото си тяло върху алеята. Гърбът му трепереше от ужас, сякаш го подканяше да побърза, за да не получи нов изстрел в него. Още един изстрел в гърба — и той щеше да умре. Но дали щяха след това да пуснат Ейнджъл?

Не и Фредо.

След още десет минути той се намираше само на един свой ръст разстояние, преди да успее да се промъкне от другата страна. Ушите му бяха настръхнали в очакване и на най-слабия звук. И ето че доловиха такъв — беше изшумоляване на дрехи. Той замръзна. За малко да потрепне от ужас...

Не, спри се!

Той остана абсолютно неподвижен, с лице към паважа. Ослуша се. Нищо. Обаче само след секунди успя да долови звука от нечие пикаене върху тухлена стена.

Джейк вече не лежеше. Беше клекнал и ходеше патешката с пистолета в ръка. Сърцето му биеше толкова силно, че можеше да усети пулса си в показалеца, опрян на спусъка. Всеки миг човекът на Фредо можеше да се появи. И тогава ставаше лошо... Минаха няколко секунди... Минута... И Джейк успя.

Е, поне наполовина.

Сега идваше по-трудната част. Време беше за Джейк да провери какво бе постигнал при терапията. И на каква болка може да издържи наистина...

Сложи предпазителя и прибра пистолета в джоба си. Легна и продължи да пълзи. След малко се спря. Усети, че е положил точно половината усилия, преди да успее да влезе в клиниката. Намираше се до стената ѝ. Спря за миг, за да събере сили. Искаше му се на стената на клиниката да има някой приземен прозорец. Някое мазе може би. В Ню Йорк не бяха кой знае колко редки сградите с такива прозорци. Обаче от месеците, прекарани тук, Джейк бе научил, че откъм тази страна на сградата няма такива.

Имаше само малък вентилационен отвор, но на тавана — три етажа нагоре.

Джейк оттласна крак от земята и се плъзна на половин метър нагоре по стената. Вдигна другия си крак, за да се оттласне отново. Усети болка в изгореното от цигарата място, но маратонките Найк я притъпиха леко.

Тези движения му бяха познати. При много от ударите си той бе влизал и излизал от леговищата си по този начин. Но колко силни бяха краката му сега? Той беше далеч от най-добрата си форма. Ами ако се изкачеше два етажа нагоре по стената, а те го изоставеха точно тогава? Щеше да падне.

Джейк си проправяше път нагоре по стената с по половин метър при всяко оттласване. Натискът в тухлите му причиняваше ужасни болки в гърба. Изведнъж той усети панически страх, че може някак си отново да нарани гръбначния си мозък.

Трябва да продължа да се движа.

Когато стигна горе, краката му щяха да експлодират от болка. Сякаш някой бе пуснал ток по нервите му. Ставаше му все по-трудно да устоява на напрежението. Радваше се, че е тъмно, но усещаше трите етажа под себе си и пространството, през което щеше да прелети, ако паднеше. Представи си сблъсъка със земята.

Дръжте се — заповяда той мислено на краката си. — *Още малко остана.*

И тогава мускулите на краката му се разтърсиха спазматично, като се свиваха и отпусаха в хаотично темпо, което само те можеха да разкодират. Краката му се разтрепериха, сякаш се опитваше да имитира подигравателно Елвис. Това може би щеше да му се стори весело, ако не се намираще на три шибани етажа над земята.

Но положението се влоши. Джейк усети как силата напуска краката му.

Пот изби по челото му. Той стисна зъби от напрежение и се огледа, за да намери лелеяния вентилационен отвор.

Ето го — беше само на метър и половина вляво.

Джейк едва потисна стона си. Запристъпва настрани по възможно най-бързия, но предпазлив начин. Треперещите му крака се добраха до малкия квадратен отвор. Бяха дяволски изтощени и той трябваше да напегне ръцете си, за да не падне.

Повдигна левия си крак от стената и го насочи към дървения капак на отвора. Надяваше се да е наистина толкова изгнил, колкото му се бе сторил преди време отвътре. Лек удар — и капакът поддаде. Рухна навътре с приглушен тътен. Джейк сметна, че няма никакъв начин звукът да стигне три етажа надолу, да заобиколи ъгъла и да се добере чак до алеята. А дори да можеше, на Джейк сега не му пукаше за това. Имаше си по-голям проблем тук, горе.

На всичкото отгоре разбра, че се е покатерил по грешен начин.

Трябваше да опре не гърба си в стената, а корема, така че ръцете му да могат да стигнат отвора.

Нямаше време да се тревожи за това. Вече не си чувстваше краката. В момента, когато те щяха да се хлъзнат надолу по стената, Джейк се оттласна с всички сили от тухлите и се хвърли към отвора.

За един кратък, но кошмарен за него миг си помисли, че няма да успее. Но в следващия миг дясната му ръка успя да се залови за ръба на отвора. Увисна на него, като се държеше само с четири пръста, но и

те започнаха да се изплъзват. Само след миг, който сякаш трая цяла вечност, той успя да протегне лявата си ръка и да се задържи.

Успях!

Ами сега? Краката му бяха изтощени. Бяха дори по-зле. Не само че не можеше да ги използва, но сега те висяха от тялото му като тежести. Ръцете му... Те бяха всичко, на което можеше да разчита в момента. Но ако и те започнеха да го подвеждат като краката...

Той започна да се набира — сантиметър по сантиметър. Доближаваше се все по-близо до целта. Пръстите на ръцете му сякаш щяха да изкрещят в агония, но той продължи да се набира, докато успя да опре лакът през отвора.

След това продължи да напредва, провря главата и раменете си вътре и накрая плъзна навътре и останалата част от тялото си, както змията се плъзваше в леговището си.

Секунди по-късно лежеше на пода и разтриваше краката си. Опитваше се да диша, без да се задъхва. Боже, той не можеше да си усети краката. Сякаш бяха мъртва плът. Какво им ставаше?

Почувства прилив на паника. Дали ефектът от операцията не беше само временен? Дали отново нямаше да вегетира като някое растение? Не и сега. Господи, не и точно сега, когато се нуждаеше от тях, за да спаси Ейнджъл.

Джейк се опитваше да се успокои. Пое си дълбоко дъх и усети как познатата му таванска миризма на стара дървесина изпълни дробовите му. Той се прокашля, за да изчисти гърлото си.

А докато се прокашляше, кракът му помръдна.

Беше се опитал да го помръдне с волята си. Дясното му коляно се подгъна мъничко, а след него — и лявото. И усети изтръпналите си крака.

Значи усещанията му се бяха върнали.

Той чу странен звук в таванската стая и осъзна, че това е собствената му въздишка на облекчение.

Добре. Стегни се. Продължавай напред.

Голям стар прозорец пропускаше на тавана достатъчно светлина от уличните лампи, така че Джейк можеше да се движи. Нямаше сили да ходи, но поне можеше да пълзи по корем. Джейк се довлече до вратата с помощта на ръцете си. По пътя се бе спрял за миг, за да

потупа плюшеното кученце на норвежката баба на Греъм, което бе открил преди време тук.

Пожелай ми късмет — помисли си той, докато го потупваше.

Плъзна се надолу по таванските стълби по възможно най-тихия начин. Стигна до последния етаж на клиниката, спря за миг и си пое дъх. Дочу стъпки, които идваха отдолу, откъм първия етаж. Сигурно беше Греъм.

Джейк почака малко по-дълго, за да си починат краката му. Силите му се възвръщаха бързо, но краката му все още трепереха. Не можеше да им се довери да го държат прав, затова се добра до стълбите и се хвана за парапета. Погледна надолу.

Греъм бе седнал до телефона във фойето. Проблемът за Джейк сега беше как да привлече вниманието му, без нито да произнесе дори звук, нито да го разтревожи и той да извика. Възможно бе „момчетата“ да са поставили микрофони на едно-две стратегически места в сградата. А телефонът, до който бе седнал Греъм, със сигурност бе едно от тях. В най-добрия случай Джейк можеше да се промъкне зад Греъм и да сложи ръка на устата му...

Но нямаше начин да се промъкне с тези омаломощени крака.

Джейк сложи показалеца пред устните си в знак за мълчание и се прокашля леко.

Греъм се обърна и пребледня. Чак раменете му потрепериха.

Джейк му даде знак да се качи. Когато Греъм се доближи достатъчно, Джейк сви длани във фуния около устата си и прошепна на ухото му:

— Краката ми не ме държат. Ще ме придържаш ли?

Греъм отстъпи назад и го погледна разтревожено.

Отвори уста, за да каже нещо, но Джейк сложи ръката си върху нея. Отново прошепна:

— Микрофони.

Греъм първо ококори очи, а след това ги присви. Помогна на Джейк да се изправи и го подкрепи, за да се качат заедно на тавана.

Щом стигнаха последното стъпало, Джейк се извъртя и седна. Краката му определено бяха възвърнали част от силата си, но сега съзнанието му бе заето с по-важни неща.

— Те обадиха ли ти се?

— Не. — Главата на Греъм потрепваше нервно в тъмното, сякаш се бе уплашил, че зад силуетите на кученцето и старовремските гимнастически уреди можеше да бъде скрит някой от хората на Фредо. Той каза: — Ако телефонът ми се подслушва, а ти явно си убеден в това, то тогава те са подслушали всичките ни предишни разговори и сигурно очакват да им се обадиш. Направи ли го?

— Не.

— Защо? И какво правиш тук?

— Дошъл съм, за да ми обещаеш, че в никакъв случай няма да се обаждаш на полицията.

— Забрави. Няма да си стоя тук и да не правя нищо. Няма просто да се надявам, че ти ще оправяш тая каша...

— Да, точно това ще направиш.

— И ако не искам? Ще ме убиеш ли?

Джейк затвори очи. Защо понякога хората ставаха такива инати?

— Доктор Греъм, вие ме върнахте към живота. Но сега трябва да спася Ейнджъл и ако направите нещо, с което да ме провалите, наистина ще ви убия.

Греъм го изгледа разтревожено:

— Както се опитахте да убиете и сенатора ли?

— Не сме тук, за да обсъждаме миналото ми — каза Джейк. — Нямам намерение да го правя. Аз съм си просто нощен пазач и това е всичко. Точка по въпроса.

— Добре. Значи някакъв обикновен нощен пазач тръгва сам да спасява племенницата ми от мафиотите. Боже мой! Господин Нахт, за първи път, откакто ви срещнах, се надявам, че сте ни лъгали за миналото си. Ако трябва да разчитам на вас да я спасите, ще трябва да се надявам, че вие сте... сте поне толкова опасен и страховит, колкото са и те. Така ли е?

— Би станало така, ако можех да разчитам на краката си.

Джейк разказа какво му се бе случило.

— Смятам, че е вид невронна умора — каза Греъм. — Претоварили сте долните си крайници. Невроните ви са имали нужда от почивка и са се самоизключили временно. Само това мога да ви кажа, без да ви направя изследвания. Как са краката ви сега?

Джейк грабна някаква пръчка и се подпря на нея като на бастун. Краката му трепереха, но го държаха прав.

— Мога да ходя, но не много. Дали ще се оправят достатъчно до момента, в който се изправя срещу Фредо?

— Откъде да знам? Вие сте първият човек, опериран по този начин от мен — въздъхна Греъм в тъмнината. — Трябваше да не ви връщам подвижността. А след като вече го бях направил, трябваше да извикам прокурора.

— Но вие бяхте уплашен да не се провали изследването ви.

— Не е вярно. Аз...

— Вие знаехте какво вършите, докторе. От началото до края. Бяхте готов да експериментирате върху мен, защото смятахте, че животът ми няма стойност. От опита си при изследванията на плъховете вие предполагаете, че операцията би могла да ми причини дълбока психоза, но се съгласихте да я направите, защото за вас аз бях плъх. Чудя се какво ли смятате по въпроса?

Джейк знаеше, че е прекалено рязък с него, но нямаше друг избор.

Греъм замълча за миг. После каза:

— Защо така решително отказвате да потърсите полицията? Да не сте уплашен, че биха могли да ви арестуват заедно с Фредо?

Да — помисли си Джейк. Но това сега бе най-малкият му проблем. А и нямаше нужда Греъм да научава подробностите от миналото му точно сега.

— Ако се обадиш на полицията, подкупените от Фредо ченгета ще му позвънят, още преди да си затворил. А той ще направи точно както ти е казал: ще убие Ейнджъл. Ако щеш вярвай, но не съм като него — каза Джейк. За миг си помисли: *Вече не съм като него* — и продължи: — Обаче познавам добре тези хора. Познавам начина им на мислене. Ако се обадиш на полицията, Ейнджъл ще умре.

Сподавена въздишка си проправи път през гърлото на Греъм.

— Е, добре. Но ще дойда с теб.

Джейк го изгледа.

— Майната ти.

— Имаш нужда от мен.

— Докторе, някога стрелял ли си поне с пистолет?

— Служил съм във Виетнам.

Хубаво — помисли си Джейк. — *Значи възражението ми отпада.*

— Обаче има по-важно нещо от умението ми да стрелям — каза Греъм. — И то е, че изправих на крака един парализиран човек и той вече може да ходи. Господин Нахт, как мислите, че успях? Може би съм преливал някакви тайнствени химикали от една епруветка в друга, а?

Джейк мълчеше.

— Успях, защото *мислих*. А мисля, че това е нещото, с което бих могъл да ви помогна.

Джейк се опита да повтори в съзнанието си думите на Греъм. Без съмнение този човек беше гений. А само невежите биха могли да си помислят, че гениите могат да се използват само в лабораториите или пред чертожните дъски. Греъм не знаеше къде Фредо бе затворил Ейнджъл. И не знаеше как да открие това. Дали беше възможно да открие някакъв начин?

Обаче ще трябва да се прикривам доста добре — помисли си Джейк. — *А този човек няма никакъв опит в прикриването и тихото промъкване. Няма уменията дори да приклепне правилно, камо ли да залегне. Повече ще ми навреди, отколкото ще ми помогне.*

— Не — каза Джейк. — И дума не може да става за това.

— Кажете ми, господин Нахт, как смятате да се измъкнете оттук?

— Какво искате да кажете?

— Има човек, който наблюдава предния вход и още един пред задния. Впечатлен съм, че сте се промъкнал вътре.

— Ще се измъкна така, както се вмъкнах — каза Джейк. — През вентилационния отвор на тавана.

Краката му затрепериха, сякаш за да изразят протеста си. Със свито сърце той разбра, че те нямаше да издържат слизане по стената.

— И двамата не вярваме в това — каза Греъм. — Така че сигурно ще предпочетете да легнете на задната седалка на колата ми. Ще ви откарам далеч оттук.

Джейк се опита да осмисли думите му.

— Огледал съм всяко кътче на това място, но така и не открих никаква врата на гараж.

Греъм се усмихна.

— Разбира се, че не сте, защото след превръщането на блока в клиника, гаражът вече не е тук. Обаче долу, между тази стена и следващата има гараж, който е част от тази сграда. А в него има един

Крайслер от 1975, който е само на петнайсет хиляди километра. Беше последната кола на леля ми Хана, която притежаваше и тази сграда. Към края на живота си тя стана такъв ужасен шофьор, че ѝ взех ключовете. Зазидах вратата на гаража, за да съм сигурен, че няма да ѝ хрумне нещо изведнъж. Обаче вероятно бихте могли да пробиете дупка в тази тънка стена с един десен прав. Не съм се качвал на крайслера оттогава. Последния път, когато го проверих, газовата уредба показваше, че колата няма да стигне далеч. Но не ни и трябва. Има газостанция на няколко преки оттук, а газта ще стигне дотам.

Джейк се замисли над това. Не можеше да вземе колата сам, дори Греъм да му дадеше ключа. Рискът, че мафиотът можеше да го види на волана, беше твърде голям. Налагаше се да легне на задната седалка — точно както Греъм му бе предложил.

Може пък да излезе нещо — помисли си Джейк. — На Фредо не му пука за Греъм. Пука му само дали съм способен да дойда тук на крака. Биха проследили Греъм, само ако можеха да бъдат сигурни, че той ще ги доведе до мен. А в нашия последен телефонен разговор той ме попита къде съм, но не му казах. Ще си помислят, че се връща в болницата или че ще прави някакъв отчаян опит да търси Ейнджъл...

Ейнджъл... Съзнанието му се изпълни с видения за нея. Виждаше я заключена в стая, може би дори вързана за някой стол, в една от тайните къщи на Фредо. Имаше шанс тя да бе затворена в Атлантик Сити — Фредо може би искаше да му е под ръка, докато си гледа бизнеса. *Страхотно, Джейк — а колко ли къщи имаше в Атлантик Сити?* Той не можеше да потисне образа ѝ — вързана и измъчвана, може би прикована на легло. Чувстваше как ужасът ѝ се сливаше с неговия. Тя не беше от типа хора, които биха се примирили с положението. Щеше да се опита да избяга и ако го направеше прекалено дръзко, Фредо щеше да я накаже. Фредо беше садист. Сега всеки миг бе ценен за Джейк, а неговите крака не бяха във форма, за да издържат слизане по стената.

— Взимай ключовете, докторе — каза Джейк. — Не ми харесва това, но изглежда нямам друг избор.

21. САДИСТЪТ

Ейнджъл бе решена да не се предава пред ужаса. Тя стоеше изпъната и неподвижна. Гърбът ѝ бе опрян върху студената, влажна каменна стена. Около гърлото ѝ беше заключена желязна яка, която се забиваше в челюстта ѝ. Стойката ѝ не намаляваше болката от яката, но поне я предпазваше от задушаване. Яката бе закрепена за желязна халка, завинтена в стената над главата ѝ. Като се повдигаше на пръсти, тя можеше да освободи краищата на челюстта си от болезнената хватка на яката, обаче тогава болката се преместваше в краката ѝ и тя отново заставаше на стъпалата си, а веригата опъваше врата ѝ. Беше замаяна от наркотиците. Бе успяла да подремне веднъж-дваж, но сънят ѝ прекъсваше, когато тялото ѝ натежаваше на яката и тя започнеше да се задушава.

Бяха оставили лампата светната, но това не бе кой знае какъв жест на милост. Тя бе затворена в мазе без прозорци. Стените и подът му бяха циментови. В средата на стаята имаше решетка на канал, която бе покрита с ръжда — или може би със засъхнала кръв? Това я смрази. Тя видя на рафтовете до отсрещната стена навит камшик, полицейска палка, ножици и няколко кабела. На пода имаше акумулатор от кола и един мангал. Над мангала висеше ръжен. Тя не видя въглени, но усети мириса им. Потъмнелият от дима на множество огънове таван ѝ подсказваше, че ръженът е бил използван много пъти — явно тя не бе първият човек, който е бил прикован към тази стена.

Всичко наоколо ѝ подсказваше, че за нея истинският ужас всъщност още не бе започнал.

Ейнджъл изстена тихо, с надеждата да освободи част от страха си. Защо ѝ причиняваха това?

Джейк. Убил е някого от тях — може би Фредо. И аз съм тяхното отмъщение.

Тя се върна назад в последните няколко часа — чувстваше, че бяха около осем, но не бе сигурна. Двамата мъже бяха сложили скиорски маски. Тя дори не бе имала време да извика. Шокът бе объркал съзнанието ѝ и бе смразил тялото ѝ като труп. Тя си спомни

тъмнината и натрапчивата миризма на килим в носа си — дали не бяха я изкарали от клиниката, увита в килим? Тя бе потъвала в безсъзнание и бе изплувала обратно, което наред със сегашното ѝ замайване, показваше използването на някакъв вид успокоителни. Първото нещо, което тя помнеше със сигурност, беше донасянето ѝ тук от двама мъже. Те се бяха суетили около нея, докато тя не бе приведена в състояние да може да стои изправена. Тогава ѝ бяха заключили яката на врата. Никой от тях не бе казал и дума, но споменът за ръцете, опипващи гърдите ѝ, бе по-лош за нея от всяка възможна дума.

Поне я бяха оставили облечена.

Какво облекчение!

Задавен смях пулсираше в гърлото ѝ и постепенно се превърна във въздишка: *О, Джейк.*

Тя си представи как той идва, за да я спаси. Но не. Той я бе напуснал, без да ѝ даде надежда, че някога би могъл да се върне. Тя все още не можеше да го разбере. Той я обичаше — тя бе сигурна в това. Тя бе виждала това в очите му всеки път, когато я бе поглеждал. И въпреки това той се отдръпна от нея и се върна към онова, което беше в миналото си. Убиец? Това не бе имало значение, докато бяха заедно, защото тя бе усещала промяната в него и бе решила, че няма да ѝ пука. Бе мислила, че миналото му бе останало зад тях. Но ако той е застрелял Фредо...

По стълбите към мазето се чува стъпки. Тя почувства едновременно страх и облекчение. Сега поне някой щеше да говори с нея, щеше да ѝ обясни всичко.

Лицето, което се изпречи пред погледа ѝ, беше на Фредо.

Джейк! Ти не си го убил.

Ейнджъл почувства внезапен изблик на надежда.

Тогава защо съм тук?

— Как си? — попита я Фредо.

— Била съм и по-добре. — Тя се опитваше да осмисли положението. Защо му беше на Фредо да я оставя да види лицето му, при положение че двамата мафиоти, които бе изпратил за нея, бяха прикрили своите?

Защото по пътя насам е имало някаква опасност за тях да не би да избягам. А сега нямам никакъв шанс. Няма да си отида оттук жива!

Разтърси я смразяваща паника.

Фредо се усмихна и Ейнджъл почувства мощен порив на гняв.

Иска от мен да се страхувам — помисли си тя. — Единственият начин, по който мога да се боря с него, е да не се страхувам. Но как? Ужасена съм и не мога да направя нищо срещу това... А може би поне бих могла да се преструвам.

— И така, кажи ми, Ейнджъл — каза Фредо, — Джейк наистина ли е парализиран?

Най-после тя осъзна всичко. Отвлечането не беше въпрос на отмъщение. Причината беше параноята на Фредо, страхът му от Джейк. Джейк не е убил никого — Ейнджъл почувства странен миг на радост. Все още имаше надежда за тях — *Само да оцелея.*

— Разбира се, че е парализиран — каза тя. — Никой не може да се възстанови, след като веднъж е бил наранен гръбначният му мозък.

— Винаги има първи път — меко каза Фредо.

— Не, невинаги. Не и в такива случаи.

— Не би ме излъгала. Нали, Ейнджъл?

— Разбира се, че бих. Но не и за нещо толкова очевидно. Единственият начин да излъжа по този въпрос би бил да кажа, че парализираните с наранен гръбначен мозък *могат* да се възстановят. Ето това вече би било лъжа. Би било глупава и наивна лъжа, защото никой, който разбира от медицина, не би ѝ повярвал. Все едно прасе да се научи да лети.

Фредо я изгледа, а тя се насили да не отмества погледа си от неговия, докато той не го направи. Умът ѝ работеше трескаво, опитваше се да си представи предстоящите часове. Без значение какво ѝ предстоеше, тя нямаше да предаде Джейк. Нямаше да каже на Фредо, че Джейк отново може да се движи.

Тя щеше да защити Джейк и може би щеше да заблуди Фредо. Ако успееше да го убеди, че Джейк не е заплаха за него, може би той щеше да я остави жива за известно време — нали щеше да бъде вестносецът с добрите новини. Е, стори ѝ се прекалено да се надява, че Фредо ще я пусне — той никога не би ѝ повярвал, че няма след това да докара ченгетата при него. Но и самото оцеляване в този момент беше основната ѝ цел. До сега чичо Джо сигурно бе разбрал, че я няма, и бе заподозрял Фредо. Навярно се бе обадил и на полицията. Може би

ченгетата сега я търсеха. И Ейнджъл трябваше просто да остане жива достатъчно дълго, за да могат да я открият.

— Защо Джейк напусна клиниката?

Ейнджъл си спомни какво я бе напътствал Джейк, и каза:

— Уплаши се да не би да се върнеш и да го нараниш отново.

— Да го нараня ли? Значи той усеща болка?

Студени тръпки полазиха Ейнджъл.

— Имам предвид самата рана, а не физическото усещане за нея. Това, че той не може да усеща болка, не означава, че за него е много здравословно да получава изгаряния по кожата.

Фредо я гледаше много внимателно. Той каза:

— За всеки случай изпратих един от моите хора да провери отново дали той наистина лежи неподвижен. Но той въобще не беше там, в леглото. Чудя се дали той наистина не ме излъга, дали наистина не е бил достатъчно издръжлив, за да понесе теста с цигарата.

Ейнджъл каза:

— Ако имаш предвид, че той би могъл да се престори на парализиран, докато си забивал запалена цигара в крака му, значи се лъжеш. Никой не може да бъде толкова издръжлив. — Спря за миг и се замисли: *Е, почти никой* — и продължи: — Той нае линейка да го откара в къщата му в Ню Джърси. Смяташе да си наеме хора да се грижат за него там.

— Да бе, само дето ние помислихме и за това и проверихме, но го нямаше и там. Така че, защо просто не ми кажеш къде е отишъл?

— Всичко, което зная, е онова, което самият той ми каза. Той сподели, че смята да живее там и да си наеме охрана и медицински сестри. Знаеш, че спечели доста пари от съдебния процес. Щом не си е отишъл вкъщи, нямам представа къде другаде може да е. Пак ти казвам, той смяташе да живее там. — Тя хвърли поглед към лицето на Фредо и разбра, че бе напипала вярната посока. Продължи: — Може би господин Нахт просто е решил, че най-добрият начин за него да се отърве от теб, би бил да отиде да живее някъде, където няма да го намериш.

Спри се, докато си в добра позиция. Не насилвай нещата.

— Добре. Но ти се опитваш да ме убедиш, че Джейк не би дал новия свой адрес на медицинската си сестра: едно страхотно парче, което се е грижило за него месеци наред. Така ли?

Ейнджъл си спомни последния път, когато бе видяла Джейк, чудното усещане за ръцете му по лицето си, тялото му — под нейното. Тя каза:

— Не зная какво си е мислил за мен Джейк. Не съм сигурна дали изобщо си е мислил нещо. И каква полза за него от това?

Фредо се наведе няколко сантиметра и я погледна с недоверие:

— Искаш да кажеш, че щом не може да го вдигне, значи не може дори да мисли за оная работа, така ли?

— Ти би ли могъл?

Фредо прехапа устни:

— На бас, че бих могъл. Ако ми беше медицинска сестра, щях да мисля за теб през цялото време. Може би желанието ми щеше да бъде да не го правя, но щях.

— Това... ме ласкае много. Но ти не можеш наистина да се поставиш на мястото на Джейк. Тялото му не чувства нищо. Той е постоянно депресиран. Основната му мисъл е как да умре.

Фредо си пое дълбоко дъх и го издиша.

Тя виждаше напрежението в мускулчетата по лицето му. Дори раменете му потръпваха напрегнато.

— Бих искал да мога да ти повярвам, Ейнджъл.

На бас, че ще успееш — помисли си Ейнджъл.

Фредо продължи:

— Но още повече бих искал да можех просто да отида при Джейк, в новото му жилище. Може би ако помислиш малко, ще се сетиш за някой адрес, а?

— Казвам ти, че не знам къде може да е.

— Как е яката, а? Не те ли стяга малко?

Ейнджъл преглътна тежко.

— Не може ли да я свалиш? И без това няма начин да избягам оттук. Какво ще правиш с мен?

— Мисля, че можем да поотложим този въпрос за малко по-късно.

— Коленете ми се подкосяват. Ако се задуша до смърт, няма да ти бъде полезна с нищо.

Фредо вдигна глава:

— Полезна с какво? Да не би да успееш да си припомниш къде е отишъл Джейк? Или май ми правиш друг тип предложение а,

сладурче?

— Казах ти вече: не знам къде е Джейк — каза Ейнджъл колебливо. Тя вече бе започнала да усеща, че бе поела по доста хлъзгав път. Въпреки дивашките си маниери, Фредо не беше глупав. Едва ли щеше да повярва, че тя доброволно би правила любов с него. Тя продължи: — Нямам какво да направя за теб, но ако умра, пак няма да имаш кой знае каква полза от мен, нали?

Очите на Фредо се навлажниха похотливо, а тя едва се удържа да не се разтрепери.

— Добре, убеди ме — каза той.

Фредо се доближи до нея и разхлаби малко веригата. Най-последно можеше леко да се отпусне. Чу как веригата над нея проскърца. Чувството как краката ѝ се отпуснаха, беше прекрасно, но когато задникът ѝ достигна пода, веригата престана да скърца и тя отново усети дръпване. Сега вместо да стои изпъната, трябваше да седи изпъната.

— Не може ли да отпуснеш веригата още малко, за да мога да легна на пода?

Фредо поклати глава.

— Малко напрежение няма да ти навреди. Ще ти помогне да се позамислиш. Смятам, че още не сме си свършили работата, сладурче. А аз никога не смесвам работата с удоволствието. Бъди добро момиче и ми кажи това, което искам да знам, а после ще си легнеш.

Ейнджъл усети как очите ѝ щяха да прелеят от сълзи, но се удържа, преди той да успее да я види. Нова искричка похот в очите му накара гърлото ѝ да се стегне от отвращение.

Той коленичи пред нея.

— Може би няма да те заболи, ако ми направиш малка демонстрация — каза той с дрезгав глас.

Той я хвана за косата и дръпна главата ѝ към своята. Облиза устните ѝ и започна да целува врата ѝ точно над веригата. Тя инстинктивно се удържа неподвижна, разтревожена да не би да събуди хищника в него. Изглежда пасивността ѝ даде резултат. С грубо движение той отхвърли главата ѝ назад и тя се удари в стената.

— Да не смяташ, че аз съм лошият? — попита той. — Ще ти кажа кой наистина е лошият. Твоят Джейк. Не беше само заради сенатор Уайнгартън, за когото и ти знаеш. Всъщност Уайнгартън беше

единствената мишена, която той пропусна. Твоят пациент си изкарваше прехраната като поръчков убиец. Пари в замяна на трупове. Поне аз знам за седемнайсет трупа. Кой знае колко ли са те наистина? Ето кой е лошият.

Целият ужас, който тя бе успяла да сдържи досега, се отприщи в съзнанието ѝ.

Значи е било вярно. Джейк е убиец. Седемнайсет човека. Мили боже. О, не...

Тя усети, че Фредо я гледаше любопитно, за да разбере дали на нея ѝ пукаше за Джейк. Искеше да разбере дали тя го обича. Тя осъзна, че ако Фредо разбере това, щеше да прати по дяволите всичко, което тя му бе казала досега. С огромно усилие удържа лицето си безчувствено.

Но когато Фредо излезе, Ейнджъл заплака. И плака, докато не останаха сълзи в очите ѝ.

22. НА ХОД

— Вече можеш да се изправиш — обади се Греъм от предната седалка.

Джейк надигна глава и погледна през задното стъкло на колата. Улицата беше тъмна и пуста.

— Мамка му — каза той. — Получи се. Май те наистина не се интересуват накъде си тръгнал.

— Да речем, че не съм недоволен от това — каза Греъм. — И къде отиваме сега?

Джейк бе обмислил следващата стъпка, докато бе лежал на задната седалка.

— Закарай ме до болницата и ми намери телефон, за да се обадя на Фредо.

— Защо в болницата?

— На бас, че си е включил услугата за разпознаване на номерата при входящи обаждания. Ако разпознае номера, бих искал да открие, че му звъня от някой медицински пункт.

— Значи се тревожиш, че ще разпознае номера ти? — попита Греъм и бръкна в джоба си. — Да видим дали ще проследи този — подаде му нещо през рамо.

Джейк веднага се досети какво бе то. Беше клетъчен телефон с обратна услуга — скриване на номера.

— Супер. Защо не ми каза, че имаш такъв?

— А ти защо не ме попита? Съмнявам се, че изобщо има някой хирург в тази страна, който да няма такъв.

Това беше чудесно. Не само заради скриването на номера — за по-сигурно Джейк можеше да изключва телефона след разговор и така Фредо нямаше да може да проследи точното място, откъдето звънеше.

Джейк знаеше как да влезе в контакт с Фредо. Обади се на компанията, която снабдяваше ресторантите на Мистър К в Атлантик Сити. Комисията по хазарта бе свършила доста работа, в опита си да не допусне мафията до казината в този град. Но това не пречеше градът да бъде едно от най-печелившите места за фамилията Луканца.

Мистър К и момчетата бяха решили, че всяка покривка за маса, всеки чаршаф и всеки поднос с храна в казината трябваше да идват от „Първа класа — снабдяване на ресторанти АД“. В противен случай се случваха всякакви нежелани фалове... Проблеми с канализацията, повреди на климатиците, пожари, сривове в хранването... Наистина лош късмет — дори по-лош, отколкото след счупването на стотици огледала.

А офисът на „Първа класа“ изпълняваше и втора функция — служеше за команден център на семейния бизнес с наркотици и проститутки в Квартала на забавленията.

Ето къде може би се намираше Фредо.

Джейк набра номера на офиса.

— „Първа класа“, добър ден — каза равен мъжки глас.

— Ще може ли да говоря с Фредо?

— Моля? — Гласът стана доста предпазлив. — Фредо чий?

— Фредо Папилярди. — Джейк знаеше, че Фредо едва ли беше там в този час, но ония шибаняци все трябваше да знаят къде е.

— Кой го търси?

— Просто му кажете, че е човек с изгаряне по крака. И че може да ме потърси на този номер. — Джейк му каза номера на клетъчния телефон и затвори.

— Няма да чакаме дълго — каза той на Греъм. — А междувременно трябва да се добера до колата си.

В следващите петнайсет минути те се прехвърлиха в джипа и поеха към Ню Джърси. Джейк остави Греъм да кара, а той обмисляше как да праметне Фредо. Телефонният разговор с него щеше да бъде доста тежък. Поведението му трябваше да бъде на висота, а разчета за времето — безгрешен.

Когато те започнаха да се изкачват откъм западния край на моста Верацано, телефонът звънна. Джейк събра сили, потисна всички емоции, за да не се разкреци в момента, в който чуеше гласа на този плъх. Трябваше да действа безчувствено и с хладен разум. Изчака телефонът да звънна за трети път и натисна бутона за разговор.

— Ало, Фредо?

— Джейки! — каза Фредо с умерено фалшива радостна нотка. — Липсваш ми, братле! Къде си бе?

— А ти къде мислиш бе? В леглото... с човек, който ми придържа слушалката до ухото.

— Това май е малко дискомфортно, а? Дай ми адреса си и ще се получи чудесна среща лице в лице. Като в доброто старо време.

— И да те оставя пак да ми изгориш крака ли? Няма начин. Не трябваше да го правиш, Фредо.

— Ей, само те проверявах.

— О, и издържах ли проверката?

— В началото си помислих така. Обаче след това изпратих човек да те наблюдава, ама ти беше изчезнал. Джейки, изпари се, а не остави никакъв адрес. — Тонът му се повиши леко. — Не трябваше да го правиш.

— Ей, Фредо, Ти се възползва от предимството си срещу мен. Не искам да търпя повече такова унижение. Затова се магнах. Сега съм се устроил на друго място.

— Ха... И къде?

Джейк се насили да се засмее:

— Ха-ха. Тайна. Просто се обадох да ти кажа, че направи голяма грешка, че ме изгори.

— Какво? Още ревеш за тая дреболия с цигарата. Ти трябва да...

— Не, Фредо. Не говоря за дреболията... а за голямото изгаряне. Онова, което ми стори миналата година.

— Я чакай малко бе, мамка му. Нищо не съм...

— Напротив, Фредо, направил си го — каза меко Джейк. — А сега е време за разплата.

— Леле, ще се разтреперя. — Смехът звучеше като насила. — Сякаш можеш да направиш нещо!

— Не лично аз. Но взех доста пари. И смятам да ги похарча разумно. Ще наема няколко талантливи човека от занаята: малко доминиканци, малко колумбийци... Всички те ще се изкефят да те разпердушният, където и да си. Ще ги пратя по петите ти.

— Да бе, вярно. И к'во? Заплашваш ли ме, а?

Сега започваше трудната част от разговора. Джейк имаше намерение да подражни Фредо и рязко да затвори.

— О, Фредо, просто исках да знаеш. Искам от теб внимателно да се оглеждаш. А преди да си отидеш от този свят, искам да те видя как

се влачиш. Ще изглеждаш зле и ще се почувстваш зле. Фредо, аз идвам. Чао! И до скоро!

Джейк натисна бутона за край на разговора и се облегна на седалката. Беше сключил ръце и се молеше...

Греъм го изгледа.

— Какво правиш? Нищо не успя да научиш за...

— Просто изчакай малко... и се надявай, че той ще звънне всеки момент. И, независимо от всичко, което си кажем, не издавай нито звук.

Телефонът звънна отново. Джейк затвори очи и прехапа устни. Значи номерът все пак бе минал.

Този път той изчака само до второто позвъняване, натисна бутона и каза:

— Фредо, няма да ме разубедиш. Чао.

— Ей, почакай! — каза Фредо. — Не искаш ли да чуеш нещо за момичето?

— Кое момиче?

— Приятелката ти! Не искаш ли да научиш как е тя?

— Сигурно и ти много искаш да знаеш, а? Чао.

— А бе, задник, става дума за медицинската ти сестра! Ейнджъл... абе к'вато там й беше фамилията!

— Ейнджъл? — попита Джейк със спокоен глас. — И какво за нея?

— Ами тя... хм... ми е на гости.

Добрният стар Фредо — винаги се тревожеше да не би да го подслушват. Той продължи:

— Чичо й не ти ли каза?

— На кой му пука дали ми е казал? Но не мога да разбера защо ти е притрябвало да си откъщаваш на Греъм...

— Не на Греъм бе, тъпак. На теб.

— На мен ли? Фредо, нещо не схващам.

— Не ми разправяй глупости бе, човек. Знам, че имаш чувства към нея.

— Чувства? Много отдавна не изпитвам нищо към никого. Тя просто беше добра към мен и аз не искам да й се случи нищо лошо. Обаче те познавам, Фредо. Сигурно вече е станала храна за рибите. Така че, какво се опитваш да ми кажеш?

— Не, чуй ме. Тя е добре. Можеш да говориш с нея, ако искаш.

— Ами дай ми я тогава.

— Ей, не е тук в момента. Тя е в едно казино, но мога да ѝ дам да ти се обади. Покани я да ти дойде на гости. Тя иска да те види. А аз знам, че и ти искаш да я видиш.

— Нека ти кажа какво искам — каза Джейк, като реши да пусне в действие малко емоции. — Искам главата ти. Това е всичко, което искам в своя живот. Превърна ме в мъртвец от врата надолу, така че искам да видя, че и ти нямаш нищо под врата си. А след като ми донесат главата ти, целта на живота ми ще бъде изпълнена и няма да има смисъл да живея повече. Затова ще ги накарам да ме сложат в инвалидната количка, ще взема главата ти в скута си и ще ги накарам да ми пуснат куршума. Ето как ще свършиш Фредо! Ето как ще те запомнят всички: с главата ти в скута на Джейк Нахт!

Джейк прекъсна връзката, изключи телефона и се облегна назад. Беше силно изпотен.

— Да не си луд? — кресна Греъм. Той го погледна, а джипът продължи да се носи по осевата линия на пътя със сто километра в час.

— Гледай в пътя — каза Джейк.

Греъм се обърна към волана, но продължи да крещи:

— Това е най-идиотското нещо, което съм чувал! Ти нарочно го предизвика! Господ знае какво ли ще стори сега на Ейнджъл!

— Успокой се, докторе. Сега знаем, че все още е жива, и...

— Няма да е за дълго. Благодарение на теб! Защо го направи?

— За да го извадя от равновесие. — Джейк с усилие запази спокойствие. — Виж, сега Фредо изобщо няма да знае какво да мисли по въпроса. Дали блъфирам, или наистина съм наел убийци? Ще изглежда спокоен, но няма да има представа за положението. Няма да иска да изглежда изплашен от някакъв инвалид, но истината е, че ще бъде твърде зает да си пази гърба, и няма да обръща много внимание на Ейнджъл. Мисля, че тя вече не му е пред погледа. Ще му бъде трудно да повярва, че не чувствам нищо към нея, но понеже не може да бъде сигурен, ще трябва да си избие от главата идеята да я нарани, за да стигне до мен. Но без съмнение ще я задържи, за да му бъде под ръка. Твърде умен е, за да изостави евентуалната добра възможност.

— Надявай се да си прав. — Гласът на Греъм бе позагубил от силата си.

— Познавам Фредо. Доста по-добър е, отколкото ми се иска. И е доста по-прозорлив от теб. Казвам ти: няма да я убие. Все още не. — На Джейк му се искаше да можеше да бъде толкова сигурен, колкото звучеше.

— Все още не — повтори Греъм. — Защо ли не мога да бъда толкова сигурен в това? И колко дълго смяташ, че можеш да поддържаш този блъф?

— Кой казва, че е блъф? Ако нещата отидат от по-лошо към най-лошо, ще разменя себе си за нея. — Собствените му думи го стреснаха. Откъде, по дяволите, му дойде наум това?

Обаче той наистина го мислеше. Щеше да го направи. Господи, това беше лудост — точно същата лудост, както и тази — да се влюби в нея. За миг си представи, че наистина отива на нейното място. Мъжът, когото мразеше повече от всеки друг, щеше да злорадства над него, да го измъчва и да го убие...

Без съмнение щеше да го направи.

Мисълта му беше едновременно изпълнена с надежда за Ейнджъл, но доста страховита за собствената му участ.

Греъм отново го погледна.

— Готов си да дадеш живота си за нея, така ли?

Джейк потръпна.

— Защо не?

Чувстваше се неловко. Как пък успя да попадне в положението на самопожертвователния герой? Не, той не беше герой. Просто не искаше да се случи нещо с Ейнджъл.

Забеляза, че джипът отново се движеше по осевата линия.

— Мамка му, няма да мога да направя нищо, ако ми счупиш врата точно сега. Имам предвид, че искам все пак да напуснем живи Стейтън Айлънд. Става ли?

Греъм се обърна напред и зави по отбивката за паркинга Уест Шор.

— Защо ли вярвам на човек... като теб?

— Сигурно е голям шок за съзнанието ти — каза сухо Джейк. — Може би е така, защото си отчаян, а аз съм единственият, на когото тя се надява сега.

— Има и полиция...

— Забрави за полицията. Казах ти: щом се обадиш, Фредо ще разбере.

— Дори и в Атлантик Сити?

— Особено там.

— Но какво ще стане с Ейнджъл, когато стане ясно, че няма да има истинска атака, както обеща на Фредо?

— О, ще има такава атака. Аз ще атакувам. А когато го направя, рано или късно той ще ни доведе до Ейнджъл.

Греъм замлъкна за миг, сякаш за да остави Джейк да обмисли как наистина щеше да осъществи тази атака. Явно да размени себе си срещу Ейнджъл бе доста назад в приоритетите му: нещо като „План Щ“. А „План А“ навярно бе да измъкне от Атлантик Сити и себе си, и нея едновременно.

Джейк се замисли дали имаше шанс да успее. Сега краката му изглеждаха наред, но начинът, по който го бяха подвели по-рано, още го плашеше. Дали беше просто „невронна умора“, както му бе казал докторът, или бе нещо друго? Нещо по-лошо? Нещо, което отново би го върнало в леглото?

— Ще имаш нужда от помощ — каза Греъм, докато те навлизаха в Джърси. — Имам предвид, ако искаш да убедиш Фредо, че наистина си наел хора да го убият.

— Ето това се опитвах да измисля: как да се разделя така, че да се превърна в няколко човека едновременно?

— Ще ти помогна по въпроса.

Джейк се вгледа в лицето на Греъм, приведено напред към стъклото. Светлините по пътя осветяваха рамките на очилата му.

— Хайде бе. Майтапиш се.

— Съвсем сериозен съм. Искам да го направя. Ейнджъл не ми е просто племенница. Тя е най-близкото същество, което бих могъл да имам вместо дъщеря. Как бих могъл да погледна сестра си в очите... Мамка му, как изобщо ще мога да живея, ако не направя всичко възможно, за да я спася?

— Можеш ли да стреляш?

— Казах ти, че съм служил във Виетнам. А и какво пък толкова му е трудното на стрелбата? Прицелваш се, дръпваш спусъка...

— И се опитваш да улучиш нещо. Имаш ли някакъв скорошен опит в стрелбата? Например, стрелял ли си на стрелбище?

— Не, обаче...

— Обаче нищо. Забрави. Само ще ми се пречкаш.

— Мамка му, все пак мога да дръпна спусъка! Това не изисква кой знае какви умения. Сякаш не си виждал как мафиотчетата се стрелят едни други по улиците. Какъв опит имат те? И аз мога да правя като тях. Ако улуча нещо, добре. Но и да не улуча, поне ще вдигна шум. Ще изглеждам като още един от стрелците, наети за Фредо, и той наистина ще повярва, че си наел хора да го очистят.

Джейк се замисли над това. Всъщност идеята не беше лоша. С Греъм той би могъл да атакува Фредо от две страни. И наистина да го уплаши.

— Идеята ти може и да проработи, докторе. Може да подкараш колата и да постреляш малко от едната страна, докато аз отида от другата. И тогава те излизат от играта. Стреляш и бягаш. Голям шум, ниска точност. Точно обратните качества на онези, които биха очаквали от мен.

— Както ти бях казал, имам мозък в главата си.

— А мозъкът не е хубаво да се пилее — каза Джейк и направи кратка пауза. Искаше Греъм да разбере сериозната страна на нещата. — Те ще отвърнат на стрелбата. Надявам се, че схващаш това.

Греъм го погледна и отново обърна глава към пътя. Пое си дълбоко въздух.

Джейк каза:

— Още ли искаш да се включиш?

Греъм кимна.

Джейк се замисли за доктора. Дали можеше да се разчита на него да дръпне спусъка и да стреля по някого, ако възникнеше необходимост? Или пък щеше да замръзне от ужас и да се остави да го убият? Щеше да бъде срамота, ако някой от тези момчета пратеше по дяволите медицинския му талант. Но ако това послужеше за освобождаването на Ейнджъл...

Дали Джейк щеше да изтъргува доктора за Ейнджъл?

Щеше да разбере, като му дойдеше времето.

23. СТРЕЛЯЙ И БЯГАЙ

Джейк се прозя и погледна към светещия си в тъмното часовник.

Двайсет и осем дълги часа, откакто Ейнджъл бе отвлечена. Обърна се към Греъм и видя, че той се бе загледал към пистолета в ръцете му.

— Мисля, че ти спомена, че имаш „мъничък“ запас от оръжия — каза Греъм. — Обаче, както виждам, явно си имаш малък оръжеен арсенал.

— Е, какво да ти кажа, докторе? Такъв съм си: скромничък.

Греъм поклати глава.

— Все още не мога да повярвам, че обикновен мирен гражданин би могъл да притежава такава огнева мощ. Имам предвид, че нали уж има закони...

Джейк трябваше да се засмее. Все още искаше да създава впечатление за добър гражданин.

— Законите пречат на *теб* да си купиш оръжия. Но не и на мен. Никога досега не съм купувал от лицензиран магазин нещо повече от няколко патрона. Последното нещо, което бих направил, е да оставя следи, които да водят към някакъв си магазин за оръжия.

— Чудесно — каза Греъм с умърлушен тон.

— Ако искаш, наречи го контрол върху оръжията. Обаче аз бих го нарекъл разоръжаване на потенциалните жертви, защото ако положението продължи да се развива все така, накрая май ти ще се окажеш единственият примерен гражданин, който не си е купил оръжие.

— Включваме ли в бройката пощенските служители, които са толкова тъпи, че все не си вземат поука?

Джейк го погледна учудено. Той всъщност се бе пошегувал.

— Получаваш осем и половина от десет за тая шега, докторе.

Отново се прозя — беше прекарал тежък ден. В ранните часове те бяха наели стая в малък мотел на Магистрала 9, на юг от Ейбскън. Беше поспал, но не много. След това бе завел Греъм в гората до скривалището, в което пазеше оръжието си. То бе скрито в една

землянка, която бе толкова навътре в боровата гора, че и с GPS-система трудно можеше да се намери.

Бе дал на Греъм пистолет глок, показал му бе как да го използва, и бе го накарал да направи няколко тренировъчни изстрела. Е, този човек си беше неврохирург — защото беше сред най-лошите стрелци, които Джейк бе виждал. Ако бе останал в гората, въпреки целия арсенал на Джейк, би могъл да си умре от глад.

Но нямаше да стреля по дивеч — всъщност самият той бе приел риска да се превърне в дивеч за Фредо.

След няколко изстрела с деветмилиметровите патрони Греъм бе преодолял страха си от шума и отката на пистолета.

Следващата стъпка бе да си намерят подходящ транспорт. Едно от нещата, които определено не липсваха в Атлантик Сити, бяха колите. Собствениците на казината бяха построили многоетажни паркинги за колите на комарджиите, пристигащи от Ню Йорк, Филадельфия, Уилмингтън, Балтимор и Вашингтон. Да се наеме кола беше лесно. А и покрай ударите Джейк се бе изучил в изящното изкуство на автомобилната кражба. Никога не се знаеше кога спешно би могла да му потрябва кола.

За него беше въпрос само на шейсет секунди да преодолее ключалката на вратата, да си поиграе със стартера, за да запали двигателя, и... *бинго* — вече си имаше транспорт.

Е, колата не беше много нова. Джейк бе избрал Ривиера от 1985, защото бе предположил, че на нея едва ли би имало аларма.

И така, те бяха седнали в колата и сега се намираха на две преки от офиса на „Първа класа — снабдяване на ресторанти“, и чакаха. Офисът се намираше на булевард Медитерейниън, в най-мизерния район от северозападната част на Атлантик Сити — между железопътната гара и Уайт Хорс Пайк. Районът представляваше смесица от стари складове, олющени магазини, порутени къщи и смърдящи барове — приличаше на Бронкс, само че бе с два-три етажа по-нисък.

— Откъде можем да сме сигурни, че ще дойде? — попита Греъм.

— Фредо ли? О, той ще се появи. „Първа класа“ е неговата главна бърлога, а той трябва да продължи да ръководи бизнеса си. Ако започне да се дъни в работата, Мистър К ще изрита задника му от бизнеса — независимо дали става дума за негов племенник, или не.

Точно тогава черната лимузина на Фредо се появи и пое към входа на сградата.

— И като говорим за вълка... — каза Джейк.

Лимузината спря точно пред главния вход. Джейк видя как от нея слезе Вито Канджеми. Фредо го последва. Те прекосиха тротоара. Канджеми отвори входната врата и я задържа, а Фредо се затътри навътре.

Лимузината потегли отново.

— Извинявай — каза Джейк, — но трябва да последваме тази кола.

— Защо? Фредо е в офиса.

— Не ни трябва Фредо. Все още не. Но е време да дадем знак за нашето присъствие.

Греъм подкара колата по булеварда.

— Добери се до лимузината и я следвай — каза Джейк и се покатери на задната седалка. — Щом ти кажа, започни да я изпреварваш и се изравни с нея.

Джейк се досети, че шофьорът на лимузината или щеше да се повози малко с нея, или щеше да отиде до някое кафене, докато не му звъннат да се върне. Фредо се опитваше да проявява съобразителност — ако лимузината бе останала пред „Първа класа“, щеше да се получи така, сякаш на нея бе закачен неонов надпис: *Тук съм!... Тук съм!...*

Лимузината зави надясно по улица Южна Каролина. Изглежда се бе насочила към Уайт Хорс Пайк. Това беше лошо. Там имаше твърде много коли. Но шофьорът изведнъж зави и пое по улица Северна Каролина. Движеше се обратно към булевард Медитерейниън. Значи си правеше голямо кръгче... Може би Фредо не бе планирал да се застоява дълго. Ако това се окажеше вярно, на Джейк скоро щеше да му се наложи да направи своя ход. Той махна покривалото от автомата Инграм Мак-10, постави му пълнителя с трийсетте патрона и щракна затвора, за да зареди. Автоматът представляваше малко на вид, но страховито оръжие. Нямахше нужда от специални умения, за да се стреля с него. Беше лесен за употреба — все едно да се насочва дюзата на пожарникарски маркуч. Е, и точността му не бе по-различна от тази на маркуча. Обаче колумбийците харесваха точно този тип оръжие и Фредо навярно знаеше това.

— Време е да действваме, докторе — каза Джейк.

Той си сложи скиорска маска, нагласи визъора ѝ и погледна към Греъм, за да се увери, че и той бе сложил своята. И двамата изглеждаха готови. Джейк се огледа. В тази част на улицата имаше главно складове, а двете коли бяха единствените на нея.

— Добре. Сега е моментът. Направи както ти бях казал.

Греъм натисна газта и се изравни с лимузината. Джейк свали прозореца, наведе се през него и откри огън. Автоматът трепереше и трещеше в ръцете му, а задните странични стъкла на лимузината се пръснаха на безброй парченца. Той направи на сол отделението за пътници — куршумите разпердушиниха тапицерията, минибара и телевизора. Само два кратки откоса бяха достатъчни, за да се изпразни пълнителят. Лимузината поднесе и се заби в паркираните отстрани на улицата коли.

— Да се махаме оттук! — изкрещя Джейк.

Греъм ускори колата, а Джейк провеси главата си през задния прозорец и показва на шофьора на лимузината среден пръст — за него не трябваше да има съмнение, че атаката бе извършена не само от един участник, а от поне двама.

— Аз... аз... аз не мога да повярвам, че върша това! — заекваше Греъм, докато Джейк седнаше обратно на седалката и затваряше прозореца.

— Повярвай, че е точно така, докторе.

— Трябва да съм полудял! Може да ме арестуват! Ще си загубя медицинското разрешително!

— Можеше да си загубиш и живота, докторе.

— Така е — каза с треперещ глас Греъм. — Можеше да ме убият. И за какво? Какво ще докажем с това?

— Ще докажем, че Джейк Нахт не е говорил празни приказки, а наистина е наел хора да убият Фредо.

— Добре, но ние току-що стреляхме по празна кола. Това не е ли малко тъпо.

Джейк се наведе към предната седалка.

— Докторе, това няма значение. Може пък наетите от мен убийци да не са били от най-добрите в бранша. Обаче това все пак ще изкара Фредо от кожата му. Той може и да злорадства и да ни се присмее колко глупави са били убийците, но и ще обърне внимание какво са направили трийсетте куршума с колата, в която бе седял само

допреди минути. Ще се уплаши. А като го избъзикаме с още няколко атаки, ще се уплаши още повече. Толкова ще се уплаши, че ще отиде да се скрие на сигурно място.

— Там, където е скрил Ейнджъл?

— Схващаш.

— А тогава какво?

— Тогава ще спрем да се бъзикаме.

Те влязоха в джипа и Джейк включи клетъчния телефон. Само след няколко минути той извънтя.

— Ало? — каза Джейк след третото извънтяване.

Цял поток с ругатни на два езика бликна от слушалката. Джейк чакаше на Фредо да му свърши бензина, и мълчеше. Това определено извади Фредо от релси.

— Ей, задник! — изкрещя той. — Чуваш ли какво ти говоря?

— Фредо? — каза спокойно Джейк. — Ти ли си бе? Толкова съжалявам, че изобщо ти чувам гласа.

Фредо се засмя, но звучеше насилено. Вероятно не говореше по телефона насаме.

— Да бе. Сигурно съжаляваш. Момчетата ти се издъниха, Джейки. Направиха голям пропуск. Какви смотаняци си наел? Някаква групичка аматьори ли? — отново се дочу смях в слушалката.

— Е, в такъв случай сигурно си ги заловил, а? — попита ехидно Джейк.

Фредо не отговори.

— Хванал си ги. Нали, Фредо? Защото ако не си, много скоро можеш да очакваш отново да те посетят. Може би дори тази вечер.

— Никой не може да си позволи да стреля по мен, Нахт. Само да те хвана и...

— И какво? Ще ми счупиш краката ли? Или ще ми отрежеш пръстите? Нищо няма да усетя. Опитай се да измислиш нещо по-лошо от онова, което ми стори, Фредо.

Фредо не отговори и затова Джейк продължи да го дразни и да се наслаждава на положението.

— Е, Фредо, как се чувстваш? Аз знам къде се намиращ, но ти не можеш да ме откриеш. Аз мога да те нараня, но ти не можеш да ме нараниш. Ти имаш бизнес, репутация, живот... Имаш много неща за губене, Фредо. А аз си нямам нищо.

— Можеш да умреш, Нахт!

— И сериозно възнамерявам да направя точно това. Всъщност нямам търпение да го сторя. Мисля, че вече ти го бях казвал в един наш предишен разговор. И май тогава ти казах как смятам да умра, нали така?

— Приятелката ти може да иска да поживееш още някоя година — каза Фредо. — Някога замислял ли си се за това?

Джейк затвори очи и си помисли: *Благодаря ти, че опря до нея.*

Отвърна с равен глас:

— Предполагам, че говориш за Ейнджъл. — Джейк видя как Греъм потръпна на седалката при споменаването на името ѝ. — Нали не се опитваш да ме убедиш, че тя все още е жива.

— Жива е и се чувства добре.

И по-добре за теб, че е така — помисли си Джейк.

Как да разиграе сценката? Дали да покаже, че поне малко му пука за нея? Или пък изобщо да не показва нищо?

Малко... Щеше да покаже, че му пука поне мъничко...

— Тя беше добра към мен, Фредо. А аз не съм съвсем безсърдечен. Така че, ако тя наистина е жива, смятам, че ще можеш да си купиш от мен нещо, ако я пуснеш.

Последва силен смях — по-силен и по-лукав от предишните.

— Ха! Значи си изпитвал нещо към нея! Знаех си!

— Не си създавай напразни надежди, Фредо. Ако разбере, че се е върнала в Бруклин, може и само да те убия, без да вземам главата ти в скута си. Но не мисли, че с нея ще откупиш живота си. Нищо не може да откупи живота ти, Фредо. Той ми принадлежи. Искам го и ще го взема. Чао.

Джейк прекъсна връзката и изключи телефона. Стига толкова разговори с Фредо за тази вечер. Нека се поизпоти малко.

— Наистина ли мислиш, че тя е жива? — попита Греъм.

Джейк кимна.

— Тази част: за това, ако я пусне... Страхотно я изигра.

Джейк повдигна вежди.

— Това комплимент ли беше?

— Да... — Греъм изглеждаше не по-изненадан от самия Джейк.

— Да, смятам, че наистина беше.

— Леле, проклет да съм.

— Съгласен съм по този въпрос. Но мисля, че преди малко по телефона уцели идеалното равновесие. Даде му надежди, че Ейнджъл може да се окаже ценна за него... Хем не толкова ценна, че да може да я изтъргува за теб... хем достатъчно ценна, за да прецени, че има смисъл да я запази жива.

— Така е. Но не бива да допуснем Фредо да отгатне дори и за една десета от това, което чувствам към нея. Ако изведнъж се досети... веднага ще я застреля.

Той забеляза, че Греъм го гледаше.

— Наистина те е грижа за нея, нали?

— Точно така — каза Джейк. Отново се бе почувствал неудобно заради погледа му. — Значи мислиш, че преди малко се получи?

Греъм потърка очи и въздъхна:

— Надявам се. Иначе всичко пропада.

— Не съвсем, докторе. Аз наистина ще направя както му казах. Във всички случаи Фредо ще умре.

— Мисля, че май ми беше казвал, че уж вече си бил друг човек.

— Наистина съм. Но не мога да живея живота, който този друг човек желае, докато Фредо е жив. Така че, нещата са доста прости. Той трябва да си отиде.

24. МРЪСНИ НОМЕРА

Вместо да се върне в мотела след стрелбата по лимузината на Фредо, Джейк сви още една кола: стара хонда акорд. Той и Греъм подкараха на север, но поотделно. Джейк взе хондата, а докторът — джипа. Те оставиха джипа в Джърси Сити и поеха с хондата към долната част на Манхатън. Прекараха ранните часове на деня в обикаляне из рибния пазар Фултън. Поне докато Джейк не забележа камион на фирмата „Първа класа“.

Ей това му беше трудното на проблема да се преструваш на легален бизнесмен — все трябваше да се върши и някакъв легален бизнес.

Те изчакаха камионът да бъде натоварен, и го последваха до тунела Холанд. Щом камионът стигна почти до изхода му, Джейк извади автомата и направи на решето корпуса и гумите му. Камионът поднесе и накрая спря в мантизелата. Но Джейк продължи да стреля. Той видя как шофьорът и помощникът му залегнаха от другата страна на кабината и накрая скочиха през мантизелата.

— Спри до вратата — каза Джейк на Греъм.

Щом хондата доближи до вратата на камиона, Джейк взе една запалителна бомбичка и я хвърли в кабината през разбития на парчета прозорец.

— Тръгвай! — каза той и Греъм натисна газта.

Когато достигнаха изхода на тунела, Джейк погледна назад и видя излизашите от прозорците на кабината пламъци.

— Вземете си друг камион. Не се тревожете, Фредо си има много.

* * *

Слънцето бе изгряло преди час, когато Джейк остави джипа на паркинга пред мотела им. Той успя да поспи малко сутринта, но всеки път, когато се пробуждаше за малко, виждаше, че Греъм не спи. Този

човек като че ли бе в постоянно движение — дори когато лежеше на леглото си в стаята, той се въртеше и шаваше непрестанно. А при едно от пробужданията си Джейк отвори очи и го видя да ходи нагоре-надолу между леглата. Това не беше на добре, но Джейк знаеше, че не би било добре и да се опитва да го гълчи или да го успокоява. Нямаше начин човек да се научи само за няколко дни да спи дълбоко дори когато стомахът му се свиваше на топка.

След залез-слънце Джейк сви друга кола — този път беше олдс сиера от 1988. И в сърцето на нощта, около 2 часа, той започна да се разкарва из околоръстния път на Атлантик Сити. Не откри нищо и затова пое към северния паркинг. Само след няколко минути откри нова мишена. Малко пред него, в дясното платно, се движеше внимателно, с около сто километра в час, друг от снабдителните камиони на Фредо. Отиваше на север — или към Хънтс Пойнт, или към рибния пазар Фултън. Нямаше значение. Нямаше да стигне до целта си.

Джейк се залепи зад камиона.

— Ще ни хванат — каза Греъм от задната седалка. — Не можем да продължаваме с това, без да ни хванат.

— И кой ще ни хване? — попита Джейк. — Може би щатските ченгета? Не мисля, че Фредо би искал те да душат около бизнеса му. Сигурно не кара в тези камиони само риба и зеленчуци.

— Е, те поне патрулират по магистралата. Видях ги.

— Разбира се. Дебнат за превишена скорост. Отпусни се. Просто си пренапрегнат от недостиг на сън.

— Повече от пренапрегнат съм. Като убит съм.

— Е, вече будуваш от двайсет и четири часа, нали? — Джейк погледна през рамо към Греъм, като се опита да не покаже, че всъщност и той се тревожеше. Този човек бе като пренавит часовник. Преди известно време той бе мрачен като дявол. Само някой да му кажеше дума и бе готов да му скочи. Само да го потупат по рамото и щеше да се развика и да се блъсне в близката стена. Докторът определено не бе свикнал с такъв начин на живот. Но и не се предаваше, а това бе възхитително в очите на Джейк. Той се надяваше, че докторът няма да полудее, преди да са открили Ейнджъл.

— Слушай — каза Джейк, — ще оправим този камион и ще обявим края на тази фаза от операцията. Ще се върнем в мотела и ще

се наспим добре през нощта.

— А после?

— Утре започваме трета фаза.

— И какво ще представлява тя?

— Все още не съм доизяснил всичките ѝ детайли. — Всъщност Джейк знаеше съвсем точно какво щеше да представлява тази фаза, но не искаше Греъм да се тормози от мислене по въпроса.

Той погледна в огледалото за обратно виждане. Не се виждаше никой зад тях. Зави леко наляво: имаше две свободни ленти. Липсата на други коли беше нещо очаквано в този час на нощта.

— Добре. Това е. Ти се целиш в гумите, а аз ще пусна малко куршуми в товарната част. И после се омитаме оттук. Става ли?

— Става. — Гласът на Греъм потрепери малко. — Добре.

— Само не пропускай гумите. Гледай да улучиш поне една от тях.

— Казах вече: добре! Хайде да приключваме с тоя!

О, да — помисли си Джейк. — Пружината на доктора е навита докрай.

Искаше му се докторът да бе подкарал колата вместо него, но нямаше доверие в уменията му при високи скорости. Сега идеята му бе да направи няколко дупки в камиона, да пукне една-две гуми и да отпраши напред, за да завие в следващата отбивка и да остави след това джипа на паркинг пред някакво кино. Сега преценката за времето бе по-важна от всичко. Ако Греъм пропуснеше следващата отбивка и не го предупредеше за нея, на Джейк щеше да му се наложи да кара километри по магистралата, преди да може да излезе от нея, и щеше да бъде на тръни да не срещне щатски ченгета, чули докладите за кола сиера, от която са стреляли по камион и която се движи на север.

Греъм все още не бе придобил добри умения за стрелба, но Джейк смяташе да се приближи достатъчно близо до гумите, така че дори докторът да не може да ги пропусне... с пистолет глок. Джейк не смяташе да дава на Греъм автомата Мак-10.

— Добре — каза Джейк. — Да започваме. Дръпни предпазителя, както съм ти показвал, и се приготви.

Той чу как Греъм зареди. И направи същото със своя токарев, след което го хвана с лявата си ръка. Последна проверка за коли отпред

и в огледалото за обратно виждане — всичко беше чисто. Пригответе се за стрелба.

Джейк се изравни с камиона, доближи се до него и изкрещя:
— Сега!

Той чу как Греъм започна да стреля с пистолета през задния прозорец. Извади ръката си през своя прозорец и започна да стреля над покрива. Не беше левичар, но не търсеше отлична точност, а просто да пробие няколко дупки в камиона.

— Успях! — извика Греъм. — Улучих една от гумите!

— Ами давай към следващата тогава.

Но беше твърде късно. Шофьорът натисна спирачките и се опита да спре в тревата, но камионът поднесе и се обърна на една страна.

— Добра работа! — каза Джейк. — Край на фаза две.

— Успях! Спуках му гумата. Не мога да повярвам... — Обаче гласът на доктора изведнъж помръкна: — Откъде пък се взе този?

Джейк се стресна и погледна в огледалото. Преследваше ги кола със загасени фарове. Дяволски добър въпрос. Откъде ли се бе взела? И кой ли беше вътре? Той се успокои за миг и успя да забележи, че колата беше файърбърд. Добре. Не беше от любимите коли на „момчетата“. Те повече харесваха...

Изведнъж видя кратко проблясване откъм задния прозорец на преследвачите.

— Залегни!

Той се плъзна надолу, колкото можеше, но без да губи пътя от поглед. Чу злокобното тракане на картечен пистолет, но колата не беше улучена. Натисна газта до дупка.

— Те стрелят по нас! — извика Греъм. — Сигурно е Фредо!

Не, едва ли бе Фредо. Той сигурно се бе върнал в Атлантик Сити. Може би бе изпратил няколко човека да следват камиона, да не би някой да се опита да стреля по него от засада. През цялото време бяха изчаквали отзад със загасени светлини и бяха чакали нещо да се случи.

А сега ги преследваха, за да ги убият.

25. НАДЛЪГВАНЕТО

— Не мисля, че мога да направя това.

Джейк и Греъм бяха седнали в поочукан жълт микробус форд. Намираха се на улица Вирджиния, близо до Уайт Хорс Пайк и на няколко преки от офиса на „Първа класа“. Джейк беше седнал на мястото за пътници. Хапеше си устните, докато гледаше как Греъм седеше зад волана и трепереше, като току-що преживял земетресение.

— Дръж се, докторе. Този път ще бъде за последно. Веднъж само да свършим с цялата тази история и повече никога няма да ти се наложи дори да докоснеш оръжие.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Джейк не бе убеден, че тези думи можеха да успокоят доктора, но знаеше, че това щеше наистина да бъде последният път, в който можеше да даде оръжие в несигурните ръце на Греъм. Загледа се през стъклото в нощта навън. Миналата вечер Греъм бе наистина тежък случай. Ако Джейк не бе го почерпил с четири тежки питиета, с цел да го успокои, докторът сигурно щеше да изкара още една безсънна нощ.

— Ами ако убия още някого? — промърмори Греъм.

— Спокойно, няма. Но дори и да го направиш, няма да е голяма загуба за света. Всъщност това дори би направило този свят малко по-чист. Приеми го като особен вид почистване на околната среда. Наистина, не бива да се чувстваш зле заради ония копелета, които улучи.

— Не ми казвай как не бива да се чувствам — избухна Греъм. — Знаем, че трябва дори да се чувствам доволен, че убих част от зверовете, които са отвлекли Ейнджъл. Но не се чувствам така. Прекарах целия си живот в опити да спасявам хора, а не да ги погубвам. Знаем, че беше при самозащита, но някак си това не оправдава злорадото удоволствие, което изпитах, като видях как куршумът ми разби предното им стъкло. Чувствам се омърсен. Това има ли някакво значение за теб? Можеш ли да го разбереш?

Джейк с изненада осъзна, че наистина го разбираше. Преди година думите на Греъм наистина му се бяха стрували като неясно бърборене. Всичко, което Джейк бе чувал от него, му се бе струвало като казано на китайски. Но сега, след сближаването си с Ейнджъл, след ежедневния контакт с всичките хора, посветили усилията си за възстановяването на нервната му система (а те не бяха работили по него — бяха работили с него), Джейк се бе научил някак си да разбира това, което Греъм му казваше.

Но разбирането все още не означаваше и съгласие. Джейк си помисли: *Е, хайде де, докторе. Щом някой заплашва теб или някого, когото обичаш, значи той трябва да си отиде. И как иначе би могло да бъде?*

— Не искам да убивам отново — каза Греъм с нисък тон.

— Спокойно, няма. Гарантирам ти. Единственото, което трябва да направиш, е да вдигнеш шум. Стреляй на улицата, във въздуха, където щеш — не ми пука. Не си длъжен да нараняваш никого, докторе. Всичко, което трябва да направиш, е да привлечеш вниманието им.

Аз ще се погрижа за опасната част — помисли си Джейк.

Греъм кимна, но не много убедено:

— Предполагам, че мога да направя това.

— Ще трябва не само да предполагаш, докторе. Ще трябва наистина да го направиш. Заради Ейнджъл.

Този път Греъм кимна много по-решително:

— Заради Ейнджъл.

Джейк го потупа по рамото:

— Само така!

Обаче загрижеността му за Греъм не намаля особено. Докторът бе на ръба на рухването. Участието му във всичко досега и в това, което предстоеше, несъмнено поставяше живота му в голяма опасност. Джейк не искаше този човек да бъде убит, но имаше нужда и от втори фронт, който да отвлече вниманието на враговете им, за да може и той да си свърши работата. Така че нямаше избор.

Какъвто и да беше, Греъм си оставаше единственият, който можеше да му помогне.

— Добре — каза Джейк. — Ето ти радиостанция. Ето ти и надеждния пистолет глок...

— О, да — промълви Греъм. — Наистина е надежден.

Джейк потисна въздишката си. Спомни си как Греъм не желаше дори да докосне отново пистолета. И тази вечер, преди отново да тръгнат на път, Джейк бе прекарал двацет минути, за да го моли и убеждава, докато накрая бе успял да му натика пистолета в ръцете и да го накара да преодолее отвращението си.

— Това е просто парче желязо, докторе. И довечера няма да се превърне в нещо повече от машина за шум. Това е всичко.

Греъм преглътна тежко и кимна леко.

Джейк каза:

— Добре. Да го направим още един път. Стой тук, докато заема позиция. Остави мотора включен. Щом чуеш сигнала ми за действие, потегляш с колата и започваш да стреляш. Накрая се изтегли и ме чакай на уреченото място. Разбра ли всичко?

Последва кимване:

— Разбрах.

— Да се надяваме, че е така, докторе. Доста работа ни предстои.

Джейк излезе от микробуса и се затътри към ъгъла. Спря се на малък паркинг пред няколко стари, олющени къщи. Там бе паркирал друга кола, която бе „взел на заем“. Огледа се. Не видя никого. Отвори багажника и извади снайперска пушка Колт AR-15 A2 H-BAR, заредена с патрони — калибър 223. За предстоящата стрелба имаше нужда от полуавтоматично оръжие и AR-15 щеше да му свърши работа. Обикновено монтираше на нея специален приклад и оптичен мерник, но понеже смяташе да я изостави след удара, не искаше тя да навява снайперски асоциации, водещи към него.

Тази вечер той нямаше да използва оптичен мерник — щеше да разчита само на очите си.

Изкачи се по стълбите на близката къща и издърпа дървената плоскост над входната врата. Предния ден се бе погрижил да я охлаби, и затова тя поддаде лесно. Проправи си път до скривалището на втория етаж, което бе набелязал тогава. Погледна предпазливо през един от прозорците, рамката на който бе поизгнила от старост. Джейк предпочиташе по-високите етажи — най-вече таванските. Обаче при сегашните обстоятелства не можеше да има доверие в дъските на пода. Трябваше да се задоволи с този етаж.

Джейк положи пушката в скута си и извади бинокъл. На фокус изникна главният вход на „Първа класа“. Отпред имаше два черни линкълна. Джейк знаеше, че Фредо е вътре. Бе го видял да влиза преди около час.

Тогава колите бяха пристигнали на бавен ход. Вратата на водещата кола се бе отворила най-напред и от нея бяха изскочили петима великани, сякаш излети по калъпа на хокейната лига.

Джейк бе наблюдавал показното им представление. Бе ги видял да се фукат и да ходят надутно по улицата, с ръце в джобовете и с наперени физиономии. Здрави момчета.

Идиоти.

Изглеждаха така, сякаш бяха готови да извадят игла от копа сено. Каква приятна групичка бяха само. Ако Джейк бе пожелал да ги застреля, трима от тях щяха вече да са умрели, преди другите двама да се усетят да стрелят.

Още двама бяха слезли от първата кола и седмината бяха застанали в полукръг пред задната врата. От своето положение Джейк не бе успял да види Фредо, защото телохранителите му се бяха скупчили около него и го бяха ескортирали до вратата. Всичките тези ръце и крака... Купчината хора бе заприличала на огромно насекомо.

Трима влязоха с Фредо, а останалите четирима останаха отвън.

Джейк го бе оставил да влезе. Искаше да го хване на излизане.

Той свали бинокъла и се опря усмихнат на перваза. Досега Фредо сигурно вече бе излязъл от кожата си от гняв. Имаше всички основания за това. Тук, в Атлантик Сити, лимузината му бе разпердушинена, един от камионите му бе направен на решето в Джърси, а друг — на магистралата. Уж бе изпратил двама от хората си да се погрижат за проблема, но и те бяха станали на фрикасе. Сигурно вече бе повярвал, че цяла малка армия дебне за него. Навярно вече се подмокряше при всеки изстрел от кола.

Колко подходяща бе тази терапия за Фредо — преди време той се бе подигравал на Джейк заради катетъра, а сега самият той усещаше подмокрящия катетърен ефект на страха.

Джейк се наслаждаваше на тази мисъл, когато малко след полунощ забеляза някакво суетене около вратата. Четирима от бандитите излязоха на тротоара и запалиха цигари. Правеха всичко възможно да изглеждат като случайни минувачи, но бяха посредствени

актьори. Или се взираха във вратата, или оглеждаха улицата. Нещо щеше да се случи и Джейк знаеше какво.

Натисна бутона на радиостанцията си.

— Ехо, докторе. Мисля, че той идва. Започвай да се движиш, но бавно. Просто карай към него и бъди готов да залегнеш.

Отговорът на Греъм пропищя в слушалката му:

— Хайде! Да ги ударим като гръм!

Джейк се загледа в радиостанцията:

— Като гръм... — Той поклати глава. — Ще трябва да издържиш по-дълго, отколкото трае един гръм. Докторе, помогни ми, пък да става каквото ще.

Още две от говедата излязоха на тротоара пред „Първа класа“. Смесиха се с останалите. Всички заедно се опитваха да изглеждат така, сякаш бяха излезли навън за кратка почивка. От какво ли? Може би от усиленото вдигане на чаши уиски с лед?

Джейк отново натисна бутона на радиостанцията.

— Започни да се движиш с малка скорост, докторе. Няма да трае дълго. Направи както ти казах: сниши се, шофирай с лявата ръка, изкарай дясната през прозореца и стреляй напосоки. — Той отпусна бутона и добави само за себе си: — И дано не пострадаш.

Някой провря глава през вратата на „Първа класа“ и каза нещо. Изведнъж момчетата се раздвижиха. Образуваха кордон, както и преди това. Гледаха към улицата с ръце в джобовете. Един от тях отвори задната врата на водещата кола.

Джейк отново натисна бутона на радиостанцията:

— Сега, докторе! Действай!

Джейк чу ръмженето на микробуса, който имаше мощен осемцилиндров двигател. Видя го как зави и навлезе в улицата с нарастваща скорост и загасени светлини.

— Не ме проваляй, докторе — шепнеше Джейк.

В този момент предната врата на „Първа класа“ се отвори. Вито Канджеми показа глава навън и се огледа дали бойците бяха на позиция.

Джейк опря приклада на пушката в рамото си и допря бузата си до него.

Микробусът набра скорост и профуча край Джейк, като остави след себе си тънка дيريا пушек.

Канджеми се обърна и кимна към някого.

И тогава се появи Фредо. Беше привел глава, а хората му образуваха кордон за него до отворената врата на колата.

Джейк насочи мерника си в тарапаната от хора в костюми до колата.

Греъм почти беше стигнал до целта. Щеше да закъснее на косъм, но това не беше проблем. Трябваше само да постреля с пистолета си.

На практика Греъм вече беше при тях, но така и не се чуваха изстрели. Говедата вече го бяха забелязали и тревожно шепнеха помежду си: стар микробус, със загасени фарове. И какво следва? Един от гардовете бутна Фредо в лимузината и извади пистолет. Останалите последваха примера му...

— Хайде, докторе! — прошепна Джейк. — Сега, по дяволите! Сега!

Но не последваха изстрели. Не се случи нищо. Микробусът отмина без никакви инциденти.

Джейк видя усмивките на мафиотите и как разтърсваха рамене от облекчение. Те прибраха оръжията и закопчаха саката си.

Копелетата си бяха помислили, че им се е разминало лесно.

Джейк забрави за Греъм и започна да натиска спусъка.

Стреля три пъти в скупчените тела на мафиотите. Все още се чувстваше леко прецакан от доктора и не беше в настроение да убива. Но трябваше да се погрижи за намаляването на силите, изправени срещу него. Избягваше да стреля в главите. Насочи се към ръцете и краката им. Нарезите в цевта на пушката придаваха на куршумите мощно въртеливо движение и те предизвикваха огромни поражения при попадение. При такова въртене жертвите не можеха да се разминат с леки рани. Тези куршуми оставяха след себе си счупени кости и огромни изходни отверстия.

Двама от бандитите паднаха при първите два изстрела. Миг след това третият изстрел повали още един от тях. В секундата, когато бяха осъзнали, че са под обстрел, падна и четвъртата жертва. И тогава всички се разлетяха в различни посоки. Двама залегнаха зад линкълна и сигурно си бяха помислили, че са на сигурно място, обаче гумите на лимузината изсвистяха силно и тя потегли рязко напред. Те останаха изложени на стрелбата и застинаха като сърни, ококорили очи при вида на връхлитащ камион. Джейк ги свали с два изстрела, после стреля

няколко пъти в линкълна — колкото Фредо да не си помисли, че се е отървал лесно.

Лимузината зави рязко и пое на изток. Фредо бягаше. Добре. Такъв беше и основният замисъл на тази атака: Фредо трябваше да се уплаши, да се опита да се скрие на сигурно място, и да бъде проследен дотам. Мястото навярно беше достатъчно сигурно, а там може би бандитите бяха настанили и една заложенка.

Джейк напусна скривалището си и скочи на първия етаж. Хвърли пушката в колата и скочи на шофьорското място. Бе оставил мотора включен, така че сега само трябваше да хване волана и да натисне газта.

Профуча край „Първа класа“ и изпразни пълнителя на пушката в колата на мафиотите. Улучи и двете гуми откъм неговата страна. Оцелелите двама бандити отвърнаха на огъня, но твърде слабо и твърде късно. Улучиха задното стъкло на колата на Джейк и направиха няколко дупки в корпуса, но това беше всичко.

Той проследи Фредо по улица Генеси и видя как той пое надясно по булевард Атлантик — главната пътна артерия на Атлантик Сити. Джейк спря до една от високите сгради и погледна към тротоара. Планът му беше да изчака Греъм в този район и да го качи, след като той изоставеше микробуса. Но в момента Джейк не бе на себе си от яд и му се искаше изобщо да не се бе занимавал с доктора. Господи, единственото нещо, което този доктор трябваше да направи, бе да стреля напосоки няколко пъти — колкото да създаде илюзията, че цяла банда стрелци е по петите на Фредо. Но не бе станало така. Докторът бе издънил всичко. Ами сега...?

Колата на Джейк се задави и намали скоростта си. После отново се ускори, но се задави отново и... спря. Сърцето на Джейк се сви. Той погледна стрелката на бензина — сочеше, че резервоарът е наполовина пълен. Но Джейк познаваше звука на огладнелите двигатели. Беше свършил бензинът.

А далеч напред светлините на лимузината ставаха все по-малки и по-далечни.

По дяволите!

Джейк изскочи от колата и се огледа. Имаше нужда от транспорт, дори и ако се наложеше да отвлече следващата кола, която щеше да се появи на пътя...

Да. Ще го направя!

Отвори багажника и извади сака с оръжието си. Но изведнъж чу изсвирване на клаксон. Вдигна глава от багажника и видя познатия стар, очукан микробус.

— Да те откарам ли? — попита Греъм.

Само няколко секунди по-рано Джейк щеше да се радва, ако можеше никога повече да не види Греъм — сега обаче преливаше от радост. Джейк скочи на предната седалка и посочи надолу по булеварда:

— Право напред. И настъпи газта. Може да го загубим от поглед.

— Няма опасност. Освен ако Фредо не иска да го спрат за преминаване на червено. Вече почнаха да арестуват по-често за такава глупост, отколкото за убийство.

Микробусът потегли рязко.

— Повреда ли? — попита Греъм след кратка пауза.

— Стрелката на бензина ме заблуди. А на теб какво ти стана преди малко?

Греъм се загледа в пътя пред себе си:

— Смелостта ми ме напусна. — Той потръпна. — После отново се върна в мен. Но ми стигаше само за шофирането. Не мога да стрелям повече. Съжалявам.

— Забрави за това. Аз поемам цялата грижа отсега нататък. Ти само се добери до лимузината.

— Ще направя всичко възможно... Ей! — Греъм ококори очи и посочи напред. Тъкмо заобикаляше паметника на булевард Олбъни. — Това не е ли той? На три преки по-нагоре. Изглежда ми като линкълн.

Джейк взе телескопа за нощно виждане и погледна през него. Видя черен линкълн с дупки по корпуса.

— Ето го. — Прилив на огромно облекчение заля Джейк. Лимузината на Фредо се движеше по булеварда с около шейсет километра в час. Той явно искаше да напусне града.

Докато гледаше лимузината, Джейк каза:

— Добре. Явно отива във Вентнор...

— Какво е това? Улица ли? Имаше такава в играта „Монопол“. Като дете играех и често си я купувах.

— Не. Това е най-близкият град на юг оттук. Много по-готин е от Атлантик Сити.

Казината и хотелите изведнъж бяха заменени от големи, спретнати къщи по широките улици на Вентнор. Но колкото по-назад оставаше Атлантик Сити, толкова повече оредяваше движението, докато накрая Джейк не се притесни, че Фредо може да ги забележи.

— Изключи предните фарове — каза той на Греъм.

— Ами ако ни видят ченгетата? Ще ни спрат.

— Ще се наложи да рискуваме.

Те се доближиха до лимузината толкова, колкото хем да не бъдат видени от Фредо, хем да не я загубят от поглед. Изведнъж Джейк видя как стоповете ѝ светнаха и тя направи завой.

— Спри тук — каза той и хвана Греъм за ръката. — Да видим какво ще се случи.

Греъм спря до ръба на тротоара. И двамата останаха в микробуса. Оставиха двигателя включен.

— Какво очакваш да видиш?

— Дали той ще потегли отново.

— И защо му е да го прави?

— Това е стар номер, докторе. Част от процедурата, която момчетата на Фредо наричат „безопасно почистване“. Ето как става: спиращ в странична уличка и чакаш да видиш дали някой подозрителен тип няма също да навлезе по нея. Когато потеглиш отново, ще имаш доста добра идея дали някой те следи, или не. Ще знаеш също така и за каква кола да се оглеждаш.

— Значи мислиш, че той ще потегли след малко?

Джейк поклати глава:

— Не. Мисля, че Фредо ще отседне тук през тази нощ. Обърни микробуса и излез от другия край на уличката, така че да можем да преминем покрай къщата, където отседна Фредо, но в обратна посока.

Няколко минути по-късно те преминаха покрай къщата с четирийсет километра в час и със запалени фарове. Джейк се вгледа в мрака по посока на просветващите ѝ прозорци. Тя беше висока само около пет метра и се издигаше сред гъсто засаден с дървета двор. Светлината се процеждаше през тежките завеси на прозорците. Джейк забеляза двама души да патрулират в двора. Почувства страхотно вълнение. Знаеше къде живее официално Фредо, а тази къща никак не бе наблизо. Фредо никога не би скрил Ейнджъл в къща, за която се знае, че е негова. Ето защо тази тук се оказваше добро предположение.

Освен това Джейк забеляза още нещо.

— Не е ли малко височка като за едноетажна къща? — зачуди се Греъм.

Джейк отговори с напрегнат глас:

— Точно така. Това под нея е изкуствена могила. Човек би построил къщата си върху предварително издигната могила поради една-единствена причина: ако иска да има мазе.

Греъм си пое дълбоко въздух:

— Ейнджъл. Открихме я.

— Има голяма вероятност да е така. Продължавай да караш. Карай до втората пресечка, завий наляво и намери тъмно място, за да паркираш.

Щом Греъм паркира микробуса под голямо кленово дърво, Джейк пхна ръце в сака с оръжието.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Греъм.

— Влизам вътре.

— Не, не! — възкликна Греъм и го сграбчи за ръката. — Ще я убият. Няма да позволя такова нещо.

— Няма да позволиш... — Джейк го изгледа учудено. — Сигурно се шегуваш.

— Имам по-добра идея. Чуй ме: вече знаем къде я е скрил. Ще се обадим на полицията и ще им кажем, че Фредо Папилярди е отвлякъл една жена и я държи в плен тук. А те ще...

— Докторе, Джоузеф, чуй ме. Вече говорихме за това. След колко време, според теб, Фредо ще узнае за обаждането ни? На бас, че няма да са повече от десет минути.

— Надявам се дори да не са повече от пет. Идеята е, че щом той научи, ще трябва да премести Ейнджъл. А ние ще го дебнем отвън. Не схващаш ли? Няма да ни се наложи да отиваме при него, а той ще доведе Ейнджъл при нас.

За няколко секунди Джейк се зачуди дали докторът все пак не бе стигнал до добър план, но изведнъж забеляза фаталния пропуск в него.

— Хм — каза той, като поклати глава. — Твърде рисковано е. Ако съобщим, че Ейнджъл е отвличена от Фредо, за него тя ще се превърне от ценен актив в опасен пасив. А аз знам как Фредо се отнася към пасивите. Наистина ще изнесе Ейнджъл навън, но това ще бъде само трупът ѝ.

Греъм потръпна, без да каже нищо. Джейк взе бляскавия глок и го прибави към другите два пистолета, които имаше. Беше взел дори един токарев. Четирите автоматични пистолета му даваха възможност за общо шейсет изстрела. Обаче Джейк започна да опразва пълнителите на глока.

Греъм го наблюдаваше с недоумение:

— Да не искаш да влезеш там без патрони?

Джейк се изсмя:

— Може би, но само в мечтите на Фредо. Просто смятам да сменя някои амуниции. — Той извади от сака кутия с патрони и я подхвърли на Греъм. — Смятам да използвам тези.

Греъм погледна означението:

— Куршуми „Дум-дум“? Какво означава това?

— Това означава, че няма да ми се наложи да стрелям повече от веднъж по някого.

26. БАСЕЙНЪТ

— Е, добре, кучко: стига вече съм се правил на Господин Добрия!

Ейнджъл се сви към стената, а Фредо премина през цялото мазе с двама от хората си. Единият носеше костюм като неговия, а другият — само потник. Тя видя яростта в очите на Фредо и я обзе страх. Знаеше, че тази ярост беше насочена към нея.

— Какво има? — попита тя, като се опита да запази гласа си спокоен. — Какво има?

Фредо посочи към желязната яка около врата ѝ:

— Откачете я от стената, но оставете веригата на врата ѝ. — Той погледна с ледена усмивка, докато костюмираният подаваше връзка с ключове на оня с потника. — Да ѝ виси като каишка за кучета.

Ейнджъл се олюляваше на краката си. Беше толкова изнемощяла. Бяха я хранили само по веднъж дневно, с останки от тяхната вечеря. Бяха я водили до тоалетната само когато им скимнеше. Тя погледна към ръцете, после към краката и дрехите си — бяха мръсни. Тя се зачуди дали някога отново щеше да се почувства чиста — и външно, и вътрешно. Това беше най-ужасяващото и унижително преживяване в живота ѝ...

— Мърдай!

Фредо грабна края на веригата и го дръпна. Това я накара да залитне и да се затътри, като се олюляваше, към вратата, която бандитите затвориха след нея.

Дали я водеха нагоре? Дали тя наистина щеше да излезе от омразното мазе?

— Къде отиваме? — попита тя.

— Не ние — отвърна Фредо. — Само ти. Отиваш да поплуваш малко.

— Какво искаш да кажеш?

Той не отговори, но начинът, по който двамата бандити се захилиха зад нея, накара стомаха ѝ да се разбунтува.

Ейнджъл знаеше, че някъде наблизо има басейн — от време на време беше надуввала дезинфекционната хлорна вар, беше чувала и леките цопвания във водата, когато някой се гмурнеше.

Поведоха я по тъмен коридор, изкачиха се по някакви стълби и накрая миризмата на хлорна вар стана много силна. Стигнаха до отворена врата, през която струеше светлина.

Фредо я въведе в топла, запарена стая с бели плочки и голям басейн. В началото тя си помисли, че таванът е черен, но след това осъзна, че всъщност беше от стъкло, а тя бе видяла черното нощно небе. А какво ли бе тук през деня... Тя си представи колко красиво и топло щеше да изглежда всичко тук — слънцето щеше да струи отгоре и...

Тя се сепна. Почувства как нещо се увива около китките ѝ и се забива в кожата ѝ. Обзе я дива паника — бе видяла белезници. Бяха два чифта — единият беше заключен около китките ѝ, а верига го свързваше с другия, който беше заключен за огромна гира. Фредо пусна гирата да увисне. Тя се залюля около краката ѝ, а Ейнджъл се почувства така, сякаш ръцете ѝ тежаха цял тон.

— Какво правиш? — попита тя.

— Какво правя ли? — Фредо се усмихна, а тя се ужаси. — Да не мислиш, че съм тръгнал за риба?

Тя дочу подигравателното хилене откъм двамата бандити. Разтрепери се.

— Използвали сме този метод и преди — каза Фредо. — Смятаме, че наистина дава добри резултати при убеждаването на хората. Виж сега, смятам веднъж завинаги да разбера какво знаеш наистина за твоя приятел.

— Но аз вече ти казах...

— Знам какво ми каза. — Усмивката му изчезна. — Но не ти вярвам. Така че, ето ти възможност да ме превърнеш в човек, който ти вярва. Ето как ще протече всичко: ние те потапяме няколко пъти, а ти после ни казваш всичко, което знаеш за Нахт.

— Но аз не знам повече от това, което...

Той я удари през лицето и Ейнджъл залитна назад с пареща буза.

— Не ме прекъсвай, когато говоря! — изсумтя той. Обърна се към оня с костюма: — Вито, освободи я от тия ненужни дрехи.

Ейнджъл беше ужасена. Опита се да се затича, но нямаше начин — яката, тежестите... беше окована! Все пак тя се опита да се бори, когато единият от бандитите я хвана, а другият започна да разрязва гърба на тениската ѝ.

— По-полека с острието — каза оня с костюма. — Не искам да повреждаме тази фина стока.

— Моля ви! — заплака тя. — Не правете това!

— Ще стане точно както ти обясних — каза Фредо. — Ако не повярвам на това, което ще ми кажеш, след като те потопим няколко пъти, ще те дам на момчетата да си поиграят с теб. Тук наистина има големи похотливци, а откакто ти си тук, всички те започнаха да ме тормозят да ги пусна при теб. Но досега бях много добър, защитавах те. Само че вече ти казах: стига съм се правил на Господин Добрия. Ако не ти повярвам, ще те дам на тях. А след един групов, разнообразен сеанс с тях през цялата нощ, ще те доведем обратно тук и пак ще те потопим. И ако пак не ти повярвам, ще се върнеш при момчетата. И ще си продължаваме все така, докато не ми кажеш каквото искам да знам.

Ейнджъл се сви, а разрязаните парчета на тениската се разлетяха напосоки. Тя остана само по сутиен. Бандитите започнаха да разрязват шортите ѝ.

— Но аз вече ти казах всичко, което знам! Как мога да ти кажа нещо, което не знам?

— Добър въпрос — каза Фредо. — Смятам, че ще открием как, нали?

Ейнджъл усети как и шортите ѝ се разпиляха на парчета, и видя как погледът на Фредо се плъзна по тялото ѝ. В момента, когато нечии пръсти докоснаха закопчалката на сутиена ѝ, тя се изви рязко. Внезапното движение накара краката ѝ да се подхлъзнат на мокрите плочки, и следващото нещо, което тя усети, беше свободното падане.

Тя удари водата с едната си страна и започна да потъва... все по-надолу. Продължаваше да потъва. Гирите, закачени за китките ѝ, правеха ръцете ѝ безполезни. Без значение колко силно риташе тя, краката ѝ не можеха да се борят с допълнителните тежести.

Тя достигна дъното.

През първите няколко секунди се чувстваше доста странно — усещаше спокойствие в топлата вода.

Мъртва съм — помисли си тя.

Без значение какво щеше да му каже, нямаше начин Фредо да я пусне от къщата жива. Така че по-добре беше да умре тук, долу, отколкото да се подложи на останалото, което той ѝ бе подготвил.

Но когато въздухът ѝ свърши и мехурчетата от устата ѝ се насочиха нагоре, спокойствието ѝ се превърна в паника. Против волята си тя започна да рита с крака и да движи ръце в желанието си да последва тези мехурчета. Белите ѝ дробове изгаряха от желание да поемат въздух.

Тежестите я задържаха на дъното. Стана ѝ черно пред очите. Тя започна да се гърчи от ужас.

Въздух! Мили Боже, дай ми въздух!

Точно когато крайниците ѝ се отпуснаха омаломощени, а гърдите ѝ бяха на ръба да се пръснат, тя усети яката да се забива в брадичката и гърлото ѝ и да я тегли нагоре към повърхността. Но тегленето беше толкова бавно! Тя имаше нужда от въздух *веднага!* Черните петна вече не бяха само пред очите ѝ — те навлязоха в съзнанието ѝ и завладяха цялото ѝ тяло. Тя не се противопостави на тегленето — дори и да искаше, нямаше да успее. Остави се да се носи към повърхността като пън... като труп...

И тогава усети как коленете ѝ се удариха в нещо...

Стъпала! Стъпалата в края на басейна! Тя се протегна с натежалите си ръце и ги сграбчи. Покатери се на тях и ето че се получи — главата ѝ се подаде на повърхността. Ейнджъл кашляше, давеше се и плюеше. Чувстваше се като в кошмар. Въпреки че усещаше въздуха около себе си, не можеше да го поеме в себе си през гърчещото се в спазми гърло.

Последно изкашляне... и внезапно започна да поема въздух. Острите ѝ вдишвания разгърсваха тялото ѝ и въздухът навлизаше в отчаяните ѝ бели дробове. Едно, две, три вдишвания — дали сега за нея имаше нещо по-сладко от въздуха?

И тогава яката я дръпна отново и я събори от стъпалата. Тя дори не успя да извика — едва успя да си поеме въздух за последно и отново потъна надолу.

Колко ли дълго щеше да продължи всичко това? И колко ли дълго щеше да издържи тя?

Моля те, Джейк! Къде си? Не им позволявай да ми причинят това!

27. АТАКАТА

Джейк наблюдаваше двамата бандити на пост, докато не научи по каква схема патрулираха. Единият от тях, който носеше бейзболна шапка, патрулираше откъм северната страна с пушка, а другият, който беше плешив, патрулираше откъм южната страна. През цялото време те повтаряха един и същ маршрут. Срецаха се до входната врата, за да запалят по цигара и да си побъбрят малко, а след това отново потегляха по маршрута.

Джейк реши да атакува онзи с бейзболната шапка.

Промъкна се до един дъб откъм северната страна, покрай който онзи минаваше редовно. Докато го дебнеше, той забеляза бляскавото отражение от някакъв стъклен покрив малко зад къщата. Зачуди се какво ли е това. Стъклата бяха само на метър — метър и половина от земята — твърде ниско, за да бъдат покрив на парник. Обаче може би оттам Джейк можеше да намери начин да влезе в къщата. Щеше да провери.

Но най-напред трябваше да се справи с пазачите.

Те изпушиха поредната цигара и отново се разделиха по маршрутите си. Джейк извади тежка палка и я вдигна над главата си. Стисна дръжката ѝ и застина в очакване. Дочу приближаването на стъпки.

Трябваше да бъде бърз, онзи трябваше да се свлече без нито звук. Никой не трябваше да разбере...

Звукът от стъпките се усили. Още малко... още малко... сега...

В момента когато бейзболната шапка се изпречи пред погледа му, Джейк изви тяло, замахна с палката и натисна здраво с китката.

Онзи се свлече на колене. За миг остана така — сякаш бе застинал в молитва. Миг след това се строполи на земята по очи, а Джейк грабна пушката му.

Джейк издърпа тялото му, преди под него да се събере локва кръв. Свали якето му и го облече. Сложи си и бейзболната шапка. Закрачи по маршрута му, за да не се създаде подозрение, ако някой

случайно погледнеше откъм къщата. Стигна до мястото на срещата с другия и приклепна до оградата с гръб към него.

Няколко минути по-късно той дочу глас зад себе си:

— Ей, Джоуи, какво правиш?

Без да се обръща, Джейк посочи с лявата си ръка към дърветата и даде знак на онзи да дойде при него.

— Да не си видял някого? — прошепна онзи и приклепна до Джейк.

Джейк изчака, докато мафиотът се изравни с лявото му рамо, извърна се и стовари приклада на пушката в главата му.

Пазач номер две се просна на земята без звук.

Джейк го издърпа в сянката на дърветата и го остави до другия тип. С пушката в ръце той се насочи към осветената част зад къщата. Колкото повече се приближаваше, толкова повече постройката му заприличваше на някакъв особен, нисък парник. Обаче когато се опита да погледне през остъклението, се оказа, че от другата страна то бе замъглено от кондензирана пара. Забеляза няколко стъкла с по-тежки рамки. Отиде до едно от тях и откри, че то можеше да се отваря като люк. Повдигна го и надникна вътре.

Не се оказа парник, а остъклен басейн. Беше на пет метра под Джейк.

Някой плуваше в него...

Джейк премигна... Осъзна, че това беше жена по бельо... Дълга верига теглеше врата й... Трима души стояха до ръба на басейна... Единият беше само по потник и я дърпаше към стъпалата... Задържаше я под водата...

Стомахът на Джейк се сви от ужас: *Не!*

Не искаше да повярва на очите си... Дори и Фредо не би могъл да...

Главата на жената се добра до повърхността. Тя кашляше, давеше се и плюеше. Джейк видя лицето й и това, което свитият му стомах вече бе усетил, се превърна в реален факт.

— *Ейнджъл!* — изкрещя той и провря цевта на пушката през отвора. Стреля по копелдака, който държеше веригата. Видя как лицето му се покри с червено. Тогава насочи пушката към другите двама, но те вече бяха до изхода и се провираха през вратата. Все пак стреля с надеждата, че някоя сачма можеше и да попадне в целта.

Отново погледна към Ейнджъл и я видя как се покатери на стъпалата и се хвана за ръба на басейна. Едва си поемаше въздух, кашляше и се давеше от болка в гърдите, но беше жива. Искаше му се да счупи стъклото и да скочи в басейна до нея, но знаеше, че така би се превърнал в лесна мишена. А това не би било добре нито за нея, нито за него.

Тогава той видя тежестите, закачени с белезници за китките ѝ. Нещо в душата му се обърна.

Опита се да изкрещи към нея да се държи, защото идва да я спаси, но челюстта му замръзна. Кръвта му се смрази. Той се затича към предния вход на къщата. До него блещукаше електромер. Джейк стреля два пъти в него и той се пръсна. В къщата настана мрак.

Джейк действаше така, сякаш бе на автопилот. Умът му блуждаеше на стотици метри пред самия него. Той усещаше какво трябва да направи. Взе стълбите на един дъх. Стреля в стъклото на вратата. Отвътре отвърнаха на огъня му, но това само доразби стъклото. Джейк се хвърли във въздуха и прелетя през рамката на разбитото стъкло. Главата му я докосна леко и бейзболната шапка падна. Якето му се закачи в останки от разбитото стъкло, но той успя да се вмъкне в стаята. Вътре беше тъмно като в рог. Щом стигна пода, той стреля няколко пъти напосоки и се изтъркала встрани. Зареждаше и стреляше, докато не свърши патроните. След това извади два от пистолетите си.

В мрака се чуваха писъци и стонове, прекъсвани от паникьосана стрелба. Докато лежеше, Джейк виждаше как те изпразваха пистолетите си напосоки: *Боже, тези ще се изпозастрелят помежду си.*

Изведнъж осъзна, че можеше да ги види, а те него — не. Той беше в мрака извън стаята с басейна, а те — вътре на светло.

Направи груба преценка на силите: четирима оцелели и трима убити.

Двама от оцелелите спряха да стрелят, за да презаредят. Джейк се възползва и стреля по другите двама, които все още стреляха. След това се насочи и към първите, преди те да успеят да си сложат пълнителите.

Четири изстрела — четири попадения. Куршумите „Дум-дум“ бяха превъзходни.

Истеричен смях задави гърлото на Джейк. Той го потисна и се завъртя наляво точно в момента, когато някой стреля отгоре, откъм втория етаж, и улучи мястото, което той току-що бе освободил. Джейк извика и залегна зад дивана.

Последва нова канонада откъм горния край на стълбите, но Джейк не отвърна на огъня. Зачака.

— Ей, Еди — извика някой, — мисля, че пипнахме шибаняка.

— Така ли? — извика друг глас. — Ей, момчета! Какво става при вас долу?

В отговор се чуваха само стоновете на ранените.

— Леле, човече, мамка му — каза първият глас. — Нали не мислиш, че всички са улучени?

Последваха няколко мига тишина. След това се чуха стъпки. Джейк погледна с тъгълчето на окоото си, за да подобри възможността си да вижда в мрака. Забеляза някакво лице, което надничаше откъм края на стълбите. Скоро към лицето се присъедини още едно.

— Мамка му, не мога да видя нищо бе, човек. Имаш ли запалка?

— На ключодържателя имам малко фенерче.

Тънък лъч светлина, насочен от трепереща ръка, проряза мрака. Носеше се откъм края на стълбите.

Много благодаря — помисли си Джейк. И стреля два пъти. Еди и приятелят му паднаха на пода до останалите.

Заслуша се за звуци от стъпки, отстъпващи нагоре по стълбите, но не чу нищо. Прехапа устни. Време беше да реши: да забрави ли за втория етаж? Беше рисковано, но щеше да изпадне в неприятно положение, ако го изолираха там.

А и нямаше време. Светлините бяха изгаснали преди повече от две минути. След още две той нямаше да е единственият с привикнали към мрака очи. Трябваше да се възползва от предимството си.

Скочи на крака, вдигна един от трупове и го задържа пред себе си като щит, докато влизаше в другата стая.

Докато влизаше, каза:

— Ей, аз съм: Еди. Не стреляйте!

Някой откри огън и улучи трупа два пъти. Или не се бяха хванали на уловката, или хич не им пукаше за Еди. Джейк стреля два пъти по посока на проблесналите от изстрелите цеви и стрелбата престана.

Някъде отдясно той дочу къртенето на стъпки, слизаци към мазето.

Промъкна се напред и се озова в коридор, в края на който имаше врата. Зад вратата бяха стълбите към мазето. Застана до нея и я затръшна. Изстрелите отдолу я направиха на решето.

В този момент Джейк дочу характерен звук откъм другия край на коридора — нима това беше тоалетна?

Затича се натам. Пътьом извади пистолета си токарев. Бе го заредил с патрони с усилена обвивка — същите, с които предната вечер бе направил на решето камиона на „Първа класа“. Показа глава иззад ъгъла и надникна в коридора към отсрещната врата — все още бе затворена, макар и направена на решето от стрелбата.

Провря ръката си зад ъгъла и започна да стреля с пистолета. Първият му изстрел улучи вратата в средата, в най-дебелата ѝ точка, и я отвори. Продължи да стреля.

Някаква тъмна фигура се строполи през вратата и Джейк въздъхна от облекчение.

Прибра своя токарев и извади двата глока. Прегледа набързо всички стаи по коридора, затвори вратите им и коридорът потъна в още по-дълбок мрак. Тогава Джейк се върна към надупчената врата на стълбите към мазето. Умът му работеше трескаво. Басейнът беше още един етаж по-долу и това трябваше да е пътят към него. Когато я бе видял за последно, Ейнджъл бе сама в басейна и бе останала без сили — едва си бе поемала въздух. Той трябваше да се добере до нея. Но как? Трябваше да се примири, че хората, надупчили вратата, все още се намираха долу. Без съмнение, ставаше въпрос не само за един човек.

Джейк се огледа, откри някакъв труп. Номерът „Ей, аз съм: Еди“ нямаше да мине втори път, но може би той щеше да успее да импровизира. Издърпа трупа до вратата. Застана до нея и я хвана за дръжката. Отвори я и предизвика яростна, оглушителна канонада отдолу.

Когато тя престана, той изстреля три куршума по стълбите и се извъртя назад, но не преди да успее да разгледа стълбището.

Този път ответният огън отдолу продължи, докато не се чу един добре познат глас:

— Спрете, задници такива! Мамка му! Не виждате ли какво се опитва да направи той? Исква да ни накара да свършим патроните.

Задръжте шибаната стрелба, докато наистина не видите някого, по когото да стреляте!

Фредо!

Джейк усети как лицето му се изкривява в дивашка усмивка. Смелият Фредо — смел, но не дотам, че да се качи по стълбите и да поздрави делегацията по посрещането му.

Докато си събуваше обувките, Джейк си припомни това, което бе видял по стълбите преди миг: от дясната страна на витите стълби имаше парапет, а десетсантиметровите стъпала се спускаха до долния етаж, който се намираще три метра по-надолу.

Изведнъж на Джейк му хрумна идея как да се справи.

— Е-хей, Фредо — извика той.

Последва кратка изнервяща пауза, преди Фредо да отговори:

— Нахт! Знаех си, че си ти.

— Я, дебеланкото Фредо можел и да мисли. Много ясно, че съм аз. А сега е време за разплата.

— Вито — каза Фредо с нисък тон. — Отиди до басейна и ми докарай оная кучка.

Джейк стисна зъби толкова силно, че за малко да счупи някой от тях.

Няма начин да се измъкнеш жив, Фредо.

Джейк сложи пистолетите обратно на колана си и грабна трупа под мишниците му. Опря го на коленете си и зачака Фредо отново да отвори мазната си уста. Знаеше, че тишината му действа смазващо.

За миг не последва нищо, но след това се чу:

— Ние сме поне дузина, а ти си сам, Нахт.

Въпреки силния си басов глас Фредо не звучеше много уверено. Докато той говореше, Джейк се възползва от звука, за да прикрие собственото си придвижване. Напредваше по стълбите с бавни стъпки на всяко стъпало. С едната си ръка се подпираше на стената, а с другата подпираше пред себе си трупа. Почувства се гол и напълно открит пред опасността. Ако само един от хората долу дочуеше дори най-лекото проскърцване или изпукване и стреляше, дори наслуки, с Джейк щеше да бъде свършено.

За щастие, Фредо обичаше звученето на собствения си глас.

— Не можеш да ни убиеш всичките, Джейки. Само трябва да щурмуваме нагоре по стълбите и поне един от нас ще се добере до теб.

Джейк напредна още няколко сантиметра. Все още се промъкваше бавно по стълбите, вече леко приведен, защото таванът се бе снишил до главата му. Колко ли бяха войниците на Фредо в другия край на стълбите? Може би половин дузина?

— Къде е тоя шибаняк? — попита шепнешком Фредо.

Джейк не успя да чуе отговора, но какъвто и да бе той, Фредо не бе особено щастлив.

— Мамка му! — изкрещя с очевидна тревога Фредо. — Вие тримата: нагоре по стълбите. Ние ще ви следваме плътно. Напред! Тръгвайте!

Последва тишина, а след това друг глас каза:

— Ще ти кажа нещо, шефе: ти тръгни пръв, а ние ще те следваме плътно.

Джейк едва се стърпя да не се изсмее. Обаче след това ужас обзе тялото му, защото краката му започнаха да треперят. Сега той стоеше силно приведен близо до мястото, където свършваха стъпалата и таванът бе най-нисък. Тялото му се тресеше — той го почувства дяволски натежало. Трупът започна да се изплъзва от изнемошелите му пръсти. Изведнъж той усети нов болезнен пристъп и краката му се разтрепериха с нова сила. Въпреки че бяха изпълнени с адреналин, неговите мускули не можеха да издържат повече на натоварването. Всеки момент краката му можеха да го подведат отново.

Трябваше да действа веднага.

Опря главата си в тавана, впи ръце в трупа и го вдигна пред себе си. Краката му прокъртяха мощно на последното стъпало, той скочи в края на стълбите и хвърли трупа напред.

— Умри, Фредо! — извика той и се хвърли напред.

Ответният огън разтърси цялото мазе. Трупът бе направен на решето, преди да падне в средата между Фредо и бандитите му. Джейк извади пистолетите си и започна да стреля едновременно наляво и надясно, с кръстосани ръце, опрени една в друга. Той се хвърли на пода.

Последва дълъг период на паника, дивашка стрелба напосоки, докато накрая огънят утихна. Джейк лежеше неподвижно, ушите му пищяха, а устата му бе отворена, но той не дишаше.

— Улучихме ли го? — извика някой.

— Някой да има огънче? — каза Фредо.

Въпреки че чу познатия глас, Джейк се овладя навреме. Ако стреляше по него сега, щеше сам да подпише смъртната си присъда.

— Имам запалка — отговори някакъв глас.

— Използвай я — каза Фредо. — Дръж я високо, за да виждаме какво става тук.

— Я се шибай бе, човек. Да не мислиш, че ще ти стоя тук и ще ти държа запалката високо, сякаш съм на някакъв шибан концерт на Спрингстийн?

Джейк се усмихна. Духът им бе паднал, йерархичната верига на подчинение се разпадаше... Още малко и щяха да се избият помежду си. Но той не можеше да чака, докато това се случи — не и докато Ейнджъл бе някъде там, полумъртва, навярно все още окована на ръба на басейна...

— Джейк — обади се някакъв глас отгоре. — Джейк, долу ли си?

— Кой, по дяволите, е този? — прошепна Фредо.

Доктор Греъм. — Джейк потисна въздишката си. — *Господи, какво търси тук тоя доктор?*

— Приготви се, Джейк — каза Греъм. — Ще направя както с камиона в Джърси.

Както с камиона в Джърси? Какво...?

И тогава Джейк си спомни. Прикри очите си точно навреме, преди запалителната бомбичка да влети и да се стовари на пода в мазето.

Джейк се бе извъртял настрани и сега гледаше към тях. Видя как четирима замръзнаха при вида на разтърсващия червеникав пламък — двама премигваха и прикриваха очите си, а другите двама се обърнаха и прикриха главите си, сякаш пред тях гореше пръчка динамит.

Той ги застреля всичките.

Но къде бе отишъл Фредо...?

Ето го — бягаше по коридора... към басейна!

Крака, не ме проваляйте сега! — като залиташе, Джейк затича след Фредо.

— Стой тук, докторе! — изкрещя той през рамо с надеждата, че Греъм ще го чуе и ще разбере, че имаше още работа за вършене.

В края на коридора просветна дуло и куршум опърли хълбока на Джейк. Той осъзна, че запалителната бомбичка го осветяваше и

приклепна назад, до началото на стъпалата. Последва нов изстрел, куршумът рикошира в пода и мина край Джейк.

— Мамка му! — Фредо едва си поемаше дъх от напрежение.

И тогава Джейк го чу да се опитва да щракне затвора на автоматичната си пушка — дали бе свършил патроните, или му бе заседнал патрон в цевта?

Джейк нямаше време да чака, за да разбере. Грабна запалителната бомбичка, метна я надолу по коридора и се извъртя в положение за стрелба. Хвърли последен поглед към гърба на Фредо, който се изнизваше към басейна. Нямаше време да стреля по него. Чу гласа на Канджеми да идва откъм мрака, отвъд осветеното пространство. Гласът имаше особено звучене и Джейк се досети, че Канджеми вече беше при самия басейн — явно той е бил човекът, отишъл, за да доведе Ейнджъл.

Джейк изтича по коридора към басейна.

— Ей! — отново викна Канджеми. — Кой е там? Кажи на шефа, че тя е при мен. Накрая я открих в шибаната тъмнина.

Ейнджъл!

Бомбичката лежеше на пода пред Джейк. Той я ритна, докато тичаше и тя се плъзна през вратата. Червеният ѝ пламък разцепи въздуха и тя цопна във водата...

Продължи да гори дори там...

Леко приведен, Джейк се плъзна в стаята с басейна, с извадени и готови за стрелба пистолети. Къде беше Фредо?

Плаващата запалителна бомбичка бе превърнала голямото остъклено помещение във феерично място — хаотична мрежа от мъждукащи червени светлинки осветяваше стените, тавана и дъното на басейна.

Къде си, копеле такова? Видях те да влизаеш тук. Сигурен съм в това.

От дясната си страна, в другия край на басейна, Джейк забеляза Канджеми да стои над неподвижното тяло на Ейнджъл.

— Господи, Фредо, ти ли си? Тя е при мен. Сега какво да правя с нея?

— Остави я точно, където е — прошепна Джейк.

И стреля веднъж. От удара на куршума лицето на мафиота се заби в стената. Той се свлече на пода и на плочките зад главата му се

видя тъмна широка диря.

Ейнджъл все още не се помръдваше.

В стомаха на Джейк се загнезди ужас. Тя изглеждаше мъртва. Той трябваше да се добере до нея. Спасяването на хора не беше по неговата част — по-скоро обратното. Обаче някога бе виждал как се дава първа помощ... А наблизо нямаше лекар.

Само че най-напред трябваше да премине покрай Фредо.

Къде, по дяволите, беше той?

Джейк отново разгледа цялото помещение, но видя само Ейнджъл и две тела: на Канджеми и на онзи, когото бе застрелял по-рано, още с първия изстрел при влизането си през люка на покрива. Останалото, което видя, бяха белите плочки и мъждукащата червеникава светлина. Когато тази вечер Фредо бе напуснал „Първа класа“, бе облечен с тъмен костюм. Нямаше начин сега да изпъкне на фона тук.

Сърцето на Джейк се сви, когато осъзна, че Фредо може и да се е измъкнал невредим. Докато Фредо беше жив, Ейнджъл нямаше да бъде в безопасност.

Ще се тревожа за това по-късно. Сега трябва да измъкна Ейнджъл оттук.

Тръгна към нея, но нещо тежко го удари отзад. Звезди се завъртяха пред очите му и той почувства как съзнанието му започна да го напуска, разбито на милион парченца. С огромно усилие на волята се овладя и се задържа в съзнание.

Издебнал ме е отзад. Трябва да бягам!

Но преди да успее да помръдне краката си, Фредо отново го удари и му изби пистолетите. Джейк се протегна зад себе си, хвана го за ръката и двамата заедно полетяха надолу. Едновременно навлязоха в студената вода. Тя съживи Джейк и отми объркването и паниката от съзнанието му. Той ритна с крака, изплува на повърхността и се огледа за Фредо. Водната повърхност обаче все още беше спокойна. Джейк погледна към отворената врата и видя над нея широка издатина. Фредо може би се бе покатерил на нея, преди да му скочи отзад.

Джейк чу цопване зад себе си и се обърна точно навреме, за да види как побеснялото лице на Фредо се показва над водата и как, едновременно с това, мръсникът бе размахал пистолет в опита си да му нанесе зашеметяващ удар.

Блокира удара му с китката си, хвана го за ръката и двамата отново потънаха под водата, като се бореха кой да вземе пистолета. Джейк успя да го измъкне от пръстите на Фредо, но не успя да го хване. Видя го да потъва към дъното. Искаше му се да го последва, но дробовете му изгаряха от желание да поемат въздух.

Двамата излязоха на повърхността едновременно. Сега им предстоеше да проверят кой е по-издръжлив. Джейк измъкна от водата ръцете си, натезжали от просмуканата в дрехите му вода, и започна да се бори с Фредо. Усети ритник и му отвърна. Опитваше се да го захване и да го натисне под водата. Всичко изглеждаше като някакъв странен балет, но само един поглед към очите на Фредо му показва, че борбата щеше да се води до смърт — щеше да се окаже последната в живота на единия от тях.

Джейк започна да се изморява. Бореше се едновременно с Фредо и с допълнителната тежест на мокрите си дрехи. Изведнъж усети водата да шляпва брадичката му и след това да навлиза в носа му. Трябваше да придвижи Фредо до ръба, където щеше да може да стъпи с крака на дъното и да получи по-добра възможност да се пребори с него. Най-близкият ръб на басейна беше на около четири метра зад него. И беше точно до Ейнджъл...

Сърцето му подскочи, когато зърна за миг как Ейнджъл повдигна глава. Тя ги погледна безизразно за миг и след това се отпусна отново на плочките.

Тя е жива! Тя ще се справи!

И аз ще успея, мамка му!

Изведнъж Фредо се оказа върху него. Джейк го сграбчи и двамата потънаха заедно. Той започна да ритя, за да доплува до Ейнджъл.

И тогава отново усети треперене в краката си.

Тревога разтърси съзнанието му: *Не точно сега! Боже Господи, не точно сега!*

Използва Фредо като стълбичка и се изкачи по него до повърхността. Преди да си поеме дъх, натисна силно главата му надолу.

Паниката го стисна с ледената си хватка. Краката му не само се бяха вцепенили — той ги чувстваше така, сякаш умираха. Сега, повече от всякога, той трябваше да стигне до ръба, далеч от Фредо. Без цялата

мощ на краката си Джейк едва задържа глава над водата. Ако Фредо го хванеше сега...

Задвижван почти изцяло с ръце, Джейк започна да си проправя път към ръба.

Два метра и половина до финала... Два метра... Чувстваше как краката му отмаляваха с всеки сантиметър... Един метър... Трябваше да ги остави да си починат — поне за минута-две...

Чу зад себе си как Фредо разпени водата.

Няма да ме спреш!

Джейк се извъртя и замахна с ръка. Удари го с дланта си по носа и главата му отхвъркна назад. Той се обърна и хвана кървящия си нос с ръка.

Джейк нямаше време да се възползва от предимството си — ако загубеше още няколко секунди, щеше да потъне отмалял.

Половин метър... Няколко сантиметра...

Той се протегна с отчаяна въздишка и достигна плочката на ръба.

Успя. Сега трябваше да излезе от басейна.

Сграбчи плочката с две ръце и започна да се набира. Но ръцете му бяха уморени, а мокрите му дрехи — твърде тежки. Без мощния тласък на краката си, увиснали като торби с пясък, никога нямаше да успее.

Дочу цамбурване зад себе си, но не наблизко. По-скоро се отдалечаваше.

Фредо бяга? Джейк се надяваше на това. Точно сега не можеше да се бори с него — щеше да загуби.

Само да можеше да се измъкне!

Опита се отново да събере сили, и успя да опре единия, а след това и другия си лакът на плочката. Трябваше да открие някаква дръжка и да се издърпа от водата. Но виждаше само плочки... все повече плочки...

— Какво става, Джейки? — каза някакъв глас над него и два боси крака се появиха пред очите му. — Малък проблем с краката ли?

Преди Джейк да успее да се отгласне, няколко пръста се забиха в скалпа му, хванаха го за косата и го дръпнаха.

Той погледна нагоре и видя лицето на дивак — широка усмивка, зъл поглед, залепена по плешивата му глава коса и кръв, която се

стичаше от разбития му нос към устата и оцветяваше дори зъбите му в червено.

— Струва ми се, че май не са те излекували напълно — каза Фредо. — Много лошо за теб.

Джейк се протегна и се опита да удари Фредо, за да охлаби захвата му. Ако краката му можеха да го послушат, щеше да се отгласне от стената и отново да дръпне Фредо във водата. Сега обаче дори ръцете му отмаляваха.

Фредо продължаваше да го дърпа:

— Хайде да проверим дали лайната могат да плуват.

Натисна главата на Джейк под водата. Джейк размаха ръце над себе си с надеждата да го удари наслуки, но Фредо го бе хванал и с другата си ръка и го държеше здраво. Бе успял да си поеме само половин дъх, и сега отиваше надолу. Дробовете му пареха от болка и желание да поемат въздух, но ръцете му не бяха достатъчно силни, за да се борят и с натиска на Фредо, и с тежестта на дрехите.

Умирам! — помисли си той.

Нещо повече — той беше единствената преграда между Ейнджъл и смъртта. Ако си отидеше, тя щеше да го последва.

Изпълнен с мрачна горчивина, той замахна с ръце за последно, но в тях вече не бе останала сила. Усети ги как се отпускат безсилно под масивните китки на Фредо. Погледът му започна да се премрежва... все повече...

И изведнъж натискът престана. Джейк се усети свободен. С отчаяно движение успя да се хване за ръба с пръсти. Започна да дърпа и бавно, много бавно, се издигна.

Дръж се! Само още миг!

Лицето му излезе над водата. Чудесният, прекрасният въздух изпълни дробовете му. Докато го поемаше, Джейк се обърна и се огледа за Фредо. Очакваше садистичното копеле отново да го натисне под водата.

— *Tu!*

Гласът на Ейнджъл. Страх обзе Джейк. Фредо щеше да я...

— *Tu!*

Джейк осъзна, че виждаше лицето на Фредо. И то не беше над него, а на плочките — точно пред очите му. Тялото му лежеше проснато като заседнал на брега кит.

Ейнджъл бе коленичила над него. Бе хванала гирите, закачени на китките ѝ. Вдигаше ги и ги стоварваше върху Фредо като бухалки.

— *Tu!*

Тя гледаше с празен поглед. Бе стиснала зъби. Удряше го с все сила, а гневът ѝ я караше да произнася само една дума при всеки удар:

— *Tu!*

Изведнъж се появи Греъм, хвана я за ръцете и нежно я дръпна оттам.

— Ейнджъл, спри! Той лежи долу, в безсъзнание е и не може да ти стори нищо повече!

Ейнджъл погледна към чичо си така, сякаш не можеше да го познае. И тогава погледът ѝ се проясни. Тя започна да плаче. Изпусна гирите и го прегърна.

Джейк се държеше за плочките и я гледаше как плаче. Искаше му се да беше до нея, за да я успокои. Усети как краката му възвръщаха силите си, започваха да се движат, но не бяха достатъчно силни, за да му помогнат да излезе от басейна.

— Подай ми ръка, докторе.

— Не сега — отвърна Греъм през рамото на плачещата си племенница. — Дай ѝ една минута.

— Може да не ни остане цяла минута. Ако ченгетата не са на път, ще бъдат съвсем скоро. Няма начин да им обясним какво се е случило тук, без да възникнат проблеми.

Греъм ококори очи — дали не си бе спомнил за двамата, които бе убил на магистралата? Остави Ейнджъл и протегна ръка към Джейк. Той я пое и с помощта му, както и с няколко слаби ритвания, успя да излезе от басейна.

— Ейнджъл — каза Джейк, — Ейнджъл, чуй ме. У кого са ключовете за тези белезници? А за яката?

Боже, яка... Дано гориш в ада, Фредо.

Ейнджъл се огледа. Очите ѝ бяха зачервени, погледът ѝ — разтревожен, сякаш очакваше някой всеки момент да ѝ скочи. Накрая тя посочи към един от трупове:

— У него са.

Сочеше към първия бандит, когото Джейк бе застрелял тази вечер. Беше на три метра от тях.

Докато Греъм претърсваше трупа, Джейк забеляза запалителна бомбичка в задния му джоб. Обърна се към Фредо и зачака да види дали той щеше отново да дойде на себе си. Не се случи нищо. Със свито сърце Джейк осъзна, че Фредо не дишаше.

Ейнджъл го бе убила.

Джейк се молеше и тя да не осъзнае същото.

Греъм дотича с връзката ключове:

— Може би са тези. Не приличат на ключове за кола.

Пробваха няколко ключа и след минута Ейнджъл бе освободена от белезниците и яката.

— Изведи я оттук, докторе — настоя Джейк. — Използвай тази запалителна бомбичка, за да ѝ намериш одеяло или нещо подобно.

— Ами ти?

— Трябва ми още малко време да събера сили в краката си. Изведи я оттук.

Щом Греъм и Ейнджъл излязоха, Джейк провери гърлото на Фредо за пулс. Нямаше. Погледна в очите му и видя познатия замръзнал, вечен поглед.

И тогава видя темето му. Замръзна. Черепът му бе пробит навътре. Ейнджъл го бе удряла... и удряла. На едно и също място...

Заболя го заради нея. Това сигурно щеше да я съсипе. Тя никога нямаше да успее да се пребори с това. Нямаше дори да може да се погледне в огледалото.

Какво можеше да направи той?

И тогава му хрумна идея...

Джейк подпъхна крак под трупа на Фредо и се извъртя. Застана на колене, сграбчи го за ризата и го бутна във водата. Фредо започна да потъва с лице към дъното. Джейк се изправи, като се подпираше на стената. Затътри се бавно и нестабилно към коридора.

Опита се да ходи дори по-бавно, отколкото можеше. Искаше му се Ейнджъл да се отдалечи още повече от него, за да не види това. Обаче той още не бе стигнал до вратата, когато Ейнджъл се върна и прекрачи от мрака към светлината.

Усмивка замени разтревоженото изражение на лицето ѝ:

— О, Джейк. Толкова се уплаших. Слава богу, ти... — Гласът ѝ секна, когато погледът ѝ се стрелна зад него и достигна басейна.

— Хайде — каза той със свито сърце. Чувстваше се по-слаб, отколкото когато се бе борил с немоцта на краката си. — Хайде да се махаме оттук.

— Не, почакай, Джейк... Това не е ли Фредо?

Той кимна:

— Да, той е.

— Но нали беше ей там... отстрани...

— В момента е в басейна за прощално къпане.

Той видя погледа в очите ѝ — шок, отвращение... но най-болезненото за него бе разочарованието ѝ. Той усети внезапно изникналата пропаст между двамата. Пропастта растеше — и умствено, и емоционално. Ейнджъл се отдалечаваше от него. Започна да го гледа, сякаш беше непознат.

А той не можеше да ѝ каже нищо, с което да се оправдае. Каквото и да кажеше, щеше да я заболи още повече.

Греъм влезе с горящата пръчка на бомбичката в ръка и с паникьосано изражение на лицето:

— Мисля, че чух сирена!

Докторът сграбчи Ейнджъл за ръката и я задърпа към изхода, но се спря, защото видя плаващия в басейна труп. Джейк замръзна, но докторът го стрелна с недоумяващ поглед и му обърна гръб.

Джейк последва Греъм. Двамата забързаха към първия етаж. Джейк изпита задоволство, защото имаше парапет — можеше да си помага с ръце при изкачването.

Някъде пред себе си той дочу гласа на Ейнджъл:

— О, боже мой... О, боже мой...

Джейк извика напред:

— Хвърли бомбичката в предната стая, докторе. И след това тичай към колата. Ако ченгетата дойдат, преди да съм излязъл, просто се омитайте без мен.

Нито Греъм му отговори, нито Ейнджъл. Обаче когато Джейк надникна в стаята, видя вътре ослепителния пламък от бомбичката.

Дочу сирена някъде отдалеч.

Напрегна с всички сили краката си и забърза през вратата към двора. Затича към мястото, където Греъм трябваше да е докарал колата, преди да бе започнала стрелбата.

Дочу се още една сирена — звучеше дори по-силно от първата.

Джейк изпита неприятно чувство — помисли си, че те може би са тръгнали без него, но не се оказа така. Микробусът го очакваше с отворена врата. Джейк се хвърли на предната седалка до Греъм.

— Право напред до втората пресечка, с включени фарове. След това спри.

Докато микробусът се стрелваше напред, Джейк се обърна и видя Ейнджъл на задната седалка. Беше сгушена в одеяло.

— Добре ли си?

— Не — отвърна тя с нисък, пресипнал глас.

Искаше му се да види лицето ѝ в тъмнината. Той каза:

— Ейнджъл...

— Не искам да говоря точно сега — каза тя със същия глас. — За каквото и да било.

Джейк се обърна напред. Усети студени тръпки в стомаха си. Дали не можеше да ѝ каже всичко и тя да разбере...

Не. В никакъв случай.

Греъм спря според указанията.

— А сега какво?

— Ще чакаме — каза Джейк.

Чакаха малко. Секунди след това къщата бе обхваната от огромни червеникави пламъци. Когато и последната кола със сирена бе пристигнала, Джейк посочи напред:

— Добре. Сега остави фаровете изключени и карай до втората пресечка. Тогава завий надясно и включи фаровете.

Добраха се до Блек Хорс Пайк, проправиха си път до Магистрала 9 и стигнаха до мотела, където бяха отседнали. Прехвърлиха се от микробуса в джипа на Джейк.

Ейнджъл все още не бе отронила и дума.

Потеглиха към Бруклин. Предстоеше им двучасово пътуване, но Джейк знаеше, че двата часа щяха да му се сторят по-дълги от дни.

28. ОТНОВО У ДОМА

— Искам да си отида вкъщи — каза Ейнджъл.

Това бяха първите ѝ думи, откакто бяха напуснали Вентнор.

Греъм паркира пред клиниката си. Обърна се и я погледна.

— Не, Ейнджъл. Искам да останеш при мен. Знам, че няма нужда да ти обяснявам за посттравматичния синдром на стрес. Не трябва да оставаш сама.

Ейнджъл замълча — вероятно в знак на съгласие.

Джейк се прокашля. Гърлото му беше пресъхнало. Страхуваше се да говори, но каза:

— Докторе, да ти се намира място, където да пренощувам?

Не можеше да си представи, че при нормални обстоятелства би помолил за такова нещо, но не искаше да изгуби от поглед Ейнджъл. Ако това станеше, щеше да спи навит на кравай пред вратата ѝ, за да я пази, в случай че някой от хората на Фредо все още не бе научил за смъртта му.

— Не — каза Ейнджъл. — Не го искам тук. Ако той остане, аз си тръгвам.

Държи се, сякаш изобщо не съм тук — помисли си Джейк.

— Ейнджъл — каза той, — аз само...

— Джейк... Моля те.

Тя се обърна към него и светлината от някаква улична лампа наблизко освети лицето ѝ. Бе затворила очи, докато говореше.

Тя дори не иска да ме погледне.

— Знам, че съм ти задължена — каза тя сухо. — Щях да съм гвоздеят в програмата, която включваше групово изнасилване през цялата нощ, но се появи ти. А навярно ден-два след изнасилването или щях да съм мъртва, или щях да желая смъртта си. Така че ти ми спаси живота. Винаги ще ти бъда благодарна за това. Но чувството, което изпитвахме помежду си преди...

Гласът ѝ се задави. Джейк я гледаше с ужас. Една сълза си проправи път по бузата ѝ.

— Ейнджъл...

— Не. Остави ме да довърша. Повече не може да съществува онова, което чувствахме помежду си. Така че... най-добре ще бъде... ако скъсаме без излишни спорове. Тук и сега.

— Но защо? — Сърцето на Джейк се сви.

— Защо ли? — Тя отвори очи и го погледна. — Защо ли? Ето това е страшното. Ти дори не можеш да се сетиш защо.

— Заради Фредо ли? — попита Джейк. — Какво друго можеш да сторя? Да го оставя на адвокатите, които да го измъкнат, и да се върне, за да те довърши ли? Господ знае колко хора изобщо убих днес...

— Мисля, че преброих петнайсет трупа — каза Греъм.

Много ти благодаря бе, докторе. Мно-ого хубаво, а?

— ... а ти се сърдиш само заради един от тях, и то най-лошия.

— Не ми пука за останалите — каза Ейнджъл. — Мога да приема смъртта им, защото се опитвах да те убият и да ти попречат да се добереш до мен. Направи го при самозащита. Справи се с тях. Наистина се ужасявам, че си такава ефективна машина за убиване, но без тези твои умения щях да съм мъртва. Фредо ми каза, че преди да те застрелят, си бил наемен убиец. Мисля, че бях открила начин да приема дори това, защото си казах, че си се променил оттогава. Казах си, че онзи мъж, извършил всички тези злини, вече не съществува. Но това, което направи с Фредо, ми показва, че не си се променил.

— Защо Фредо е по-различен от останалите?

— Заради хладнокръвния начин, по който го уби. Полицията щеше да го арестува. Щях да свидетелствам срещу него и да го отстраня от нас завинаги. Но ти хвана един напълно безпомощен човек в безсъзнание и го натисна в басейна. Знам, че го направи заради мен. Както ти казах, вечно ще ти бъда благодарна за това, което направи за мен тази нощ. Но не мога да остана с мъж, който е способен на такова зверство. Още ли не осъзнаваш какво направи? Направи точно това, което и самият Фредо би направил.

Гърлото на Джейк се сви. Той почувства как целият свят и всичките му надежди за нов живот рухват върху него. А той все още не можеше да намери думи, с които да се оправдае.

Ейнджъл се обърна към чичо си:

— Може ли вече да вървим... преди съвсем да рухна?

Греъм ѝ подаде връзка ключове:

— Върви. Аз ще дойда след малко.

Тя се обърна към Джейк и той видя още сълзи да се стичат по бузите ѝ:

— Джейк, аз те обичах.

Искаше му се да се протегне и да я вземе в прегръдката си, но знаеше, че тя не искаше той дори да я докосва.

С въздишка Ейнджъл се обърна и затича към входната врата.

Джейк се протегна да отвори вратата на джипа и да я последва, но Греъм го хвана за ръката.

— Недей. Не сега. Не тази нощ. Дай ѝ малко време.

Думите му попаднаха в целта. Джейк го изгледа учудено:

— Не те разбирам, докторе. Какво искаш да кажеш? Да ѝ дам време? Та нали ти през цялото време искаше точно това: Ейнджъл и аз да се разделим. Това, което се случи тази нощ, е идеално за теб. А ти ми казваш да ѝ дам малко време.

— Исках! Наистина исках това, прав си. Но сега, след това, което направи при басейна... Ами... не мога да повярвам колко... колко погрешно е било мнението ми за теб.

— Да, но ще ме оставиш да опера пешкира.

— Не приписвай това на мен — каза Греъм. — Аз съм лекар, не помниш ли? Ейнджъл няма представа какво направи с Фредо. Не беше на себе си. Обаче аз знам. Познавам различните видове наранявания по главата, Джейк. Няма начин Фредо да е бил жив с така натрошения си череп. И ти го знаеше. Знаеше, че той вече беше мъртъв, когато го хвърли в басейна.

— Не можеш да ѝ кажеш, че тя го е убила — извика Джейк. — В никакъв случай.

— Знам. Но това, което ме възхити, е, че ти знаеше, но искаше да поемеш вината, за да я защитиш. Дори с цената на това, да загубиш любовта ѝ. Мили боже, ти наистина я обичаш.

Джейк почувства сълзи да напират в очите му.

— Обичам я. Но тя каза, че съм станал същият като Фредо... — Думите засядаха в гърлото му, но той продължи: — Ужасявам се, че тя може би е права. Може би не съм се променил.

— Грешиш. Ти...

— Чуй ме, докторе. Дори Фредо да се бе оказал жив, пак щях да направя същото — да го удавя в басейна.

— Може би. А може би — не. Не можем да разберем това. Но ми кажи нещо друго: дали предишният Джейк щеше да направи същото с Фредо, ако знаеше, че по този начин би загубил любовта на някого?

Джейк не отговори, но знаеше отговора.

Може би донякъде тази негова промяна го утешаваше сега.

— Ти си се променил — каза Греъм. — А сега трябва да отстояваш тази промяна. Бори се да не я загубиш. И усилията ти ще те възнаградят след време.

— Добре.

— Не, чуй ме внимателно, Джейк. Разбери какво ти казвам: казвам ти, че още не си излекуван напълно и, понеже съм ти лекар, естествено искам да разбера защо. Това означава, че трябва да ти направя още изследвания, и ще бъде необходимо постоянното ти присъствие в клиниката. Разбираш ли? Междувременно, след като изчакам малко, ще започна да работя по въпроса с Ейнджъл. Не мога да обещаая, че тя ще загърби напълно преживяното, но поне може да смекчи позицията си към теб. А останалото вече ще зависи само и единствено от теб... ако наистина я желаш поне мъничко.

О, дори много повече — помисли си Джейк. — Никога не съм обичал някого толкова силно, през целия си живот.

Почувства се разкъсан между надеждата и отчаянието. Дали наистина имаше шанс да я спечели отново? След онова, което тя му бе казала преди малко?

Не, не беше готов да остави цялата си надежда да загине.

— Добре, доктор Греъм. Ще продължа да бъда пациент при вас за известно време. Ще опитам.

— Чудесно — каза Греъм. — Да те откарам ли донякъде?

— Благодаря. Мисля да се разходя малко.

— Достатъчно ли са силни краката ти за това?

Джейк отвори вратата и излезе.

— Ще ме издържат. — Когато се обърна, за да затвори вратата, видя протегнатата ръка на Греъм. Пое я. Греъм се ръкува силно, сякаш не искаше да го пусне да си върви.

— Къде ще отидеш, Джейк?

— Не съм сигурен. Не знам какво ще предприеме Мистър К, заради загубата на своя племенник. Може да поиска да си отмъсти, а

може и да се зарадва, че се е отървал от един некадърник. Така че... смятам да се скрия за малко, за да видя какво ще стане.

— Каквото и да правиш, искам да постъпиш в клиниката до две седмици. Дотогава ще съм съставил програмата за цяла поредица изследвания.

— Ще видя ли Ейнджъл?

— Доколкото това може да зависи от мен — да.

— Тогава ще се видим след две седмици.

Греъм пусна ръката му и Джейк затвори вратата. Докато се отдалечаваше, той погледна към прозорците на къщата на Греъм. Стори му се, че видя завесата да се движи, сякаш някой, който го бе наблюдавал, бе отстъпил назад, когато Джейк се обърна.

А дали Джейк наистина бе видял това, или само си бе пожелал да е истина?

Обърна се напред и закрачи отново.

А сега накъде? — замисли се той. Вече беше извън бизнеса с убийствата. Но какво друго умееше да върши?

Щеше да мисли за това по-късно. Точно сега искаше просто да се разходи.

Защото ходенето отсега нататък щеше да бъде едно от нещата, които той щеше да цени най-много в своя живот. Никога нямаше да го приема лековато. Не можеше да си позволи да го изгуби отново...

Както и Ейнджъл...

Издание:

Автор: Ф. Пол Уилсън; Стив Лайън

Заглавие: Нощно изстребление

Преводач: Милен Ценов

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство Световна библиотека ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Иван Тренев

Художник: Венцислав Лозанов

Коректор: Веска Малчева

ISBN: 954-8615-33-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19142>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.